

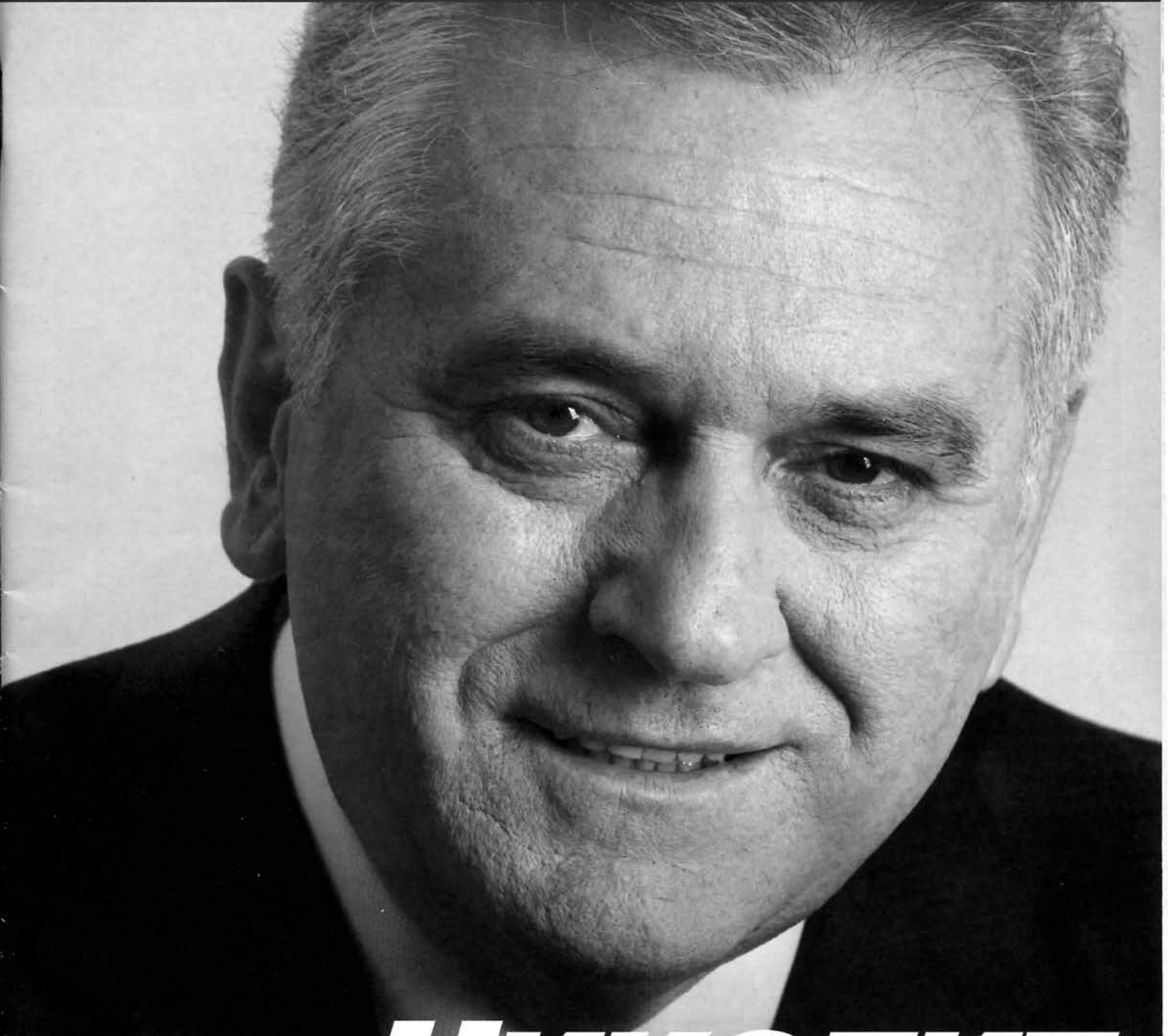
ВЕЛИКА СРБИЈА

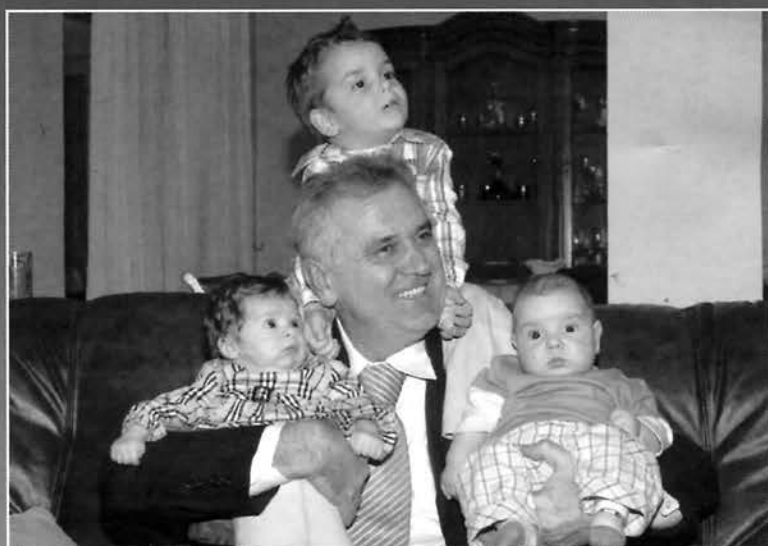
ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3000

Томислав **НИКОЛИЋ**
СВИМ СРЦЕМ
ЗА СРБИЈУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменици главног

и одговорног уредника

Марина Томан, Јадранка Јоксимовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Редакција

Иван Нињић, Борис Алексић,

Душан Марић, др Никола Жутић,

Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,

мр Александар Мартиновић,

Будимир Нићић, Амјад Мигати,

Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,

Љубинка Божовић, Драгица Томић

и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Милорад Мирчић,

Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Паја Момчилов,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главног и одговорног
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Поштовани грађани Србије, драги пријатељи!

Дозволите ми да вам се непосредно, пре избора за председника Републике Србије, обратим. Директан сам у свему што радим: директно говорим оно што мислим, а истински поштујем ваше мишљење и ваш глас.

Власт у Србији данас и не покушава да чује глас народа, ни глас појединца.

Она не мари за садашњост, па нема ни будућност. Зато Србија тражи промене.

Желим да заједно покренемо нашу земљу у позитивном правцу, да на власт доведемо људе који ће поштовати грађане и градити бољу будућност.

Шта је оно за шта се залажем, који ће бити приоритети моје председничке политике?

Поносна земља. Пре свега, поштовање Устава ми налаже апсолутно очување државног суверенитета и територијалног интегритета Републике Србије. Српско право на Косову и Метохији није само историјско, оно је и правно исказано важећом Резолуцијом 1244 Савета Безбедности Уједињених нација. Заштита уставног поретка и поштовање правне државе и међународних споразума данас се доказује на Косову и Метохији. По томе се мери озбиљност власти, по томе ћемо видети ко су наши пријатељи у свету. **Зато је мој апсолутни приоритет очување Косова и Метохије у границама Србије.**

Праведно друштво. Као председник Србије залагаћу се за Србију као друштво једнаких шанси. Будућност младе генерације зависи од стварања једнаких могућности за образовање сваког младог човека. Сигурност и квалитет живота старије генерације огледа се у потпуно доступним и квалитетним здравственим услугама и у усклађивању пензија са нето зарадама на нивоу од најмање 70 одсто. Солидарност међу свим генерацијама мора да се негује, и **зато је један од мојих приоритета бољи и праведнији живот свих грађана.**

Правна држава. Залагаћу се за најоптрије кажњавање свих оних носилаца власти који су лично богаћење ставили испред интереса грађана који су их изабрали. Србија данас пати од најтеже болести савременог друштва - од корупције и криминала. Председник својим моралним ауторитетом, али и бројним иницијативама законодавној и извршној власти, може и мора да представља ослонац борбе за правну државу. **Зато је мој трећи приоритет борба против корумпираног режима.**

Драги пријатељи,

ови циљеви су моја председничка заклетва, заклетва председника свих грађана Србије, грађана свих генерација, вера и нација. Да бих је остварио, потребно ми је ваше поверење, ваш глас. Имам велико искуство у раду са људима. Верујем да могу успешно да проценим када је право време за праве ствари, у најбољем интересу грађана Србије. Ово је време када Србији треба озбиљан и одлучан председник. Да не бисмо страховали, него живели боље.

Да не бисмо ратовали, већ живели у миру.

Да не бисмо понављали грешке, већ заједно градили будућност.

Видим људе који тешко живе, али и режим који то не занима. Зато мењајмо режим!

Видим поносну земљу коју уцењују, али видим и председника који пристаје на уцене.

Зато мењајмо председника!

Србија коју ја знам свим је својим срцем за Косово и Метохију, за равноправне односе са пријатељима у свету и за боље сутра све наше деце. Зато Србија тражи промене, тражи новог председника.

Спреман сам за тај изазов.

Свим срцем.

Ваш

Томислав Николић

Гарант суверенитета Србије

**Браћо Срби и сестре Српкиње,
драги пријатељи!**

Сви они којима је отаџбина на срцу знају да су предстојећи председнички избори једна од најважнијих политичких битака за Србију. Ови председнички избори питање су опстанка нације – хоћемо ли имати државу или не? Избори за председника Србије одлучиће судбину Косова и Метохије, одлучиће хоће ли Србија и даље бити окупирана, а политички намесници окупатора називати се демократским лидерима, или ће грађани Србије искористити прилику да изаберу председника који баштини слободарске идеје, који Србију воли више од свега и који неће служити окупатору, већ само свом народу.

Чак и ја, физички далеко од отаџбине, осећам колико је народ у Србији жељан промена, колико људи траже поштеног човека на месту председника Србије и колико је важно да Србија добије на свом челу човека који ће чувати њену територијалну целокупност, помагати српском народу западно од Дрине и Дунава, сарађивати са пријатељима у свету и одбити да испуњава антисрпске налоге западних сила.

Срећом, Србија данас има моћне пријатеље у свету који су у стању и који желе да помогну Србији и српском народу, а део тог слободољубивог човечанства који се супротставља америчком тоталитаризму јесте председник нама братске и пријатељске Русије Владимир Владимирович Путин. Србија је у Владимиру Путину добила моћног заштитника и великог пријатеља. Зато и ми Срби, као и сви остали грађани Србије, морали бисмо да изаберемо оне представнике државне власти који ће у Русији пронаћи највећег пријатеља и кључног савезника, оне који ће умети да разговарају са свима у свету, али и да одбаце претње, уцене и ултиматуме западних сила.

Најболнија рана на срцу целокупног српског народа јесте Косово и Метохија. Данас је потпуно јасно свима, па и онима који својевремено нису желели да чују озбиљне и истините аргументе, онима до којих тада није допирао глас разума, да су западне силе бомбардовале Србију, убијале једну земљу и један народ, не због било какве хуманитарне катастрофе, не због било каквог недемократског режима у Србији, већ само због тога што су желели нашу територију, само због тога што су желели отимање Косова и Метохије.

Данашњи отворени експонент оних који нам отимају Косово и Метохију, који нам уништавају Србију, јесте председник Демократске странке и режимски кандидат на изборима Борис Тадић. Борис Тадић је најпре темељно уништио српску војску, а затим свом својом снагом кренуо на уништавање Србије као државе. У том прљавом послу против Србије Борис Тадић неће стати све док не буде побеђен демократски исказаном вољом грађана на изборима.

Кандидат српских радикала, али рекао бих, и највећег дела нашег народа на предстојећим изборима је Томислав Николић. Тешко ми је да говорим о Томиславу Николићу, јер је реч о човеку који је мој заменик у Српској радикалној странци, али и о човеку за којег могу да кажем да ми је више од 16 година најбољи пријатељ. Томислав Николић је човек који никада неће издати своје радикалско уверење, он је човек који никада неће изневерити поверење грађана, поштен је, скроман, частан и одговоран. У животу је обављао тешке послове и сваки је радио са љубављу и великим еланом. Томислав Николић више него било ко други у Србији заслужује поверење народа, а уверен сам да ће му грађани Србије то поверење указати. Томислав Николић ће бити најбољи гарант државног јединства Србије, очувања њеног суверенитета, али и светионик борбе против корупције и криминала које је ДОС инаугурисао као основно начело владавине.

Сви ми који се данас на различите начине боримо за ослобађање Србије и ширење истине о српском народу, на председничким изборима бићемо уз Томислава Николића.

Свим срцем,

Војислав Шешељ

Хар, 23. децембра 2007. године

У разговору за „Велику Србију” председнички кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић поручује:

Вратићу понос и углед Србији

- „Желим здраву, јаку и целовитиу Србију – земљу славе и наде која ће по добру, пошашењу, раду и најрејску биши прва на Балкану
- Не желим изоловану Србију, Србију у бункеру. Ја само желим да Србија сарађује са онима који кажу: Ви сите држава и Косово и Метохија је ваша територија
- Залагаћу се за остваривање пријатељских и блиских односа са свим државама света које пошашују међународно право и суверенитет Србије. Подићи ћу на највиши могући ниво, у складу са Уставом и интересом грађана Србије, односе са Руском Федерацијом”, наглашава Томислав Николић

Разговарала: Марина Томан

Заменик председника Српске радикалне странке и председнички кандидат Томислав Николић, у разговору за „Велику Србију” тврди да очекује победу на предстојећим изборима. Оставља утисак одлучног политичара, са чврстим и јасно дефинисаним ставовима. Спреман је, како каже, да се од првог дана свог председничког мандата ухвати у кошпац са свим проблемима који муче и притискају српску државу и њене грађане. Поносно истиче да су његове једине газде грађани Србије. Наглашава да се Србија налази на раскрсници. Према његовом мишљењу, грађани, бирајући између њега и Тадића, изјашњаваће се какву Србију желе – целовиту и суверену, очишћену од криминала и корупције, или Србију без Косова и Метохије, огрезлу у криминалу и корупцији.

Решавање питања Косова и Метохије је у жици српских политичких догађаја. Какав је ваш став по том питању?

Томислав Николић: Судбина Косова и Метохије је горубе питање опстанка Србије као државе. Наша борба за Косово и Метохију није борба за територију, него за границе државе. Јасно је да су Сједињене Америчке Државе и већина чланица Европске уније спремне да признају независност јужне српске покрајине, коју ће прогласити шиптарски сепаратисти и терористи. Тиме ће међународно јавно право и светска правда доживети тежак пораз.

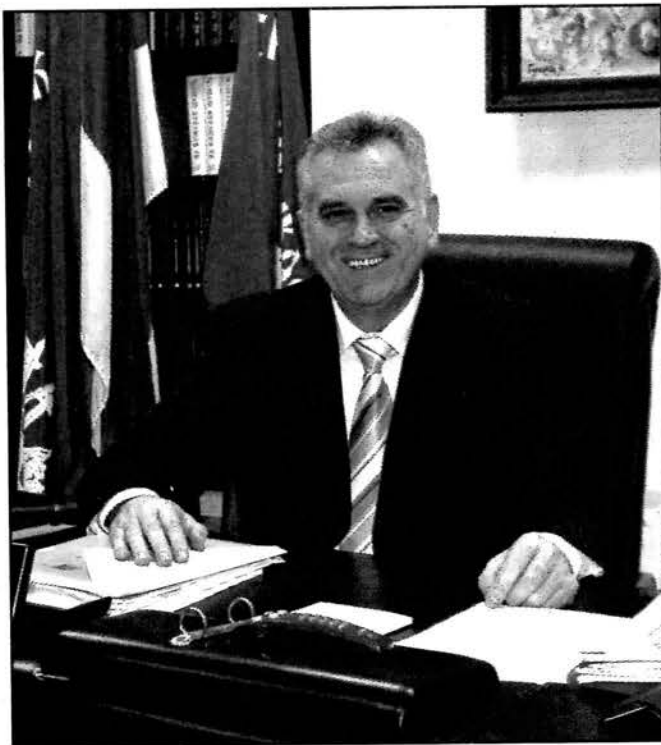
Када се расправља о судбини Косова и Метохије, Запад се руководи принципом независности. Принцип Српске радикалне странке је потпуно јасан – нема независности Косова и Метохије. Устав смо донели јер је требало постићи сагласност око најважнијег питања – останка Косова и Метохије у саставу Србије. Као председника Републике, увек ће ме водити уставна обавеза очувања државног суверенитета и територијалног интегритета Србије.

Борис Тадић својим понашањем и изјавама анулира уставну одредбу да је Косово и Метохија саставни део Србије. Говори да морамо да будемо у Европској унији. То је дволично понашање. Међутим, нико се не усуђује да му каже, извините – али то је апсолутно немогуће. Како је могуће да

будемо у Европској унији која ће рећи, Косово и Метохија је независна територија, а да се истовремено боримо за његово очување у саставу Србије? Да би сакрио да је услов Европске уније независност Косова и Метохије, Тадић каже: – Остварићемо оба циља. А то је немогуће. Он својим понашањем све више охрабрује Албанце, чак и на брутално понашање којим би стекли независност Косова и Метохије.

Као председник Србије учинићу све како бих обезбедио апсолутно јединство у напору да се Косово и Метохија очувају у саставу наше земље. Никада и ни под каквим условима нећу признати или прихватити одвајање Косова и Мето-

хије од Србије. У тешкој борби за Косово и Метохију свако је добродошао. Никога не желим да одбацам. Али свако ко не учествује у овој борби, нека добро размисли шта оставља у наслеђе својим потомцима.

Ово није позив у рат. Овде има места за тешку дипломатску борбу, за ослонац на пријатеље у свету, на свакога ко може да нам помогне. Режим је желео да нас са њима посвађа 2000. године. Хвала Богу што у томе нису потпуно успели. Због оног што је режим радио, а Борис Тадић је његов главни представник, данас би требало да сагне главу пред руским ставом. Русија је тада за Тадића била кужна земља.

Од мене као председника Републике светски силници неће имати мира све док не омогуће да Србија искористи сва права која на Косову и Метохији има по Резолуцији 1244. Тражићу повратак српске војске и полиције у јужну српску покрајину у циљу заштите личне и имовинске безбедности преосталих Срба и других неалбанаца, духовног и културног наслеђа, као и државних граница Србије према Албанији, Црној Гори и Македонији. Од доласка КФОР-а и УН-МИК-а више од 200 хиљада Срба је протерано са својих вековних огњишта.

Дакле, како је дошао НАТО тако је требало одмах 2001. године инсистирати да дође и наша војска и полиција. Међутим, толико је режим био попустљив према свему томе да се то није десило. Не само да наша војска није дошла, већ се мирно посматрало и како са Косова и Метохије одлази руски батаљон.

- **Шта Србија треба да уради у случају проглашења независности Косова и Метохије?**

Томислав Николић: Најпре треба јасно рећи државама које признају независност Косова и Метохије да су тиме угрозиле суверенитет, интегритет и целовитост Републике Србије која је чланица Уједињених нација. Треба им рећи да су се дрзнуле да погазе међународно право, да нам наносе највећу штету у историји и да отуда са њима не можемо да имамо срдачне и пријатељске, дипломатске односе, већ искључиво куртоазне и протоколарне. Односе на нивоу отпавника послова и на нивоу конзулата, пре свега због путовања и имовине коју наши људи поседују у тим државама. Не смемо да показујемо било какву спремност за сарадњу у циљу развоја добрих односа између Србије и држава које нарушавају њен територијални интегритет. Свака држава која призна независност Косова и Метохије истовремено не признаје Србију, и како онда Србија да сарађује са том земљом?

Никада нећу потписати споразум са оним земљама и међународним организацијама које не признају целовитост, суверенитет и јединство Србије у границама у којима је чланица Уједињених нација.

С друге стране, шта са Косовом и Метохијом уколико се прогласи његова независност? Морамо одмах јасно ставити до знања Савету безбедности да очекујемо физичко угрожавање Срба и свих неалбанаца на Косову и Метохији. Не толико од привремених институција Косова и Метохије, колико од банди које су тамо већ формиране, које се тамо већ медијски промовишу и којима је циљ да протерају Србе. Пре свега, јер не желе Србе на територији Косова и Метохије, али и јер желе њихову имовину. Морамо одмах затражити од Савета безбедности УН апсолутну заштиту за те људе и њихову имовину. Мораће то да уради НАТО.

На Косову и Метохији сада НАТО представља војску Уједињених нација јер су оне НАТО снагама дале мандат, а Србија је члан УН. Уколико би се поштовало међународно право, онда би НАТО морао да одмах и на оштар начин одговори на сваки покушај насиља на било ког неалбанца, да би показао шта је све спреман да учини да би очувао ред, мир и сигурност.

Уколико буде проглашена независност Косова и Метохије, то ће бити територија на којој ће тероризам да поприми огромне размере. Што се тиче самопрокламоване државе Косова и Метохије, њу треба као такву потпуно изоловати. Србија, на коју је та територија углавном ослоњена, неће више бити крвоток кроз који ће да се снабдева или кроз који ће да излази са Косова и Метохије роба, капитал, људи – ништа.

Срби који тамо остану морају бити потпуно заштићени. И сада их Србија, само не у довољној мери, финансира и помаже. Странке на власти обезбеђују примања само својим члановима на подручју Косова и Метохије. Заборављају да тамо има највећи број оних који воле Српску радикалну странку, а да сви Срби на Косову и Метохији воле Србију. И да им свима треба подједнако помоћи, без обзира на њихову страначку припадност. Значи, ако су потпуно безбедни и ако им Србија омогући да функционишу, а то се држављанством врло лако регулише, ми можемо да изолујемо тери-

Избор за бољу Србију

„Избори су најбоља прилика да грађани Србије одлуче у ком правцу ће се Србије кретати – хоћемо ли поново постати држава. За Србију је драгоцен свака нова инвестиција, сваки нови производни погон. Отворићу широм врата за сарадњу са земљама које су нам пријатељске. Србија може да буде понижена само ако то сама дозволи. Србија може да буде уцењена само ако се с тим сложи њен председник и њена влада. Ако се Србија с тим не слаже, не може јој нико ништа”, истиче Томислав Николић.

торију а да за Србе и неалбанце обезбедимо потпуну сарадњу са Србијом. Све се то лако да урадити. Али та држава не сме да одржава никаква односе са Србијом.

Сви треба да знају да је у случају проглашења независности Косова и Метохије оно кад-тад поново бити Српско.

• На основу уставних и законских овлашћења председник Републике обавља и дужност главнокомандујућег Војске Србије. Уколико будете изабрани за председника, како ћете водити нашу војску?

Томислав Николић: У складу са националним интересима Републике Србије. Предузећу све неопходне мере да Војска Србије буде добро организована, беспрекорно опремљена и респектабилна војна сила, ефикасна снага одвраћања од евентуалних покушаја агресије на нашу земљу. Модернизација Војске Србије мора да буде један од наших приоритета. Почев од набавке преко потребних техничких средстава и подмлађивања и оспособљавања командујућег кадра, па до обезбеђивања много бољих услова за живот свим припадницима војске.

Залагаћу се за то да професионална војна лица буду адекватно плаћена за своју службу отаџбини и народу и да стамбено питање официра и подофицира буде решено што је пре могуће. Уложићу сваки напор како бих створио професионалан и способан Генералштаб, који ће у сваком тренутку умети да на прави начин заштити виталне интересе наше земље и обезбеди мир и сигурност Србији.

Кључни задатак у овој области биће да припадници Војске Србије буду искључиво изразите патриоте, људи од чести и личног интегритета, који ће овладати знањима и вештинама потребним за заштиту Србије и њених грађана и који ће бити ослобођени било каквих политичких притисака.

Долазећи на место председника Србије, Тадић је наставио пројекат уништавања војске који је започео као министар војске. Тадић је започео да упропаштају војску и да обавештава не само Србију, него и цео свет, о томе колико је војска упропаштена, колико је слаба, колико нема снаге. Великом чистком свих војних лица – од подофицира до генерала који су учествовали у рату, показао је да држава не жели да јој војску воде људи који су смели и умели да Србију одбране од бесомучне НАТО агресије. Албанци су ту видели велику шансу. Нико се не одлучује на сепаратизам у држави у којој је све стабилно и јако, у којој је стабилна државна управа, полиција и војска.

• Какав је ваш став према НАТО-у?

Томислав Николић: Као председник Републике оштро ћу се супротставити приближавању Србије НАТО-у, јер ће то додатно осиромашити грађане Србије и нарушити наше добре односе са искреним пријатељима наше земље.

У НАТО-у Србија нема шта да тражи. НАТО је 1999. године, супротно Повељи Уједињених нација, извршио бруталну агресију на СР Југославију, убио више од хиљаду наших грађана и нанео нам огромну материјалну штету, од које се ни до данас нисмо сасвим опоравили. Такође, НАТО је 1994. и 1995. године бомбардовао Републику Српску и Републику Српску Крајину и на тај начин отворено се сврстао на страну српских непријатеља у ратовима вођеним током деведесетих година на просторима бивше СФРЈ. Коначно, НАТО је главни војни ослонац шиптарским сепаратистима и терористима на Косову и Метохији. Србија нема било какав интерес да постане члан овог агресивног војног савеза, који није ништа друго до ударна песница новог светског поретка и војна компонента глобализма. У случају евентуалног референдума о приступању Србије НАТО-у, као председник Републике позваћу грађане Србије да гласају против уласка наше државе у ову организацију.

Ми тој војној организацији која се зове НАТО нисмо потребни да би нас она бранила, већ да би смо с њом учествовали у неким војним операцијама у свету. Да бисмо брукали Србију у свету. Потребни смо НАТО-у ако Америка нападне Иран. А напала је Ирак, напала Авганистан. Где год крене Америка да ратује, под фирмом НАТО-а ишли би и наши војници.

Нећу дозволити ангажовање наших младића ван граница Србије и наша војска неће учествовати у било каквим ратним или окупационим операцијама у Авганистану, Ираку или ма где другде у свету. Не сме нико да иде, био то лекар, болничар, возач, тенкиста или снајпериста. И све док нисмо чланица НАТО-а неће ни да оде.

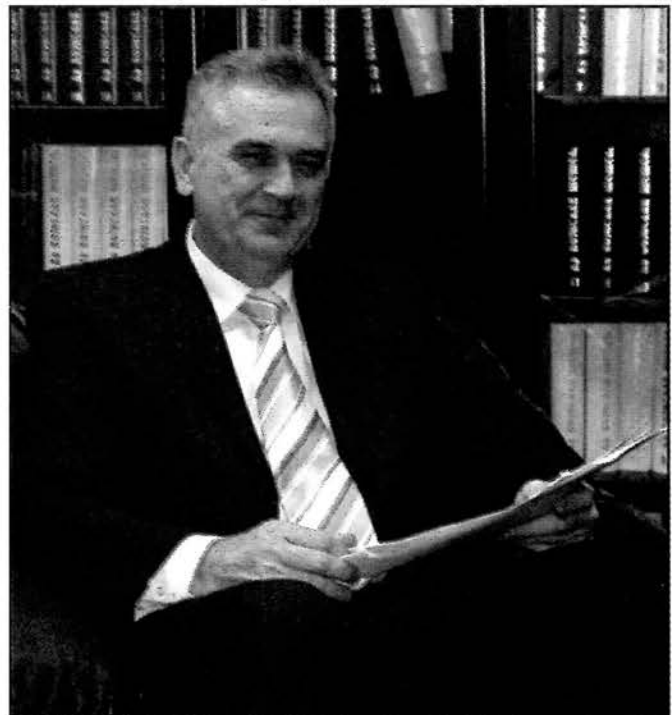
НАТО је за нас прескупа организација. Они који заговарају улазак у НАТО треба да кажу да бисмо морали један буџет годишње да одвојимо само за опремање војске, задовољавајући његове стандарде. Морали би смо потпуно да кренемо из почетка. Шта ће то нама?

Нама треба једна модерна, ефикасна, малобројна армија, опремљена да се одбрани искључиво од терориста, у то рачунам и ове који би да цепају територије. Ми немамо војску, нити треба да се излажемо трошковима да правимо војску која ће се борити против НАТО-а, јер је то немогуће. Наша државна политика треба да буде таква да не будемо на удару НАТО-а. То значи много јаче приближавање Руској Федерацији него до сада. Ослонац треба да нам буде Руска Федерација. Онда би нас НАТО итекако поштовао и респектовао. И сигурно се не би понашао према нама као да нисмо држава. Ми као чланица Уједињених нација треба да имамо апсолутну заштиту међународног права. Уосталом, чему служи Повеља ако не да и мале државе имају заштиту, иначе би ове велике газиле кога стигну и како стигну.

НАТО је, међутим, постао замена за Уједињене нације, то је једна војна организација која се бави политиком која почиње ратове, води ратове, завршава ратове у свету. Ми не треба да будемо њен члан.

• Ваша изјава да би Русија могла да у Србији успостави своје базе изазвала је велику пажњу јавности.

Томислав Николић: Резолуцијом 1244 требало је да руски батаљон заузме одређену зону одговорности на Косову

и Метохији. Кумановским војним споразумом руски батаљон је први стигао на територију Косова и Метохије, Срби су га одушевљено дочекали. Тада је у Приштини било неколико десетина хиљада Срба, данас се њихов број може избројати на прсте, има их седам или осам. НАТО је, међутим, перфидно играо. Руском батаљону прво уопште није дозвољено да преузме своју зону одговорности, Албанци су демонстрирали. Лежећи по путу, нису дозвољавали Русима да прођу. Руси су затим отишли на приштински аеродром. Били су тамо неколико месеци, одакле су се повукли у Русију. Једноставно, за њих није више било посла на Косову и Метохији. Уколико неко крене да им пали куће, да их прогања, да их убија, Срби осећају и знају да би потпуно другачија ситуација била кад би ту били руски војници, ако већ не могу српски. Осећали би се много безбедније него када су присутни амерички или немачки војници, односно војници држава које заговарају независно Косово и Метохију. Знате, НАТО јесте једна међународна војна организација, али сваки се војник тамо понаша у складу са интересима своје државе. Кад му војни министар каже – Ти нећеш физички одговорити на напад Албанаца на Србе, може било шта да се деси, било ко да му командује, али он то неће урадити.

Идеална ситуација за Србију била би војна равнотежа, баш као што се у економији полако успоставља равнотежа између Истока и Запада. Ако је Америка планирала да свој нуклеарни штит за заштиту од терориста у Европи прошири до граница Русије, зашто Русија не би рекла да су доминантне тачке у Србији изванредне за формирање њених војних база, којима би се штитила од тероризма стационираног у Европи. Американци имају огромну базу на Косову и Метохији, граде, изгледа, базу и у Црној Гори, па онда нека Руси направе једну базу на територији Србије. Ко би нас више напао? Били бисмо апсолутно безбедни. Две највеће војне групације имали бисмо на територији Србије. Русија би у Србији могла да има једну војну базу која би јој служила да осматра сва кретања у Европи. Ми имамо такве коте на Копаонику, на Пасуљанским ливадама, где би могли да се инсталирају такви системи. То значи да би и читава Србија била заштићена.

Као председник Републике прво ћу да проверим каква је ситуација са америчком базом. Да ли она икоме плаћа закуп терена? Да ли јој је терен на којем се налази база дат или продат? Шта је циљ и намена базе? Затим бих одмах пону-

дио и војсци Руске Федерације да уколико има интереса, ако сматра да су то стратешки важна места са којих Русија може да се брани, да такве базе отвори у Србији.

• **Какав је ваш став према Европској унији?**

Томислав Николић: Под условом да Европска унија престане да подржава отцепљење Косова и Метохије и предају интегралног дела Србије у руке шиптарских терориста и сепаратиста, као и различите пројекте усмерене против виталних интереса Србије и српског народа, нећу се противити сарадњи са овом европском интеграцијом.

Србија може да буде партнер Европске уније искључиво као целовита држава. Све друго значило би гажење нашег Устава, правног поретка, националног поноса и државног достојанства.

Бићемо члан сваке међународне организације, само унапред питамо ту организацију колика је Србија, да ли је Србија у границама у којима је чланица Уједињених нација? Да ли ви поштујете наш суверенитет и наш територијални интегритет, нашу целовитост? Ако поштујете, бићемо члан ваше организације. Али, ми не можемо да будемо члан организације која нам унапред каже, узећемо вам Косово и Метохију. Став Српске радикалне странке по том питању је чврст и кристално јасан. Такав треба да буде и став државе. На томе ћу да инсистирам као председник Србије. Не можемо да будемо неодређени у ставовима. Тадићев говор у Скупштини приликом усвајања резолуције о Косову и Метохији личио је на успаванку, на анестезију пред ампутацију. Није рекао да ли је резолуција знак да нема разговора са онима који не признају да је Косово и Метохија у саставу Србије. Да ли је она знак да ће сви министри, све владе које Србија данас има, а има их неколико, да ће сви бранити Косово и Метохију у свим разговорима које ће водити?

Не желим изоловану Србију, Србију у бункеру. Ја само желим да Србија сарађује са онима који кажу: Ви сте држава и Косово и Метохија је ваша територија. Постављам питање: Да ли би Кина сарађивала са нама ако бисмо рекли да Тајван не припада Кини? Не би. Прекинула је дипломатске односе са Македонијом када је Македонија признала независност Тајвана. Тако се то ради. Да је то лако, Америка би признала независност Тајвана па би прогурала ту независност у Уједињеним нацијама. Али не може. Зна се колика је држава Кина и зна се како међународне организације морају ту државу да поштују.

• **Ако будете изабрани за председника Републике Србије, за како оријентисану спољну политику ћете се залагати?**

Томислав Николић: Спољна политика мора да буде заснована на равноправним односима поједнако са свим земљама које исказују поштовање Србији као сувереној држави. Став који друге земље заузму према питању очувања Косова и Метохије у саставу Србије утицаће на то какав ће однос Србија, и ја као њен председник, заузети према њима. Ако се наставе уцене Европске уније, ако наставе да нас уцењују земље чланице НАТО-а, онда ми морамо да будемо потпуно ослоњени на Руску Федерацију, и то мора да буде јасно. Залагаћу се за остваривање пријатељских и блиских односа са свим државама света које поштују међународно право и суверенитет Србије. Подићи ћу на највиши могући ниво, у складу са Уставом и интересом грађана Србије, односе са Руском Федерацијом, која је својим принципијелним ставом и залагањем на пољу светске дипломатије у највећој мери допринела да ниједна институција Уједињених нација не донесе одлуку о независности Косова и Метохије, али и која нуди нашој земљи најповољније економске услове.

Зато ћу се залагати за стратешку сарадњу Србије са Руском Федерацијом. Та сарадња мора да буде потпуна: поли-

тичка, економска, војно-безбедносна, научно-технолошка и културна. Под мудрим вођством Владимира Владимировича Путина, Руска Федерација је поново постала светска сила без које се више не могу креирати међународни односи. Русија је заштитила своје интересе. Кад је успела да заштити своје, сад почиње да штити и интересе својих пријатеља, а ми смо пријатељи Русије. Русија је такође и неисцрпно тржиште за српске производе. Економски показатељи недвосмислено указују на то да само свестрана економска и трговинска сарадња са нашим руским пријатељима може довести до опоравка поспрнуле српске привреде и превазилажења све већег спољнотрговинског дефицита Србије.

Истовремено ћу се залагати и за интензивну сарадњу са другим пријатељима Србије у свету – са арапским, афричким и азијским земљама, са Индијом, Кином, Јапаном, земљама Латинске Америке, са свима онима који поштују уставни поредак и територијалну целокупност Србије и који је доживљавају као равноправног партнера у међународним односима.

• Какав је ваш став према Србима који данас живе у земљама у окружењу?

Томислав Николић: Као председник Републике никада нећу одступити са политичког фронта одбране Републике Српске пошто је Србија потписник Дејтонског споразума. Борићу се за очување уставно-правног и политичког статуса Републике Српске као конститутивног и равноправног ентитета у Босни и Херцеговини. Инсистираћу на томе да надлежни органи Републике Србије, пре свега Народна скупштина, Влада и Министарство спољних послова прогласе правно ништавним одлуке Високог представника у Босни и Херцеговини које за циљ имају мајоризацију представника српског народа у Савету министара и другим заједничким институцијама Босне и Херцеговине. Предано ћу радити на продубљивању специјалних паралелних односа између Србије и Републике Српске, у складу са потписаним билатералним споразумима.

Као председник Републике свим дипломатским средствима борићу се да престане окупација Републике Српске Крајине, да српском народу буде омогућен слободан повратак кућама, повратак имовине и слободно изјашњавање о својој егзистенцији. Јер, српском народу нико није смео да одузме право конститутивног народа у оквиру некадашње хрватске федералне јединице. Нећу престати да подсећам свет на чињеницу да је Туђманова Хрватска окупирала Републику Српску Крајину, убила неколико хиљада и протерала више стотина хиљада Срба са територија на којима су они вековима живели.

Посебну пажњу посветићу Србима у Црној Гори. Наша браћа и сестре из Црне Горе морају у Србији да се осећају као свој на своме. Никакве препреке не смеју им се постављати приликом школовања или лечења у Србији. Залагаћу се за демаскирање завере која је довела у заблуду и одродила велики број наше браће и сестара који се данас изјашњавају као припадници измишљене црногорске нације. Залагаћу се за заштиту националног, верског и културног идентитета Срба у Албанији, Македонији и другим суседним земљама.

• У свом председничком програму посебно наглашавате обавезу поштовања Устава и закона.

Томислав Николић: Као председник Србије тражићу од свих државних органа, пре свега извршних и судских, да се непоколебљиво држе Устава и закона. Правни поредак мора да буде изнад интереса било ког појединца или групе, а док примењују прописе, државни органи не треба да се обазире на то о коме се ради.

Сви који су до сада били на власти у Србији трудили су се да под својом контролом држе полицију, службе безбедности, правосуђе. Тужилаштво треба да буде независни судски орган. Српска радикална странка никада није предлагала свог кандидата чак ни за судију Уставног суда. Неко нам је онако цинично прорачунао да бисмо могли да имамо двојицу судија Уставног суда. Ја сам рекао: – Па, зар овде странке бирају судију? Ако их бира Народна скупштина, онда хајде да предложимо сви заједно најугледније правнике, професоре Правог факултета који се никада ни о шта нису огрешили, обрукали, па нека то буду судије Уставног суда.

Правосуђе мора да буде независно. Ниједан поступак, ниједан процес не сме да зависи од тога да ли се неко залаже за некога или не, да ли судија размишља о томе с ким се тај криминалац дружио, с ким је пио кафу, с ким је био у базену, с ким је шверцовао цигарете. Не – онај ко је оптужен мора да буде изведен пред суд. Да му се да право да се брани, да тужба и одбрана буду у равноправном положају. За то ћу се залагати целог свог живота. Био председник Србије или пензионер, уопште није битно, уопште није важно. То су моји морални принципи који ме воде кроз цео живот.

И сам сам био жртва судских репресија због политичких ставова, тако да врло добро знам колико то може да заболи и коликог трага да остави на породицу, на судбину човека. Не пада ми на памет да било ко у Србији буде угрожен, када победим на председничким изборима, зато што је гласао за неког другог.

Увек сам се залагао и никада нисам одступао од тога да у Србији морају да се поштују уставне и законске норме, па чак и по цену да и сам будем жртва тога. За годину дана, колико постоји нова влада и нови Устав, ми нисмо успели да донесемо осам закона чије је доношење било неопходно по уставним одредбама, тако да све приче о томе да ће Борис Тадић да поштује Устав једноставно падају у воду. Тадић калкулише и лични интереси су му очигледно изнад Устава и закона. Говорио је да жели одмах изборе, али и у исто време да што дуже буде на функцији председника државе, па се одуговлачило са доношењем закона. Рачунао је да ће му Запад дати неки подстрек, нека крила, и он рачуна да је то споразум о придруживању Европској унији који ће бити потписан 28. јануара. Убеђен сам да то не може да буде тај подстрек пошто се он односи на Србију без Косова и Метохије. Шта ће нам, онда, тај споразум?

• Уколико будете изабрани за председника Србије, да ли мислите да ћете моћи да на адекватан начин заступате интересе и оних грађана који нису гласали за вас?

Томислав Николић: Иако ме је предложила Српска радикална странка, бићу председник свих грађана без обзира на њихову страначку припадност и опредељење и за разлику од других, слушаћу глас свог народа. Нећу и не умем да будем бирократа који своје време проводи у кабинетима, дистанциран од свог народа, нити ћу бити слуга страних амбасадора. Увек ћу бити доступан за све грађане Србије и увек ћу наћи времена да им будем на услузи. Бићу исти човек каквог и данас имате пред собом, јер и председник је само један од грађана Србије.

Признајем, никада нисам прихватио Бориса Тадића као председника Србије зато што се кроз своје деловање трудио да покаже да му је битна и добра само она Србија која је за њега гласала. За разлику од њега, ја желим да будем председник Србије која је свима мајка, а никоме маћеха.

• Да ли националне мањине треба да страхују за свој положај и права у Србији ако ви будете изабрани за председника?

Томислав Николић: Заједно са свим грађанима Србије, градићу друштво засновано на равноправности и поштовању свих људских права и слобода, загарантованих Уставом Србије и међународним споразумима и конвенцијама. Хоћу да Србија буде земља коју ће сви моћи да узму за пример остварења најширих мањинских права, у којој ће припадници свих националних мањина у свему бити изједначени са већинским народом. Истински ћу се борити да припадници националних мањина увек буду консултовани приликом доношења најважнијих одлука за нашу земљу, и да буду укључени у све државне структуре.

За Српску радикалну странку сви су грађани једнаки и грађани то осећају. Када сам био изабран за председника Скупштине, млади посланици Демократске странке и припадници мањина исказали су према мени резерву, а сада ми се, посебно посланици припадника националних мањина, обраћају са поштовањем. Ја ниједну реч нисам изговорио против било ког грађанина Србије, посебно не против припадника мањина. То не може да се деси, јер у противном – то не бих био ја.

У Српску радикалну странку учлањује се све више чланова припадника националних мањина. Благонаклоно и пуног срца гледам како странка добија све више гласача у срединама у којима готово у стопроцентном броју живе припадници мањина. Свој став исказао сам и приликом писања Устава у коме је велика пажња посвећена припадницима националних мањина.

Никада Српска радикална странка није имала проблем са мањинама, већ су мањине имале проблем са схватањем Српске радикалне странке. Политички противници Српске радикалне странке врло често су ширили страх међу припадницима мањина; измишљајући да ћемо им урадити ово или оно. На перфидан начин то су радили врло школовани људи, неретко и свештеници који имају врло велики углед у народу. Намерно је искривљавана слика у јавности ко је демократа а ко није. Једно време снажном кампањом буквално су терали готово све припаднике националних мањина да гласају за Демократску странку. Сада се ситуација променила. Припадници националних мањина схватају да се Српска радикална странка бори и за њихове интересе исто као и за интересе већинског народа. Све нас муче исти проблеми – корупција, криминал, бела куга итд. Овако велики општи проблеми захтевају сарадњу припадника националних мањина са водећом странком у Србији, да би и њима и свима нама било боље. Једнострана сарадња само са Демократском странком не доноси ништа добро. Данас можете да чујете да је бар половина муслимана против Демократске странке. У Народној скупштини представници мађарске на-

ционалне мањине отворено критикују Бориса Тадића, иако су пре две-три године готово сви гласали за њега.

Ја сам спреман да разговарам, помогнем и промовишем права националних мањина у Србији. Спреман сам да националне мањине укључимо у све сфере живота у Србији. Они морају да негују свој језик, традицију културу, своје обичаје, али и да буду потпуно интегрисани у српско друштво. Ништа се не добија ако ви једну мањину издвојите у гето у коме уче само свој језик и знају само за своје обичаје, окуљење у својој странци која може да узме једно посланичко место. Зар није боље да се рашире по свим странкама и да у свим странкама одлучују о судбини своје земље?

• Какав је ваш став о равноправности полова?

Томислав Николић: Као председник Србије залагаћу се за побољшање положаја жена и елиминацију сваке врсте дискриминације, као и за спровођење истоветних мера и активности ако су дискриминисана права мушкараца.

Једнака права и могућности морају да буду обезбеђени за сваког појединца, за сваку жену и сваког мушкарца, за сваку девојчицу и сваког дечака. За те вредности се искрено, свом снагом и свим срцем борим читав свој живот. Развој друштва и висок степен демократије није могуће остварити без апсолутне равноправности полова и омогућавања свакој јединки друштва да оствари свој пуни потенцијал, исказа своје вредности и да свој допринос друштву. Постизање равноправности полова је друштвено и етичко питање.

• Српска породица је у кризи. За какве мере се ви залажете када је у питању очување породице?

Томислав Николић: Залагаћу се за доношење подстицајних мера за рађање преко побољшања сигурности и здравља запослених трудница и породиља.

Један од приоритета у мом политичком деловању је и елиминација свих облика насиља над женама који представљају повреду људских права – права на живот, сигурност, слободу, достојанство и интегритет жртве. У једном развијеном друштву не сме да постоји ни минимум толеранције према насиљу над женама.

Опстанак друштва је могућ једино ако породица опстане и остане основна ћелија друштва. Примена мера које сам навео обезбедиће сигурност угроженима у нашој земљи.

Посебно бих поменуо и потребу доношења мера за заштити социјално најугроженијих категорија: самохраних мајки, деце са посебним потребама, особа са инвалидитетом, избеглица и расељених лица. Цивилним жртвама рата, жртвама сексуалног насиља, организоване проституције и трговине људима треба омогућити одређене предности и права за здравствену рехабилитацију, психолошку и правну помоћ.

• Због чега сматрате да је важно изаћи на ове изборе?

Томислав Николић: Србија се налази на раскрсници. Останком Бориса Тадића на њеном челу она ће и даље да буде држава без поноса и угледа. Грађани ће и даље бити изложени сталном страху од сурове сутрашњице и борбе за голо преживљавање. Треба да се ствари мењају набоље, да нестане страх за будућност државе, страх од губитка територије, страх да ће бити повучен неки издајнички потез. Мојом победом Србији ће врата бити широм отворена. Бићу председник који неће дозволити да наша држава буде понижавана и уцењивана. Тражићу пријатеље по целом свету. Нећу изазивати сукобе међу грађанима. Нећу да их делим на подобне и неподобне, на руралне и урбане као што их Тадић дели.

Сви грађани Србије морају да буду равноправни. Сваки грађанин ће ми бити подједнако важан. Припадам људима који никога никада нису уцењивали.

У Крагујевцу одржан први митинг председничког кандидата
Српске радикалне странке Томислава Николића

Мој газда је СРБИЈА

- „Никада нећемо признајти независност Косова и Метохије, никада на власт неће моћи да буде онај ко се са њим мири”, рекао Николић
- „Томислав Николић ће бити најбољи гарант државног јединства Србије, очувања њеног суверенитета али и свештеник борбе против корупције и криминала које је ДОС инаугурисао као основно начело владавине” навео у поруци подршке Томиславу Николићу председник српски радикала др Војислав Шешељ

Пише: Данијела Петровић

Свим срцем за Србију, свим срцем за Томислава Николића – одјекивало је у препуној крагујевачкој хали „Језеро”. У срцу Србије, у Шумадији, почела је борба за бољу будућност свих грађана Србије, борба за очување колевке српства – Косова и Метохије. Заменик председника Српске радикалне странке и председнички кандидат Томислав Николић одржао је 24. децембра у Крагујевцу први митинг у оквиру своје председничке кампање.

„Не знају они да сам ја већ 17 година у овој кампањи, 17 година посматрам како лошији од нас воде земљу, како лопови воде земљу, како издајници воде земљу. 17 година пропадања и постраћа! Морамо да кажемо – Доста, није ово Србија какву ми желимо, ми желимо много бољу Србију, много лепшу, много поноснију”, биле су прве речи Томислава Николића пред око 10.000 људи, који су дошли да подрже свог кандидата на председничким изборима.

„Хтео сам да покажем овим припадницима двора из Београда за кога се ја то борим – за оне најсиромашније, за оне најугроженије, за оне што су их оставили без хлеба, за ову децу што немају пара да се школују, за оне пензионере који немају пара да се лече – због њих се борим. Ја сам у годинама када се не брине само о деци, него и о унуцима, и као што ћу да бринем о својим унуцима, тако бих желео да Србија брине о свим унуцима. Да свако дете у Србији срећно живи, да срећно одраста, да буде поносно на своју земљу”, истакао је Николић.

Председнички кандидат радикала поручио је грађанима да никога не мрзи и да не очекују од њега говор због кога ће некоме звиждати, јер, како је рекао, он би волео да уједини Србију, а не да је раздваја.

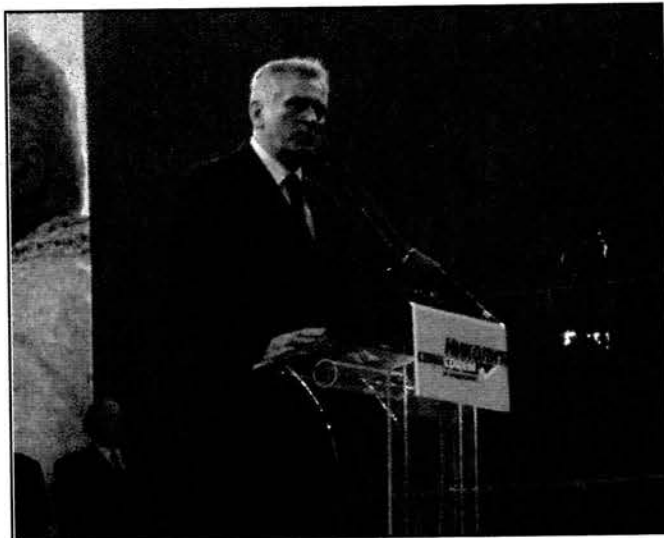
„Мислите ли да су бирачи који ће гласати за оног другог задовољни? Нису! Ако их питате да ли је добро рађено ових седам година, само ће шкргутати зубима. Како влада ДОС Србијом? Страхом! Они кажу – Немојте да случајно победе радикали, немојте случајно да председник Србије буде Томислав Николић. Шта ће тада да буде? То ће Солана и остали да вам кажу. Из године у годину прете нам, кажу да ће бити много горе ако њихове слуге нису на власти. Ја немам газду ни у Русији, ни у Америци, ја ћу да имам газду у Србији.

Хоћу да будем председник који ће смети да изађе пред вас у свако доба, у свако време свог мандата. Хоћу да вам обећам оно што могу да остварим, оно што ћете ми ви помоћи да остварим. Не желим да вас увлачим у сукобе ни са ким, немојте ни са комшијама да се свађате и 20. јануара, када их победимо, немојте да ликујете над њима, већ уживајте над Србијом која ће коначно да скине окове, која ће да се усправи. Имали смо много борби заједно, много пута смо излазили на изборе, нападали су нас, бомбардовали, протеривали. Шта нам све нису радили! Ово је одлучујућа битка! 20. јануара ви ћете одлучити судбину Србије, ја ту не могу ништа. Ако победимо – ја знам како ће Србија да буде вођена – тако како ви од мене очекујете јер ја сам вама потпуно познат, и ви знате шта од мене можете да очекујете”.

**Очување Косова и Метохије
– најважније државно питање**

„Косово, српска мати, радикали те неће дати” – орило се те вечери из грла хиљада Шумадијанаца. Желели су да коначно чују одлучно „не” и чули су – од Томислава Николића. Ре-

као је Николић да српски народ никада неће прихватити независност заветне српске земље.

„У Уставу пише да је Косово и Метохија саставни део Србије. То сте ви, грађани Србије, одлучили на референдуму. Кажу – потписаћемо Споразум са ЕУ. А ко то потписује када државу нећемо имати ако нам узму КиМ? У чије име да потписујемо? Где нам је држава? Могу они да нам отму Косово и Метохију, ви то добро знате, ја знам ваш страх. Сила је то, код силе правде нема, сила је бесна, сила ће прогласити независност, а онда почиње наша дугогодишња борба. Никада не можемо признати независност, никада на власти неће моћи да буде онај ко се са тим мири.

Хоће да прогласе независност КиМ. Од владе тражимо да потпуно заштити Србе и остале неалбанце, да нам кажу јесу ли на то спремни или нису, да ли могу или не могу, да ли нас пуштају да их ми заштитимо, јер неко то мора. Они не смеју тамо да буду робови, свима су нам на савести. И када увече помилујете децу и унуке пред спавање, помислите ко на Косову милује нашу децу, да ли му дрхти рука, да ли је забринут шта ће бити сутра. Економски ћемо блокирати ту тзв. нову државу, да видимо како ће да функционишу, како ће да раде.

Видели сте да нисмо сами у свету. Док смо ми радикали једини говорили о Русији, сви су се подсмешљиво изјашњавали о руском утицају. Данас Америка признаје да је Русија гигант, данас Америка не сме да уради ништа са чиме Русија није сагласна, данас је и руски председник уз Србију и српски народ. Дочекали смо да руског председника хвале лидери ДОС-а. Нека, нека га хвале, немојте да им замерате, кад год се опамете добро су дошли међу патриоте. Али, немој да им заигра срце кад треба Солани да кажу довиђења, много си нам зла нанео, нећемо више да нам наносиш зло, ми сад

хоћемо са пријатељима. И немојте да вас плаше, не можемо да останемо сами у свету. Видели сте да у Савету безбедности чак немају ни већину да прогласе независност КиМ. Све државе које држе до себе знају да ако издају Србију, ако Србији отму део територије, више ниједна држава на свету неће бити сигурна, а ниједна западноевропска сигурно не би могла да опстане. Не дамо им више ниједног Србина, не дамо више некоме, само зато што је дошао са Запада, ниједну фабрику, ни парче њиве, мораће да плате у конкуренцији са другима. Не мислим ја да ми треба било коме да поклањамо, превише смо сиромашни, нећемо ми да поклањамо ни Русима, али ће Руси имати првенство. Ако треба бирати између две подједнаке понуде, увек ће руска бити златна и ви знате зашто. Питају како то мислите да будете потпуно окружени НАТО и ЕУ, а да ви не будете у ЕУ. Ја кажем, а јесте ли ви видели некад скупоцени персијски тепих, изаткан од злата, али само има једну рупу. Е, та рупа у ЕУ, то ћемо бити ми, па да видимо колико им вреди тај скупоцени златни тепих. Имају шансу, ми смо најјача политичка снага, ми побеђујемо сада на свим изборима и нудимо им сада да покажу свој став према Србији. Или смо за њих држава и народ – па су добродошли, или нисмо држава и народ – па ће бити они са којима само нужно сарађујемо – поручио је Томислав Николић.

Увек уз своју државу и народ

Кандидат за председника Српске радикалне странке обешао је својим бирачима да ће све учинити за просперитет Србије и њених грађана, да ће увек бити у њиховој служби и делити њихову судбину.

„У Србији тражим правду за све, тражим независно судство, полицију која ради свој посао, тужилаштво свој, па онда – криминалце у затвор, поштене на слободу. Неће морати судија да пита ко стоји иза овога. Војска и полиција морају да буду добро опремљени, спремни, обучени, да имају своје станове и пристојне плате. Србија мора да буде земља у којој ће деца имати прилику да се школују, да уче и да стижу до врха. Србија мора да буде земља у којој ће пензионери живети од својих пензија. За Крагујевац ме везују најлепше услове, овде су се рађали и умирали моји преци, овде су се рађали моји потомци, овде живи мој старији син, овде су ми очево и мајчино родно село и сваку стопу у тим селима кад прођем, ја помислим да су ми ту некада пролазили и отац и мајка. Ово је Шумадија, сваки ми је Србин, сваки грађанин Србије подједнако драг, само ме срце мало више везује за Крагујевац, за Шумадију. Унапред вам се захваљујем за победу на изборима 20. јануара, за Светог Јована. Ја знам ону народну да је у свом селу најтеже бити омиљен. Када Србија види са колико љубави ви у Крагујевцу слушате некога ко је из Крагујевца, схватиће да ме ни ви не бисте подржали да не верујете у моје најбоље намере”, рекао је кандидат за председника Српске радикалне странке Томислав Николић.

Крај уценама и понижавању Србије

„Поручујемо државама које признају независност: Ви се за нас не интересујте, јер ви сте нам извадили срце. Или би можда неко од вас са оним ко му отме њиву, отишао у кафану да попије ракију? Ја таквог Србина не знам. Браћо и сестре, велики је Запад, силан је и моћан, провоцира мале да се с њим сукобе, како би им показао колико је моћан. Нас нико неће моћи да испровоцира, али вам сада обећавам – што смо трпели уцена – трпели смо, што смо испунили – испунили смо. Сада је ред да они испуњавају, прво да нас прихвате као људе, као државу која има границе, која је суверена, која је чланица УН и онда нећемо спречавати никакву власт да с њима преговара, а биће добродошли. Нека данас изјаве да је КиМ саставни део Србије, ја повлачим све што сам мислио да изговорим о њима. Али ако заиста остају при томе да Србији отму КиМ, нема више преговора са ЕУ, то вам сада унапред кажем, да бисте знали како да гласате”, истакао је у свом говору Томислав Николић.

Окретање сарадњи са Русијом

„Не брани Русија само Србију, Русија брани светски поредак, УН и њену Повељу, па је наша дужност да помогнемо Русији да нас одбрани. ЕУ нека размисли, дали смо јој банке, дали смо јој осигуравајућа друштва, дали смо јој тржиште за нашу робу, подигли смо цене енергената, комуналија, сировина на европски ниво, дали смо им све фабрике, и оне које су радиле и оне које нису, дали смо им воду, дали смо им земљу. Шта још треба да им дамо да буду милостиви према нама? Ако треба бирати између две подједнаке понуде, увек ће руска бити златна и ви знате зашто”, објаснио је свој став према интензивирању сарадње са Русијом Томислав Николић.

Подршка Војислава Шешеља

Председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, који се пет година на најхрабрији начин носи са хашким злотворима и бори за слободу отаџбине Србије и тријумф истине и правде, 24. децембра 2007. из Хага послао је поруку подршке Томиславу Николићу, у којој се, између осталог, каже:

„Браћо Срби и сестре Српкиње, драги пријатељи, сви они којима је отаџбина на срцу знају да су предстојећи председнички избори једна од најважнијих политичких битака за Србију. Кандидат српских радикала, али рекао бих и највећег дела нашег народа, на предстојећим изборима је Томислав Николић. Тешко ми је да говорим о Томиславу Николићу јер је реч о човеку који је мој заменик у Српској радикалној странци, али и човеку за којег могу да кажем да ми је више од 16 година најбољи пријатељ. Томислав Николић је човек који никада неће издати своје радикалско уверење, он је човек који никада неће изневерити поверење грађана, поштен је, скроман, частан и, надам се, одговоран. У животу је обављао тешке послове и сваки је радио са љубављу и великим еланом. Томислав Николић више него било ко од других у Србији заслужује поверење народа, а уверен сам да ће му грађани Србије то поверење и указати. Томислав Николић ће бити најбољи гарант државног јединства Србије, очувања њеног суверенитета али и светионик борбе против корупције и криминала које је ДОС инаугурисао као основно начело владавине. Сви ми који се данас на различите начине боримо за ослобађање Србије и ширење истине о српском народу, на председничким изборима бићемо уз Томислава Николића”.

Отаџбина у срцу

Потпредседник Скупштине Србије, и председник Шумадијског округа Наташа Јовановић рекла је да је победа Томислава Николића на предстојећим изборима сигуран путоказ да ми, као народ, желимо да останемо сигурни на својој земљи, и да се боримо да нам из дана у дан са таквим председником буде све боље.

„Браћо и сестре, најбољи, најискренији, најпоштенији људи не носе своје злато у џеповима, већ у свом срцу и то срце обасјава читав народ и читаву отаџбину. Такав, најбољи, онај који ће бити вашом вољом изабран, који Србију и српски народ увек носи у срцу, је Томислав Николић. Томислав Николић је представник патриотске Србије, свих вас и свих оних који се боре за слободу и правду, бољу будућност своје деце, својих унука и који желе да наша отаџбина Србија буде јака, просперитетна, стабилна и да сарађује са братском Русијом и са читавим правдољубивим светом. Победа нашег Томе Николића биће победа правде и поштења, али то ће пре свега бити и победа нашег председника др Војислава Шешеља, који се управо ових дана аргументовано и храбро бори за српске националне интересе и који ће уништити хашки казамат”, истакла је Наташа Јовановић.

Председник Извршног одбора Српске радикалне странке Драган Тодоровић рекао је да се напунило седам најтежих година у историји српског народа, седам година владавине ДОС-а.

„За ових седам година уништили су оно што су вековима стварали наши преци. Потпуно су уништили СРЈ, затим омогућили Милу Ђукановићу да фалсификује референдум и да се одвоји од Србије. За то време, уз помоћ Запада, немилеце су кренули да пљачкају Србију. Зато треба да их зауставимо на том путу. Једини начин је да на власт дође Српска радикална странка, да крене у обрачуна са лоповима, криминалцима, да крене у одбрану Косова и Метохије, да крене у опоравак Србије, да ствара будућност за нашу децу”, поручио је Тодоровић.

Кандидат вредних радника и честитих домаћина

Председник градског одбора Београда Немања Шаровић саопштио је окупљеним грађанима да посао који очекује Томислава Николића неће бити лак и да Србију очекују тешки тренуци. Према његовим речима, Србији је данас више него икада потребан Никола Пашкић и Србија има Никола Пашкића, али се он данас зове Томислав Николић.

„Србију очекују тешки тренуци, САД и водеће земље ЕУ најавиле су да ће признати једнострано проглашење независности Косова и Метохије. Тај дан не смемо чекати са слугом Запада, Борисом Тадићем, на челу. Грађани Србије ће 20. јануара имати лак посао. Са једне стране биће кандидат управне, поносне и насмејане Србије, Томислав Николић, кандидат вредних радника и честитих домаћина, кандидат свих грађана Србије. Са друге стране биће кандидат ДОС-овог режима Борис Тадић, човек који је претходне четри године делио грађане Србије на добре и лоше, на подобне и неподобне, на њему блиске и драге тајкуне и вас које назива губитницима транзиције. Борис Тадић делио је Србију, али је уједино непријатеље Србије. Сви они који су данас против Србије, који нам отимају КиМ, који су куповали фабрике за 3 евра, а раднике оставили без посла, они који отимају будућност наше деце, данас безрезервно подржавају Бориса Тадића. Иза њега данас стоје и Џорџ Буш и Хавијер Солана и Наташа Кандић и „жене у црном”, и Хашим Тачи и Рамуш Харадинај. Браћо и сестре, гледајући нашег председника, др Војислава Шешеља, како у Хашком трибуналу исписује најсветлије странице модерне српске историје, све нас је испуњавао понос, а битка коју ми данас водимо у Србији подједнако је важна. Ако Војислав Шешељ сам може да растури Хашки трибунал, онда и стотине хиљада радикала у Србији могу и морају растурити ДОС-ов режим који оличава Борис Тадић”, закључио је Шаровић.

Народни посланик Српске радикалне странке Вјерица Радета изјавила је да данас Србија има само једног човека који је у стању да се свим срцем ухвати у коштац са свим проблемима и да их успешно реши.

„Србија се налази у драматичном тренутку – отимају нам Косово и Метохију, отпуштају нас са посла, повећавају це-

На ноге Србијо !

„На ноге, Србијо, Томислав Николић је нови председник Србије, Томислав Николић је једина нада за свакога од нас”, узвикнуо је генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић.

„Ја не знам тачно шта ће бити 20. јануара, али сам дошао да вас само замолим да изађете на изборе, да гласате за будућност своје деце, да гласате за нашу Србију, да гласате против оних који је разарају и уништавају, да гласате за доброг и поштеног човека. Ја вас молим да не замерите и онима који нас најпогрднијим речима називају, немојте да замерите ни оном Додику, он је вилу добио за прошлогодишњу подршку, сада ће две виле за овогодишњу. Нас интересује само победа, нас интересује да се Томислав Николић обрачуна са криминалцима, да се обрачуна са лоповима. Зато нам треба много енергије, зато немојте да штедите дланове, зато немојте да штедите снагу и енергију, од куће до куће, од врата до врата, од стана до стана, на ноге, Србијо”, ватрено је говорио Вучић.

не, смањују плате и пензије, а у врху државе цветају криминал и корупција. Покажите 20. јануара да сте свим срцем против цепања Србије, против гажења достојанства грађана Србије, да сте свим срцем за истинске промене, за бољу будућност, свим срцем за Томислава Николића”, поручила је Радета.

Економски експерт српских радикала Јоргованка Табаковић казала је да живи за тренутак када ће Томислав Николић потписати заклетву на верност грађанима Србије као председник Републике.

„Живим за тренутак када ће Томислав Николић потписати законе по којима ће криминалци и лопови бити кажњавани и законе по којима ће поштен грађанин Србије моћи да живи слободно. Верујем у будућност свих нас, наше деце, са председником Томиславом Николићем на челу”.

Посланик СРС Милета Поскурица рекао је да увек када је Србији тешко, Српска радикална странка има решење.

„То што говори Томислав Николић са пажњом слуша и опозиција у Србији, са пажњом слушају и ови са стране, и лево и десно, и на истоку и на западу. Знају да са Томиславом Николићем неће бити погађања око српске територије, знају криминалци и тајкуни из Србије да ће када победи Николић, уследити избори на републичком нивоу, када ће коначно они отићи у историју и у Србији бити заведен ред”, рекао је Поскурица.

Врхунско перо српске књижевности Брана Црнчевић, поручио је окупљеним грађанима да нема намеру да их убеђује да гласају за Томислава Николића, али и истакао да зна да ће они то ипак учинити. „Томислав Николић разуме међународне односе и међународну ситуацију, али их никада неће ставити изнад српских националних интереса. Један мој пријатељ, руски писац, описујући сличну ситуацију у Русији, где се исто један Борис кандидовао за цара, написао је епиграм. 'Борисе, не бори се, спавај и одмори се'...”

Окупљени око државотворне политике Томислава Николића

Подршка Томиславу Николићу расте из дан у дан. Проф. Борислав Пелевић дошао је у Крагујевац да саопшти грађанима да су сви чланови Странке српског јединства колективно постали чланови Српске радикалне странке.

„Интегрисали смо се у Српску радикалну странку зато што она данас представља последњи бедем одбране националне, праве, достојанствене, целовите и поносне Србије. Зато што Српска радикална странка једина срцем брани целовитост Србије, Косово и Метохију, колевку наше земље, зато што њу воде честити људи, од којих њихов председник данас брани интересе Србије и целог српског народа на најбољи могући начин пред ратним злочинцима и онима који су бомбардовали и оптуживали Србију за сва зла на овим просторима. Није тешко на Светог Јована изабрати председника Србије. Са једне стране имамо онога који је уништио војску Србије, а данас уништава Србију. Са друге стране имамо поштеног и честитог Србина, Томислава Николића. Неки аналитичари кажу да ћемо бити изоловани ако радикали буду на власти. Па, неће нас сигурно више економски затварати, јер су ови „наши” продали пола Србије и неће нико уводити санкције својим предузећима која су купили од наших тајкуна и наших издајника. Они који буду гласали за Бориса Тадића гласаће за понижену, увређену, поцепану Србију. Они који буду гласали за Томислава Николића гласаће за поносну, управну, достојанствену и целовиту Србију”, истакао је Пелевић. Председник општине Свилајнац Добривоје Будимировић Бица дошао је, како је сам нагласио, „да први поздрави будућег председника Србије”.

„Дошло је време да ова болест прљавих руку, жутица, оде са наших терена, из ове Србије. Време је да оду људи који су продали све што су могли да продају, људи који су дошли да спавају код тетке на каучу, а сада имају милионе евра, људи који су донели зло и беду овом народу. Дошао сам да подржим Српску радикалну странку, јер је још то остало у Србији часно и поштено што није образ укаљало. Ниједан из њихових редова није био тајкун и криминалац. Немојте да наседате на лажне приче лажних демократа – Белић каже, „Милијарде смо потписали до 2011. године”. То није истина! Када би само прошао руски гасовод кроз Србију, ми бисмо сваке године, као придржачи гаса, имали милијарду евра прихода. Сваке године из Србије нестане 70.000 младих људи. На једно рођено дете – 4,2 човека умиру. То нам је донела та демократија. Дошло је време да Србију воде нормални људи који неће да се одроде од сопственог народа”, поручио је Добривоје Будимировић.

Спасимо српско село

Пољопривредник из околине Крагујевца, Дејан Милошевић, пружио је подршку Томиславу Николићу са надом да ће српска села поново оживети.

„Жеља ми је да из ових наших помало заборављених опанака, упутим Србији, Европи, свету неколико реченица. Још увек у нашој прелепој Србији има нормалних, паметних људи који мисле својом главом, којима нису потребни којекакви турсори. Село нам је на странпутици, просечно домаћинство је 57 година старости. Ми пољопривредници и српски сељаци чврсто верујемо да ће наш будући председник Томислав Николић зауставити пропадање српског села и донети нам напредак и бољитак”, рекао је Милошевић.

Нема цењкања са границама Србије

- *Ставови Томислава Николића, кандидата Српске радикалне странке за председника Србије, су познати. Са државама које признају независност Косова и Метохије нема сарадње. Односи са њима ће се ситуирати на ниво оштријих односа, док ће Србија окренути своје лице ка истинским пријатељима, а пре свега према Русији*

Пише: Борис Алексић

За Србе избор између Европске уније (чланства у њој) и Косова и Метохије никад није постојао, нити ће постојати. Са Запада се већ скоро две деценије одапињу отровне стреле према Србији. Данас је већ свима јасно да се Брисел из петних жила труди да доврши посао Хитлера, Мусолинија и Тита како би Србију свео на Београдски (Смедеревски) пашалук. Ако неко сумња у те чињенице, нека се пробуди.

Најмоћније земље Европске заједнице су подржале насилну сецесију СР Словеније, СР Хрватске и СР Босне и Херцеговине и наоружавале су тамошње паравојне формације. Тако су, на пример хрватске паравојне снаге пре припадника немачке војске добиле немачки пешадијски противоклопни систем „армбруст“ (самострел). Инструктори из уједињене Немачке су од почетка сукоба у Југославији били присутни овде са задатком да обуче хрватске формације како би етничко чишћење Срба било ефикасније или „учинковитије“, рекли би Хрвати на вулгаризованом српском језику. Бадинтерова комисија је Србе фактички прогласила нижом расом закључком да су унутрашње – административне границе социјалистичких република у СФРЈ државне границе, те да је Југославија „земља у распадању“. Следећи закључак је био да се овакви ставови примењују само на СФРЈ – читај, на Србе. Немачка и Ватикан, а затим и остатак Западне Европе су преурањено признали независност Словеније, Хрватске и Босне и Херцеговине, што је довело до ескалације насиља. Чланице Европске заједнице су извршиле бруталну агресију на Републику Српску Крајину (РСК), Републику Српску (РС), а затим и на Савезну Републику Југославију (СРЈ), отворено кршећи Повељу Уједињених нација (УН).

Од тада до дана данашњег помажу шиптарским терористима да уништавају српске цркве и протерују преостале Србе са Косова и Метохије. Мартовско насиље 2004. године је организовано и почело је у немачком сектору на Косову и Метохији. Након мартовског геноцида УНМИК и КФОР су „казнили“ свега двојицу Шиптара за етничко чишћење Срба и уништавање средњевековних православних манастира, и то новчаном казном од 200 евра! Немачка је поново, након стравичног Другог светског рата, „добила“ своје парче јужне српске покрајине. Исти случај је и са Италијом. Четврти рајх је почео свој нови вампирски живот.

Поврх свега, вероломна ЕУ жели да, супротно Резолуцији 1244, пошаље своју цивилно-војну мисију на Косово и Ме-

тохију, која би заменила постојећу са мандатом УН. Овакав чин би представљао класично насиље над међународним правним поретком и анексију јужне српске покрајине. Свака сличност са анексијом Босне и Херцеговине од стране Аустро-Угарске више је него очигледна. Можда би се нашао неки шаловитија у Србији који би рекао да би он и у Београду једва дочекао анексију наше земље од стране ЕУ, али у нашој прошлости је било и оних који су се удварали Турцима док су били јаки и богати, исто су неки чинили и према Хитлеровом или Брозовом режиму. Насиље и зло ових тирана је пре или касније испливавало на површину. Исто ће се десити и са ЕУ уколико настави таквим путем.

Да бисмо из угла међународног права схватили коју количину тешких лажи употребљава ЕУ када је у питању Србија и њено извориште на Косову и Метохији, морамо прегледати званична акта међународних организација и самог Брисела у вези са тим питањем.

Панајотис Харитос, грчки професор међународног права, у својој анализи „Статус Косова и Метохије по међународном праву” између осталог истиче: Међународна заједница је, у оквирима Уједињених нација, у следећим резолуцијама потврдила српски суверенитет над Косовом и Метохијом: Резолуцијом Савета безбедности 757 од 30. маја 1992; Резолуцијом Савета безбедности 777 од 19. септембра 1992; и Резолуцијом Генералне скупштине 47/1 од 22. септембра 1992. године.

Унутар Уједињених нација било је познато да је Косово и Метохија саставни део територије Србије. Стога ове резолуције, које су усвојила два главна тела (Савет безбедности и Генерална скупштина) Уједињених нација, изнова потврђују да је Косово и Метохија саставни део Србије и део југословенске државе под именом Савезна Република Југославија.

Дана 14. децембра 1995. потписан је међународни уговор у Паризу, по којем су, између осталог, изнова потврђени суверенитет, територијална целовитост и међународне границе Савезне Републике Југославије. Његов пун назив је Општи оквирни споразум за мир у Босни и Херцеговини, а преговори о њему су почели 21. новембра 1995. године у Дејтону, Охајо, под покровитељством владе САД. Стране уговорнице су биле Република Босна и Херцеговина, Република Хрватска и Савезна Република Југославија. Споразум су такође потписале Европска унија, Француска Република, Савезна Република Немачка, Руска Федерација, Уједињено Краљевство и Сједињене Државе, у својству сведока.

По овом споразуму, суверенитет, територијална целовитост и међународне границе сваке државе потписнице признате су од стране друге две уговорне државе, као и од стране Европске уније и држава које су се потписале у својству сведока.

Париски споразум од 14. децембра 1995. на најзваничнији и најсвечанији начин изнова потврђује суверенитет Савезне Републике Југославије, односно Србије и Црне Горе, њену територијалну целовитост и међународне границе, унутар којих се налази Косово и Метохија као део Србије. Ово је такође изнова потврђено од стране друге две уговорне стране, као и од стране Европске уније, Француске Републике, Савезне Републике Немачке, Руске Федерације, Уједињеног Краљевства и Сједињених Америчких Држава, који су потписали Споразум као сведоци.

Затим, Резолуцијом 1239 Савета безбедности Уједињених Нација, од 14. маја 1999. године ово тело УН четири пута наводи да је Косово део Србије. Дакле, док је НАТО бомбардовао читаву Југославију, Савет безбедности УН, у својој Резолуцији бр. 1239 (1999), четири пута изјављује да је Косово „део Савезне Републике Југославије” и потврђује „територијалну целовитост и суверенитет свих држава у региону”.

Након тога, Београдски споразум од 3. јуна 1999. садржи јемства Европске уније и Руске Федерације за територијалну целовитост и суверенитет Југославије (Србије и Црне Горе).

Најзад, Резолуцијом 1244 Савета безбедности УН од 10. јуна 1999. године све државе чланице Уједињених нација јемче суверенитет и територијалну целовитост Југославије (Србије и Црне Горе), онако како је то дефинисано Повељом Уједињених нација и Хелсиншким завршним актом.

И поред свих ових чињеница које наводи грчки професор Панајотис Харитос, већина држава чланица ЕУ се залаже за независност Косова и Метохије и нарушавање суверенитета Србије који су толико пута сами потврдили. Према неким подацима, чак 27 земаља је спремно да призна независност Приштини!

Дакле, шта су онда највиши функционери ЕУ него велики лажови! Гласају и потписују међународна акта која јемче суверенитет Србији над Косовом и Метохијом, а затим све

то крше иницијативом за једнострано признање ван оквира УН! При томе свему, поново употребљавају стару расистичку фразу да ће се такве мере примењивати само на нижу расу, то јест Србе.

Како за РИА новости у ауторском тексту наводи политички коментатор Јелена Шестерњина: постоје, у крајњој линији, два тајна плана које разрађују Европљани – прецизније речено, они Европљани који не виде опасност у стварању косовског преседана. Како тврде аутори извештаја из Међународне групе за спречавање криза, Велика Британија, Немачка, Италија и Француска ће подржати независност до маја 2008. године. За почетак ће покушати да се на бриселском сусрету изборе за заједничку изјаву о томе да ЕУ сматра преговоре о Косову завршеним и да је најбољи излаз из ћорсокака повратак на „Ахтисаријева план”. Уколико Шпанија, Грчка и друге земље које се противе „Ахтисаријева плану” и даље буду упорне, Европска комисија ће свакој од земаља дати картбланш – могућност да се сама одреди да ли да призна или не призна покрајину.

Другу варијанту разрадио је Париз. Према информацијама процурелим у медије, у јануару ће Приштина објавити „последње упозорење”, а у фебруару и званично прогласити независност. Нову земљу најпре ће признати Албанија, затим САД, муслиманске земље и неке чланице ЕУ, упозорава коментатор руских РИА новости.

Ко после овога може да буде за ЕУ докле год она баштини такав став? Ко може да верује Бриселу? Управо овде долазимо до највећег идиотизма јер такав човек постоји међу Србима. Његово име је Борис, а презиме Тадић и кандидат је прозападних снага на председничким изборима у Србији који се одржавају у јануару 2007. године. Према ставу његове Демократске странке, ЕУ нема алтернативу. Чак ни у Резолуцији о Косову и Метохији коју је усвојио српски парламент 26. децембра 2007. године не наводи се какав ће однос имати наша држава према ЕУ ако ова призна независност јужне српске покрајине. Ово је табу-тема јер је тако желела ДС. Странкама у садашњој коалиционој влади требало је дуго, превише времена, да усагласе ставове о овој резолуцији. Зашто, када по медијима сви изјављују како ће бранити суверенитет и територијални интегритет Србије свуда? За ДС овакав потез служи само за унутрашњу употребу, док у иностранству иза затворених врата причају сасвим друге приче.

Погледајте сада ово. Чак је амерички Савет за спољне односе недавно објавио занимљиву полемику двојице америчких интелектуалаца по питању Косова и Метохије. Маршал Харис, виши политички саветник, и Алан Куперман, професор на Универзитету у Тексасу, супротставили су мишљења по питању независности Косова и Метохије. Харис наводи да Запад треба да призна право Приштини на самоопредељење док Куперман то негира. Амерички професор наводи да су Резолуцијом 1244 све чланице УН гарантовале суверенитет Србији над Косовом и Метохијом и да је она обавезујућа за све државе. Он напомиње да би у случају признања Косова и Метохије бројне групе широм света кренуле путем косовских Албанаца, изазивајући сукобе са владиним снагама како би добиле право на самоопредељење. Ку-

„Има више разлога због којих Томислав Николић треба да буде председник Србије. Први: Томислав Николић је национално оријентисан. Други, он је човек од интегритета и трећи разлог, у оквиру пријављених кандидата, за њега је најизвесније да ће заступати исправан став у погледу судбине Косова и Метохије” • (академик Косија Чавошки)

перман критикује и став Хариса да јужну српску покрајину треба одвојити од Србије као казну за политику Слободана Милошевића. Он напомиње да овакви закључци Хариса и других воде примени колективне кривице и колективне казне на један народ, што је недопустиво. Професор Куперман закључује да би признавање независности Косова и Метохије представљало кршење Повеље УН, успоставило опасан преседан у међународном праву и међународним односима, довело до обнове хладног рата САД са Русијом, и вероватно изазвало оружане сукобе у јужној српској покрајини. Уколико признамо независност у складу са Ахтисаријевим планом, вероватно ћемо изазвати рат, закључује Куперман.

Међутим, оно што је посебно интересантно у једном другом ауторском тексту професора Алана Купермана – „Спречити трећи рат за Косово“ јесте део у којем он говори о ставовима шиптарских и српских политичара о Косову и Метохији. Амерички стручњак напомиње да је имао прилике да разговара са Ибрахимом Руговом и Хашимом Тачијем са шиптарске стране и са појединим високим функционерима ДОС, и садашње владајуће коалиције са српске стране. У тим сусретима Куперман се, како сам наводи, уверио да сви они јавно износе чврсте непомирљиве ставове, али да иза затворених врата то изгледа сасвим другачије. Шиптари теже признању потпуне независности без обзира на природу и ограничења унутрашње власти, док је за Србе „доња црта“ заштита енклава и манастира и посебне везе северног дела Косова и Метохије са Србијом! Куперман наводи Душана Пророковића, функционера ДСС-а, као свој извор за овакав став. Дакле, високи функционер ДОС-а му је преоне овакве закључке као минимум на који би Београд пристао. То фактички представља поделу Косова и Метохије. Да ли је ово стварни план ДС-а и ДСС-а за јужну српску покрајину? Сасвим је јасно да они јавно говоре и потписују једно, а иза затворених врата договарају сасвим друго.

Рецимо сасвим отворено, Тадић и његов окрњени ДОС на власти, желе поделу Косова и Метохије. То је сасвим јасно. Наспрам њих стоје Томислав Николић и СРС.

Међутим, Борис Тадић који је најпре ојадио војску отпуштајући најуспешније официре са ратним искуством, уништавајући ратну технику и распродајући војну имовину, сада се продаје Србији у споту који се емитује сваки дан на различитим телевизијама као патриота, заштитник суверенитета Србије и човек којег сви на Западу умеју да чују. Какав је то патриота који је оставио отаџбину без одбране, са ојађеном војском? Ко то њега слуша на Западу када, на пример, Џорџ Буш никад није ни хтео да га прими? Док је председник САД, рецимо, примао у посету румунског председника. Због чега је Румун бољи од Тадића, „великог“ Србина? Тадић је за министра спољних послова поставио човека који је на РТС-у, у ноћи бројања гласова са председничких избора у Сједињеним Државама, честитао победу Керију и изјавио како ДС-у та победа одговара! Зар је то његов најбољи стручњак за САД? Тадићева ДС више новца даје за развој, обратите пажњу, америчког фудбала у Србији него за Србе на Косову и Метохији. Они тај пројекат спонзоришу заједно са Амбасадом САД у Београду, тако да играчи америчког фудбала у Србији имају барем тридесет пута боље услове и више новца од, на пример оних који неупореди-во дуже тренирају рагби.

Да ли је Тадић успео да обезбеди макар један стратешки споразум са било којом државом из ЕУ или са САД? Наравно да није. То што је недавно ЕУ изјавила како ће Србија од ње добити 1 милијарду евра помоћи, не значи пуно. Па, само српска емиграција сваке године званично шаље у земљу 1,5 милијарди евра, док незванично та цифра износи 3 милијарде евра помоћи и то без икаквог условљавања, камата

или процената у предузећима, експлоатације рудног блага итд.

Са друге стране, једини стратешки споразум који Србија има је бесцаринска унија са Русијом. Москва нуди Београду и други стратешки споразум – изградњу гасовода „Јужни поток“ кроз нашу земљу, али Тадићев ДОС никако да потпише тај папир. Да су радикали на власти, то би већ одавно било урађено, а Србија би била на путу да постане енергетски гигант у Југоисточној Европи. Додатно, ми бисмо на својој територији имали руске инвестиције које би и Руси и ЕУ, која не може без тих енергената, чували као очи у глави.

Нема сарадње са државама које признају независност Косова и Метохије

Ставови радикала и Томислава Николића, кандидата за председника Србије, су познати. Са државама које признају независност Косова и Метохије нема сарадње. Односи са њима ће се спустити на ниво отправника послова, док ће Србија окренути своје лице ка истинским пријатељима, а пре свега према Русији. Наша држава може да примени „Путинову геополитику“. Док Тадић за своје најближе сараднике има људе попут Божидара Ђелића, који је као саветник међународних финансијских институција у Русији почетком деведесетих вршио експерименте – читајте, под Јељцином Русе доводио до просјачког штапа, а њихову земљу претварао у сировинску базу Запада, Николић намерава да крене путем Владимира Путина и на сличан начин обнови посрнулу отаџбину. Кандидат радикала на председничким изборима ће вратити природне ресурсе којима располаже наша отаџбина под контролу Београда, остварити стратешку сарадњу са Русијом пре свега у енергетици и безбедности, привући инвестиције у производњу и тиме отворити нова радна места и створити извеснију будућност за нашу децу. Тада бисмо отвореност огромног руског тржишта могли у потпуности да искористимо, јер шта нам сада под Тадићем вреди бесцаринска унија када готово немамо производњу? Шта можемо тамо да извеземо? Србија би поново добила инвестиционе банке које би улагале у стратешке гране наше привреде у интересу свих грађана. Поврх свега, аутентична српска и европска култура и традиција би поново засијали у нашој отаџбини. Оне би стајале чврсто супротстављене данашњој поткултури западних масмедија, која је преплављивала Србију. Као и у случају Русије, такву државу која се више не понижава и која није на коленима Запад ће уважити.

Дакле, на примеру Русије смо сви могли да видимо да улагивање ЕУ и САД води у пропаст, док ослањање на сопствене снаге и истинске пријатеље у свету води развоју државе. Улагивање то је Борис Тадић – српски Борис Јељцин. Док је обновитељ отаџбине Томислав Николић присталица Путинове геополитике у Србији.

Став који износе функционери неких чланица владајуће коалиције у Србији, да Београд треба да буде неутралан у међународним односима, нема никаквог смисла. Како можемо да будемо неутрални када имамо НАТО базе на својој територији, када Тадић жури да наше војнике шаље у НАТО мисије широм света? Ако неко жели истинску неутралност у овим условима нека да Русији оно што имају САД и ЕУ. Хајде да изједначимо шансе. Да ли би долазак руских снага безбедности могао да изазове сукобе? Тешко. Уколико би цела ствар била озбиљно организована, Руси би штитећи своје интересе, попунили празнину коју је Тадић направио сатирући српску војску. То би нам дало времена да обновимо своју систем безбедности и да мало предахнемо.

На крају, а након свега изреченог, можемо само да поновимо да Косово и Метохија немају цену и да нису на продају. Ако нас Брисел уцењује, а то и чини, рецимо јасно и гласно НЕ Европској унији и пожелимо добродошлицу представницима Русије и других пријатељских држава у Србију.

На овим изборима бранимо Србију

- *Приче о дипломатској офанзиви самозваних демократија на властима само су фарсична представа за грађане Србије. Србија себе може одбранити само избором Томислава Николића за председника Србије*

Пише: генерал Милен Симић

Глобалистички теоретичари и сценаристи су пре петнаестак година предвидели да ће сукоби на Балкану бити завршени онда „када Србима буде одузета моћ да бране превелике територије, када им буде уништена економија и када српски младићи буду бежали од регрутације и мобилизације”.

Како изгледа, барем по конкретним потезима апостола новог светског поретка, тај тренутак је дошао, јер су одиграли све представе око Косова и Метохије. Сад им је само остало да се поново Борис Тадић изабере за председника Србије, како би у том новом, али сигурни смо, недосањаном мандату, створио услове за отимање преосталих националних територија и Србија се свела на оквире из преткумановског периода. Поскидане су и све маске чланица натоизованог света пред којима су политичари из „демократског блока” исказивали гадљиво удвориштво и играли попут мечке Божане, правдајући то потребом наводне борбе за очување јужне српске покрајине у саставу Србије. Ако је тачно да су се земље Европске уније договориле да ће, поред Америке и њених сателита, признати једнострано проглашену прву терористичку државу на свету, „независно Косово”, и да у вези са тим „ЕУ и Приштина крећу у координацију”, онда је српска „дипломатска офанзива” доживела прави фијаско.

Наравно, властодржачки двојац Тадић–Коштуница је то прогласио позитивним резултатом, вређајући тиме интелигенцију и достојанство српског народа. Посебан осврт заслужује Тадић који је поводом тога протумачио да Европска унија није држава, нити субјект међународног права, и да он као председник неће признати независно Косово и одмах је затражио подршку за још један мандат, а други, ослањајући се на противљење Кипра и Румуније у Европској унији и принципијелне ставове Русије и Кине и неких других чланица Савета безбедности, да је то резултат његових мудрих вербалних ставова попут оних из Њујорка.

Циници из Европе, на челу са пријатељем српског властодржачког двојца Хавијером Соланом, су у вређању српског народа отишли корак даље, нудећи Србији за Косово и Метохију „убрзано приближавање Европској унији”. То значи да „европска путарина” за Србију, нису више убијени и расељени за време натовске агресије, разорени инфраструктурни објекти, голготе протераних људи са вековних огњишта и све друге патње српског народа, већ и територија Косова и Метохије, а на крају пута, ако се српски народ и поред свега одлучи за њега, у цену ће вероватно бити укалкулисани Војводина, Рашка област и југ централне Србије.

Дефанзивна офанзива лажних демократа

Наиме, после петоктобарског преврата, удворице су, укључујући и садашњи коалициони двојац, водиле пропагандну кампању чије су поруке биле да ће западне демократске земље надокнадити причињену ратну штету великим донацијама, директним инвестицијама, отписом дуга, учешћем у реорганизовању друштвених система и убрзаном интеграцијом у све евроатлантске структуре. То је био повод да се повуче тужба за надокнаду ратне штете, распрода народна имовина и награђују и одликују ратни злочинци, укључујући и Солану, извршног команданта оружане агресије.

Као што је познато, постпетоктобарска власт је поодавно најављивала „дипломатску офанзиву” као главни облик одбране Косова и Метохије и очување територијалног интегритета земље, због чега је српски народ, наивно верујући вербалним демократским родољубима, омогућио добро позиционирање „дипломатској војсци и дипломатским борцима”.

Истовремено је прича о пројектованом циљу и успону дипломатске офанзиве коришћена за обрачун са свима који су постављали питање места и улоге војске у одбрани територијалног интегритета земље. За теоретичаре дипломатске офанзиве чак нису биле битне чињенице о наставку милитаризације шиптарског становништва и антисрбизму међународних управних, полицијских и војних снага.

Пошто „дипломатска офанзива” није једина коју су водиле „демократске снаге” у постпетоктобарском периоду, потребно је разјаснити значење овог појма јер би се могло помислити да је то синоним за неуспехе, понижавања и нај-

теже поразе. Дакле, офанзива је општи појам за напад или иницијативност у неком послу и подразумева, ако то ради држава, свеобухватну процену ситуације, одређивање циља офанзиве, разматрање политичких програма и интереса објеката офанзивних радњи, процену сопствених могућности, одређивање снага за офанзиву и њихове припреме за извршавање задатака, дефинисање подршке и сарадње са другим субјектима, учвршћивање савезништва, избор времена почетка офанзиве, главних и помоћних праваца реализације и многих других мера и активности. Пошто се у конкретном случају ради о одбрани територије која је извориште идентитета и духовности српског народа, нормално би било да су у офанзиву укључени сви српски друштвени капацитети.

Алко-књижевници, сексолози и гинеколози у дипломатској офанзиви

Међутим, анализом било ког сегмента набројаног у претходном ставу лако бисмо дошли до закључка да је, прво кохабитациони а потом и коалициони двојак, причом о дипломатској офанзиви варао српски народ са јасном намером да се изврши његова потпуна пацификација како би прихватио све што желе господари, укључујући и одузимање националних територија.

Овом приликом споменућемо структуру и квалитет „дипломатских бораца“ које је врховни командант разаслао по свету. Међу њима практично није било дипломата у изворном значењу те речи, нити људи који макар због искуства или личног угледа могу стећи поштовање у средини у којој ће учествовати у дипломатској офанзиви. Свет се забавља чињеницом да су за српске „дипломатске борце“ одређивани новинари, алко-књижевници, сексолози, гинеколози, музиколози, агрономи, техничари, трговци, драматурзи, климатеричне уседелице, неуспешни кандидати и многи други и да су се у дипломатију разумели мање од било ког возача таксија или пијачног продавца. Наравно, господари демократских власти су се потрудили да сличног нивоа дипломатског капацитета буду и „дипломатске војсковође“ или министар спољних послова и његови заменици и помоћници.

С друге стране, дипломатски представници Америке, Велике Британије, Француске и Немачке су се у Србији понашали као прави господари, одређујући шта ће се догађати у свим областима друштвеног живота, укључујући и елементе пропагандне игре назване „дипломатска офанзива за одбрану Косова и Метохије“. За неутралне посматраче и психоаналитичаре био је увек интересантан садомозахистички однос испољен различитим поводима поменутих страних дипломата и свих актера српске „дипломатске офанзиве“. Домаће су удворице биле спремне на све, у буквалном смислу тих речи, како би добили статус „дипломатског борца“ или били изабрани за министра спољних послова, домини-стара и високих чиновника у министарству. Посебно су били значајни министри спољних послова као „оперативни команданти дипломатских офанзива“, односно фарсичних и по српске националне интересе стерилних, а често и погубних представа које су тако називане.

Мора се признати да су господари, поред озбиљне режиге представе о дипломатској офанзиви, још озбиљније радили на дерегулисању система одбране и разбијању војске као субјекта коме је једини задатак да штити територијални интегритет државе. То је, у ствари, била једина права офанзива у вези са Косовом и Метохијом од пре осам година и њу је водила натовско-терористичка коалиција, као што се види, веома успешно, захваљујући добро одабраном удворичком апарату у српским редовима.

Сви параметри показују да је војска потпуно онеспособљена и да ништа не би могла да учини и да има воље за то. Штавише, она је својим постојањем латентна опасност за грађане, на шта упозорава и најновији случај сејања бомби по комуникацијама. Како би крај „дипломатске офанзиве“ био баш онакав како је описан на почетку овог текста, потрудила се војна управљачка структура на челу са својим врховним командантом, застрашивањем грађана причом о рату, поразу, губицима и губљењем „светске евроатлантске будућности“ онога што од Србије буде остало, са Србима или без њих, свеједно. Њихов циљ је да се обесхрабре појединци и организоване групе које су решиле да пруже отпор натовско-терористичкој коалицији. Због тога је војноуправљачка структура хиперактивна, али не у обављању својих послова, већ у планирању зла са америчким „савезницима“ и у изборној кампањи свог врховног команданта, кандидата жуте странке, Бориса Тадића, главног експонента НАТО интереса. Симптоматично је да је у време расправе Савета безбедности о Косову и Метохији помоћник министра одбране за политику одбране био на вишедневном реферисању у „савезничком“ Пентагону и да су амерички официри у Београду инструисали остатак војне управљачке структуре „о планирању одбране“.

Незналице владају ресорима спољних послова и војске

Треба поновити да су знања војне управљачке структуре, укључујући и младог помоћника за политику одбране, о одбрамбеној проблематици и питањима места и улоге војске, на истом нивоу као и „дипломатске војске“ о дипломатији,

Прави људи на правим местима

Избором Томислава Николића за председника Србије, који има значајна овлашћења у домену вођења спољних послова, коначно ће се промовисати концепт да најбољи и најстручнији заузму највиша места у дипломатској служби. То морају бити људи образовани, искусни, угледни и бескрајно одани заштити и унапређењу интереса сопствене државе и народа. То су они људи који воле своју земљу и који ће својим знањем подићи углед Србије у свету и помоћи њен свеукупни развој.

Не у НАТО

Србија нема шта да тражи у НАТО-у, који је 199, супротно Повели УН, извршио бруталну агресију на СР Југославију и притом злочиначки убио више од хиљаду наших грађана, нанео нам немерљиву материјалну штету. Србија не сме заборавити ни на сурово бомбардовање НАТО снага током 1994. и 1995. године на Републику Српску и Републику Српску Крајину. Коначно, шта ће Србија у војном савезу који је главни војни и политички ослонац и партнер шиптарским терористима и сепаратистима на Косову и Метохији? НАТО представља агресивну војну ударну песницу господара новог светског поретка и глобализма.

што значи никаква, али им то не смета да свакодневно конструишу „мисаоне бисере“ попут оног да је „војска веома битан инструмент спољне политике“, да „Косово и Метохија нису војни проблем, него политичко-правно питање, за које решење треба наћи у оквиру међународног права“, па све до тога да „сваки део система одбране мора бити чврст и отпоран, јер само у синергији можемо доћи до бољих резултата“.

Дакле, онеспособљавање војске је био озбиљан посао и он је омогућио да све остало буде представа за несрећни српски народ, укључујући ту и „дипломатску офанзиву“. Сигурно је да би у нормалним државама оваква коалициона власт била отерана на ванинституционалан начин, јер је њеном кривицом држава онеспособљена да брани своју територију свим легитимним средствима, и да би због тога била покренута одговорност због издаје националних интереса и колаборације са противницима.

Имајући у виду да Србија, због окупације и колаборације власти, није нормална држава и да је српски народ још у стању апатичности, без обзира на све јасније заузимање одбрамбеног гарда, демократски блок ће затражити нове мандате са образложењем да је демократија важнија од територије и да ће они доћи до евроатлантског храма без Срба, ако треба само са Београдом и околином, уз жртвовање свих српских храмова на Косову и Метохији.

Главни експонент

западних интереса у Србији – Борис Тадић

За окупационе господаре веома је важан властодржачки двојац јер само са њима имају шансе да Србију сведу на територију из преткумановског периода и да Србима намакну ланце као пример о непослушницима.

Тадић ће несумњиво, пошто га изгледа ништа не везује за Србију и Косово и Метохију, по већ уиграном сценарију, упутити извињење „косовском народу“, наставити са затирањем српских трагова на отетим територијама и обезбедити услове за даљу фрагментацију српског националног простора. Колико им је Борис важан, показује и чињеница да је натовско-терористичка коалиција одложила проглашење и унилатерално признавање „независног Косова“ све док он не буде поново „изабран за председника“. Што се, наравно, неће десити.

Други ће лажном родољубивом реториком варати народ и одржавати постојећу структуру власти како би кандидат „демократског света“ за председника био сигурно „изабран“.

За оне који мисле да је натоизовани свет рајско прибежиште, да све то вреди жртвовања српских националних територија и да за будућност није битна национална идентификација или за оне који ће из различитих разлога апстинира-

ти, поставља се неколико важних питања. Хоће ли им бити свеједно када „независно Косово“ упуту тужбу за надокнаду ратне штете јер је, како кажу демократски савезници владајућег двојца, пре осам година „Србија напала Косово, па је због тога уследила НАТО интервенција“? Хоће ли остати мирни и онда када српска протоколарна војска буде постројена како би дочекала шиптарске терористе у униформама? Да ли ће им бити свеједно ако актуелни властодржачки двојац већ сутрадан после завршетка председничких избора крене пут Европске уније са обећањем да ће испунити све што она захтева? Хоће ли бити срећни када „независна држава Косово“ покрене потраге за свим Србима за које је чула, као што је учинила и Хрватска? Да ли ће и даље трпети да их по свету заступају они који су несретни што су српског порекла и који антисрбизмом лече неповерење господара? Нове генерације ће сигурно знати докле је српска земља по гробљима која су „најсветији белези нашег народа и најсветији граничници наше домовине“. То што Шиптари уништавају гробља ништа не значи јер је све забележено, само ће пут бити јаснији. Важно је да се Косово и Метохија не изгубе у срцу и памћењу. Такође је важно да се упамти садашње време, како се никад више не би поновило, да се упамте актери велике манипулације са српским народом како би били позвани на одговорност када за то дође време.

Ни уставно устројство Србије, нити било каква резолуција Народне скупштине, ни родољубива реторика, већ само српски народ на предстојећим изборима, може овакав страшан сценарио да спречи, и то на миран и демократски начин. Зато ће грађани Србије на овим изборима одлучити о сопственој и судбини наше заједничке државе. Избор Томе Николића је избор опстанка и напретка.

„Током седамнаест година своје политичке делатности Томислав Николић ни у једном тренутку тзв. међународне обавезе а суштински уцене, које се натурају Србији, није стављао изнад националних интереса Србије. Живимо у тренутку када Србија брани основне националне интересе, и зато је Томислав Николић не најбољи, већ једини прави кандидат за председника Србије“

• (писац Брана Црнчевић)

Томислав Николић – за председника Србије

ТОМА

Српски бренд

- *Кључ од канцеларије председника Србије Томиславу Николићу је надохвати руке. Предстојећи председнички избори 20. јануара 2008. и пружиће грађанима Србије прилику да имају кључ ставе у руке Томе Николића којим ће он да ошкључа враћа боље, достојанствене и слободне, будућности Србије*

Најважнија ствар коју треба знати о Томи Николићу је његова седамнаестогодишња непоколебљива оданост интересима Србије и његова бескрајна верност лидеру странке Војиславу Шешељу. Свој позив политичара у свему и увек је схватао одговорно и озбиљно. Зато би његовим избором Србија могла, пре свега, да врати пољуљано поверење у државу. Актуелни председник Србије, лажни демократа Борис Тадић, мимо добре традиције државе Србије, ради све оно што би морао да ради неки страни намесник – који неком другом господару мора да се правда и полаже рачуне, уместо да безусловно служи свом сопственом народу. Борис Тадић свом народу говори једино „о потреби интеграција“.

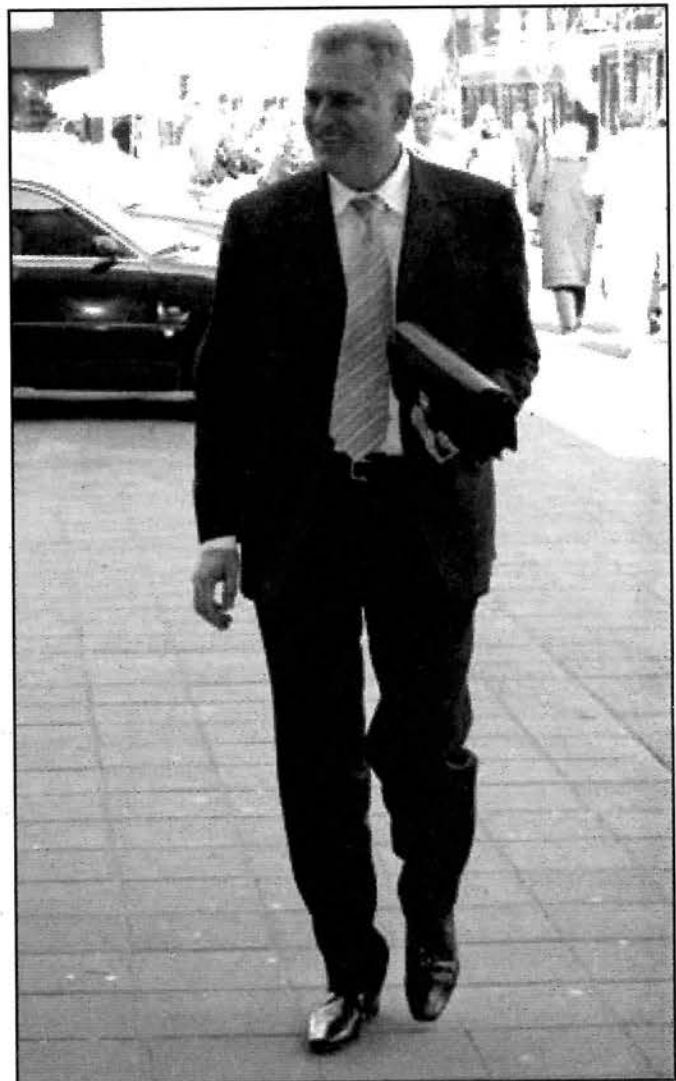
Николић је човек који никада и нипошто неће бити такав председник, иако се „некима“ у глобалним центрима моћи то не допада. Али, Србија која вапи за суверенитетом, политичком и економском стабилношћу, једино се у њега и узда као кандидата најјаче партије. Томчина чврстина ће, уверени су независни светски посматрачи, пре или касније, сигурно охрабрити инвеститоре. Јер, додају, он има позитиван имиџ код оних који се залажу за развој тржишне економије и неприкосновеног права приватне својине. Дакле, кључ од канцеларије председника Србије је Томиславу Николићу надохват руке. Осим ако се неко чудо не догоди, „Шумадицац“ ће преузети место шефа државе.

Право српско лице

Доласком Томислава Николића на чело државе – Србија коначно добија правог, природног, народног вођу налик Николи Пашићу. Николић је политичар који најбоље познаје језик „терена“ и „базе“, он је у непосредном, најближем сродству са народом. Српски бренд. Made in Serbia. Он је право српско лице. И једино би такав човек на тој функцији, „могао бранити и сачувати мирис и укус поднебља у којем је настао“. И увек је био спреман да га брани – када је требало, отишао је у рат. Његово поднебље су сви српски вековни простори.

Истовремено, Николић се показао и као „човек од посла и од разума“. Кроз све његове говоре и поступке провлачи се увек иста нит, увек жеља за „просперитетном Србијом“, увек сталожени али као од камена чврсти став о промоцији српских националних интереса.

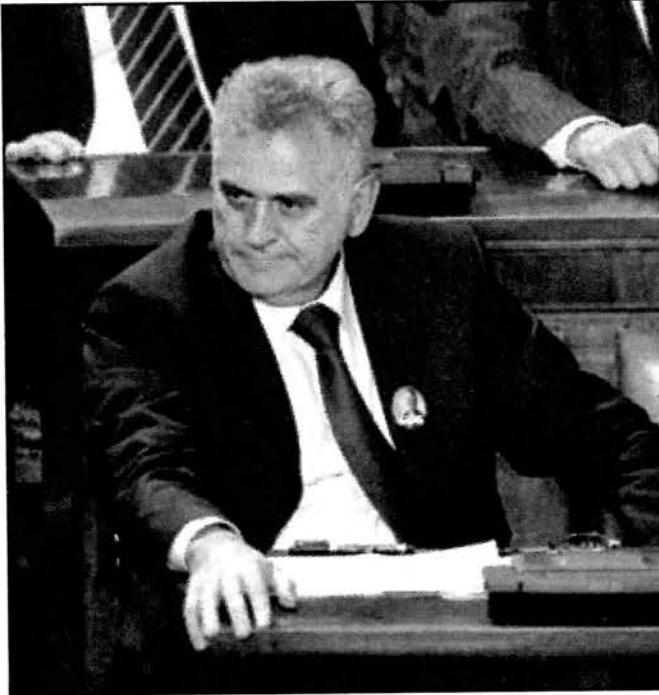
Он повезује прошлост и будућност, Београд и провинцију. Он је човек који гледа и види даље од свог времена. Он зна пред каквим се тешким задатком налази али се не губи у њему, него остаје оно што јесте: флексибилан, али увек свој. За Николића важи, готово дословце, оно што је Иво

Андрић рекао за Његоша – да ће сагорети и сломити се у напорима да своје тежње оствари, али их се одрећи неће никада, и оствариће од њих онолико колико се у датим приликама највише остварити може. И ми ћемо овде говорити о тим Николићевим тежњама и чврстини карактера. „Има храброст да каже оно што сви мислимо, али се не усуђујемо. Има чврстину која треба да краси српског политичара. И

„Томислав Николић је током своје успешне каријере постао симбол Србије, човек који је изникао из народа и делио муке са њим. Дошло је време да Србија сама решава своје проблеме, а не да буде колонија. Не могу да замислим Србију после 20. јануара, а да на њеном челу не буде Томислав Николић. Очекујем његову убедљиву победу. То жели народ Врања, Лесковца, Суботице... Искрено се надам да ће се то десити”

• (проф. др Зоран Бинџулац)

има душу” – каже за Тому једна радикалка из врха странке.

Паметан, озбиљан и поносит и скроман истовремено, зна много, ради много, лепо и разумљиво говори – прави је српски домаћин – то је оно што о њему најчешће људи говоре. Све те одлике, уз вишегодишње политичко искуство, чине га посебним и непобедивим кандидатом за председника Србије.

У Скупштини бриљира, странку успешно води, а у породици чува склад

Од свих српских посланика само је он „незамениљив” још од 1991. године. Без сумње, најбољи је посланик у новијој српској историји, пример за углед. За говорницу излази увек добро припремљен, што није нимало лако. Беспрекоран је говорник, коме ће на јасноћи мисли и прецизности у изражавању скинути капу и академици и обични људи, радници и сељаци. Уградио је „себе” у ко зна колико закона, у бројне резолуције, „кројио” устав... Једном речју, изгарао је на том одговорном, часном и тешком послу. Вредело је труда.

У одсуству лидера радикала проф. др Војислава Шешеља, фасцинирајуће је – сви тако мисле – са колико успеха „други човек Српске радикалне странке” води највећу и најснажнију политичку странку у Србији, чији је члан од оснивања, 1991. године. Док су неке друге водеће странке губиле „снагу”, иако су дуго биле и јесу на власти, Српској радикалној странци је – упркос знатној медијској блокади па и најцрњој пропаганди против ње – стално растао рејтинг. Посебно је занимљива и значајна појава непрестаног прилива младих у редове радикала, нарочито у великим градским центрима. Очигледно је да је Николић својим ауторитетом успео да их убеди да је идеологија Српске радикалне странке

прави политички избор, да Србија мора да штити и унапређује своје интересе а не туђе, и да само на тај начин сви грађани Србије, а посебно млађе генерације, могу очекивати за себе боље дане у будућности.

И трећа ствар – породица. Домаћинска Србија, домаћинска породица. Таква је породица Томислава Николића, коју чине супруга Драгица, синови Радомир и Бранислав са супругом и децом.

Достојанство независности

Томислав Николић је политичар који искрено „гине” за тим да светом завлада једнакост и правда. Он не дели народе на лоше и добре, али је увек крвно и нераздвајно везан са својим, како многи злурадо и цинично кажу, „заосталим” народом, према којем се Николић односи само са најдубљим поштовањем, често и дивљењем. Са горчином која много говори, он не заборавља тешку историју српске нације и аманет који је остављан генерацијама које долазе. Србија је – као мало која држава на свету – тежњу за слободом скупо плаћала, као што већ бива у овом нашем свету у коме се све скупо плаћа, а слобода најскупље.

А ми смо, ето, и даље на удару кројача „новог светског поретка” који цртају нове границе, грабе и отимају, непрестано врше притисак на Србију, прете нам и силују историју. Таквом свету, српски народ – његова велика већина – вишеструко се одупире, уједно рачунајући на помоћ кроз историју доказаних пријатеља, велике Русије пре свих, да би опстао и сачувао аутентичне моралне и духовне вредности засноване на традицији светосавског православља.

Тома Николић вапи за Србијом као „уређеном земљом”, и сву своју енергију и знање усмерио је на остварење тог политичког идеала. Ако су синоним за то земље Запада, онда Тома више него сви други заслужује епитет истинског демократа, много више од оних који су сами себе прозвали демократима, а руководе их само интереси сопственог џепа и сопствене задњице. Дакле, питање је да ли су САД и Европска унија – као што би то хтео будући председник Србије Томислав Николић – „за демократску Србију”.

„Србија”, рекао је Николић, „може да буде просперитетна. У њој мора да се ради и гради. Србија мора да се ослободи мафије и криминалаца. Нека се у Србији састану Исток и Запад. Не сме Србија да буде линија фронта, већ место сарадње. Од тога и ми можемо да имамо користи”.

Ако то желе – ето им партнера, али правог, Томислава Николића. Међутим, свако кога су посао или професија упутили да нешто дуже проборава у западном свету, могао би лако посведочити да су земље (из источне и централне Европе) које су биле кандидати или затим улазиле у ЕУ, гледане махом као периферије које своју команду добијају из центра, „из увоза”, и које тако првенствено служе интересима моћних и великих.

Достојанство независности? Има ли већег и лепшег идеала и амбиције од националне и људске независности и одбране тог идеала?

Српски народ ће за свог председника изабрати најбољег међу собом, са особинама које красе већину нашег народа – храброг, поштеног, вредног, паметног – Тому Николића.

P. B. C.

Тома Николић ће Србији вратити војску

• Избором Томислава Николића Србији се отвара шанса да поврати достојанство себи као држави, својим грађанима, али и Војсци Србије

Пише: генерал Милен Симић

Пред сам крај прошлог века, у тренутку када се хришћански свет припремао да обележи две хиљаде година од рођења Христа, западни НАТО јахачи апокалипсе су сејали смрт по Србији као да су желели да се наругају и Богочовеку и људима који верују у истину и правду и њиховом систему вредности. „Кад мали победи великог, кад слабији порази моћнијег од себе, сме ли се сутра добру надати? Тај ће бити свирепо кажњен за нарушени закон света. Сме ли у мир веровати Србија која је поразила Аустроугарску царевину. Чека нас освета, неминовна освета”. То су, у интерпретацији писца књиге „Време смрти”, слутње великог војводе Живојина Мишића, саопштене једном од познатика на дан завршетка Колубарске битке.

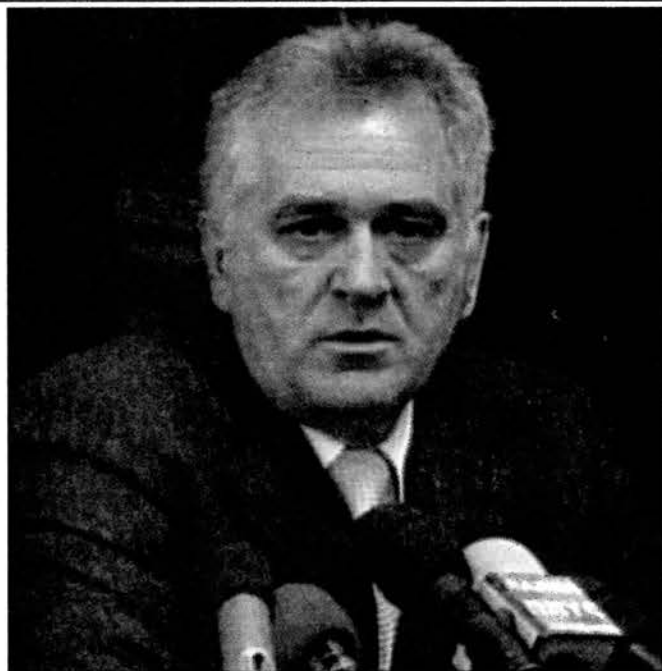
НАТО освета Србима је била страшна, о чему говоре бројке о убијеним и рањеним војницима, полицајцима и цивилима, разореној инфраструктури, протераним људима са вековних огњишта, оштећеним и уништеним споменицима културе.

Узроци антисрбизма

Са различитих аспеката вршени су покушаји да се расветле и дефинишу узроци антисрбизма који је крајем прошлог и почетком овог века прерастао у санкцију физичког истребљења применом оружане силе.

Због фрапантне сличности антисемитизма и антисрбизма, многи узроке првог покушавају да поистовете са узроцима другог, али у томе имају проблема јер се разликују конкретни друштвеноисторијски услови, положај Јевреја и Срба и сами промотери идеологија.

Други као главни узрок виде геополитичке карактеристике српског националног простора, истичући да су око њега значајни међународни субјекти у сукобу више од два века и да тај сукоб још увек није решен. Наиме, контрола

српског националног простора као најзначајнијег на Балкану обезбеђује позицију и у европском и у азијском делу света. По њима, српско несхватање значаја простора и неприлагодљивост интегративним процесима узрокује притиске и уцене уз примену свих облика ратовања, укључујући и оружану силу.

Неки узроке антисрбизма траже у историјским околностима, истичући при томе чињенице о српском учешћу у спречавању немачког похода на исток. По њима, уједињена Немачка је после пада комунизма, упрегла своје ситне штићенике у кола својих далекосежних интереса, а велике и јаке партнере приволела да јој не стављају штапове у точко-

Томислав Николић – оличење правог врховног команданта коме се верује као човеку и професионалцу

За врховног команданта је веома важно да има карактеристике вође због тога што својим одлукама утиче на судбину људи. Још пре четири века формулисана је мисао да је „армија јелена коју предводи лав боља од армије лавова коју предводи јелен” и до данас није било разлога да се ова мисао садржајно мења јер је у пракси доказана безброј пута. Теорија, бавећи се вођама као најзначајнијим субјектима у системима руковођења и командовања одбрамбених снага, закључила је да је вођа само онај коме потчињени верују као професионалцу и човеку. А коме данас Србија може да верује ако не Томиславу Николићу, човеку који већ више од деценије улива поверење својом искреном посвећеношћу националним интересима Србије? Несумњиво је да би на тај начин, на основу уставних и законских овлашћења, обављао и дужност главнокомандујућег Војске Србије.

„Томислав Николић је, под број један, патриота. Он, за разлику од неких других кандидата, нема газду изван Србије и сарађиваће са свим земљама на равноправној основи. Он је једини у овој држави способан да стане на пут мафији, онако како је то Путин урадио у Русији. Николић је једини који ће вратити достојанство Србији и свим њеним грађанима.

Његовим избором за председника Србије, Срби из Републике Српске Крајине и Републике Српске ће моћи, на бази реципроцитета, решити питања имовине, пензија, раднога стажа, као и питање конститутивности народа.

Томислав Николић је најбољи политичар у овом делу југоисточне Европе и има најчеститије, најпоштенје и најстручније сараднике. Највећи број универзитетских професора на факултетима и институтима по држава Томислава Николића. Дошло је време да државу спаси Шумадинац” • (Проф. др Марко Ајлајић)

ве”. Имајући у виду да је нацистичка Немачка технику бестигализације читавих народа довела до савршенства и да је то послужило као основа за осмишљавање америчких злогласних психолошких операција којима се „медијским језиком супротног смисла разарају не само значења речи, већ и сама идеја хуманости”, није ни чудити се што је већ дуго низ година својство непријатеља резервисано за Србе и што се „све што Срби учине ради одбране властите земље, властитог дома и властитог живота, проглашава крајњим злodelом које заслужује крајње кажњавање”.

Има и оних који узроке антисрбизма покушавају да повежу са светосављем као својеврсном препреком унијаћењу православних народа с једне стране, и исламизацији са друге. У том контексту се истиче и америчка трговина српским националним територијама, при чему су оне надокнада за оно што чине исламском свету у Либији, Ираку и Авганистану.

Као што се види, велики је број различитих тумачења узрока феномена антисрбизма. Сва су она логична и у суштини представљају део скупа узрока идеологије антисрбизма.

Међутим, кључне узроке садашњих поступака западног света према Србима треба тражити у ближој прошлости. Наиме, одлука српског народа да се брани од оружане агресије и да на тај начин спречи отимање Косова и Метохије, не само да је успорила поход Алијансе према срцу Евроазије, већ је заискрила идеју слободе, правде и истине. Том одлуком Срби су постали пример за све мале народе којима је глобални систем одредио ропску улогу или нестанак. Истовремено, српска војска је својим поступцима извргла руглу војске Алијансе, супротстављајући се најмрачнијој сили у историји човечанства и њеним виртуелним вредностима створеним моћном пропагандном машинеријом. Посебно се мора истаћи да је у потпуности разбијена фама о чудесним интелектуалним и војничким способностима натовских генерала и официра, надљудским могућностима натовских војника и непогрешивости софистицираних борбених система.

Жути пронатовски врховни капо

Оно што је учинила натовска војна сила није било довољно, па су глобалисти прибегли лукавству наученом од нациста. Наиме, полазећи од тога да су у окупираним земљама, и посебно у концентрационим логорима, најкрволочнији према сужњима били њихови сународници које су нацисти „промовисали” у капое, они су на власт у Србији довели људе који ће освету учинити страшно само због тога што знају шта је понижавајуће за српски народ. Прича о капоизацији Србије могла би се доказивати анализом сваког сегмента српског друштвеног живота јер смо, како је написала велика песникиња, постали „земља робова и потказивача и стокатних зеленаша, пуне су нам улице сада поштованих зликоваца, а затвори невиних робијаша”.

Ипак, освета је најочљивија у систему одбране и војсци, јер су брисање јединица и војних институција са места постојања, уништавање борбених система, поруке злочинаца жртвама на месту злочина и професионалне егzekуције официра и подофицира који су учествовали у одбрани земље, јавни и медијски добро пропраћени поступци са поруком да ће „овако проћи свако ко помисли на отпор новим уређивачима српског националног простора”.

Систем капоа је инаугуриран у српску одбрамбену структуру за време војног министровања садашњег врховног команданта и актуалног председника Србије – Бориса Тадића. Под будним оком британских генерала, официра и војних чиновника, одређени су критеријуми за избор по којима су изабрани кандидати за похађање краткотрајних натовских курсева, одређена је протоколарна бројна величина војске, утврђена је безбедна граница наоружања у поседу војске и начин уништавања остатака борбених система и минских и експлозивних средстава, димензионирана је одбрамбена индустрија, сачињени су спискови егzekуције најспособнијег војног кадра путем отпуштања јер „реформисана војска треба да буде мања, оперативнија, модернија и боље плаћена”, одабрани војни аналитичари, коментатори и одбранолози који ће реформском маглум у медијима прикривати реализацију пројекта „одузимања моћи Србима да бране превелике територије” и одређен је временски оквир у коме ће српски народ бити пацификован, а војска онеспособљена за извршавање наменских задатака.

Систем капоа је почео да функционише пуним капацитетом када је экс министар одбране Тадић постао председник Србије, а тиме и члан врховног командног тела у тадашњој Соланиној државној творевини. Услови су били идеални за делатност одабраних удворица у војној управљачкој структури. Наиме, црногорски део врховног командног тела се није интересовао за стање система одбране и војске, већ за што бржи нестанак „државне заједнице”, па је све било препуштено на милост и немилост странцима и „експертима” за војна питања из странке жутог дела кохабитационе власти.

Без устава, доктринарних докумената и закона радили су шта су хтели, посебно од тренутка када је Хавијер Солана раздвојио Србију и Црну Гору и када је Борис Тадић самопрогласио своју функцију врховног команданта.

Ради разумевања функције врховног команданта, треба истаћи да се та функција налази на врху командне пирамиде у систему одбране и војске, и да су његове одлуке коначне и непроменљиве ако су донесене у духу Устава и закона. У величини земаља, без обзира да ли се ради о монарху или председнику државе, он у систему одбране представља протоколарну личност, посебно у миру, и симболизује државно и народно јединство у односу на субјекте који представљају претњу националној безбедности.

Имајући у виду претходно изнете чињенице и историјско искуство српског народа, поставља се питање може ли сада-

шњи председник и врховни командант Борис Тадић бити вођа нације, свих одбрамбених субјеката и војске. Има ли право да од грађана Србије тражи још један мандат ако није испунио основну демократску норму неспојивости других јавних функција, посебно оних странаčkih? Хоће ли му српски народ веровати ако се, у оквиру пројекта нацификације, у његово име, у име свих нас извињавао целатима, на радост антисрпских активиста и запрепашћење али и подсмех нормалног и слободног света? Може ли бити вођа човек који је, уз помоћ страних официра, онеспособио војску за одбрану земље?

Могу ли припадници војске да верују врховном команданту који се „прославио“ наредбама којима се даје обавеза припадницима војске да денунцирају људе које прогоне хашки потерни тимови и забрањује улазак у војне објекте генералима којима се суди у Хагу само зато што су се пре осам година супротставили натовско-терористичкој коалицији? Може ли се веровати човеку који је заваравало народ некачком „дипломатском офанзивом“, плашио га ратом уколико војска буде извршавала своје уставне надлежности и за „савезнике“ прогласио оне који у овом тренутку воде жестоку антисрпску кампању како би без отпора завршили пројекат о другој шиптарској и првој терористичкој држави на свету? Хоће ли припадници војске бити спремни да на позив или по наређењу оваквог врховног команданта, жртвују свој живот, а знају да министри из његове странке уређују државне виле, (како рече министар одбране Шутановац „делом и сопственим парам“, вероватно да би и након мандата могао да полаже право на њу), и распродају преостала народна добра, а странацке управљачке структуре у јавним предузећима имају вишеструко веће апанаже од њих? Хоће ли грађани поново потврдити да су нацисти били у праву када су, експериментишући са заточеном масом, одређивали људе из њихове средине за непосредне извршиоце послова које нису хтели сами да извршавају? Хоће ли грађани извршити налог Брисела и Вашингтона и за вођу изабрати истог човека деструкције или ће то учинити по сопственој савести?

Председнички избори – шанса да се Војсци Србије врати достојанство

Чини се, ипак, да је капоизација Србије одиграла своју улогу и да је српски народ дотакао дно у процесу понижавања којим су се господари светили за оно што нису успели оружаном агресијом. Ови председнички избори су једин-

ствена прилика да се, избором Томислава Николића за председника Србије, на миран начин превазиђе такво стање. Ако се то деси, оствариће се пророчански стихови велике песникање да „моја земља пропасти неће, из смрти за слободу слобода увек ниче“, јер „Србија се опет буди, све што зачне у напаћеној утроби жена, све што ниче из мисли и семена, све што на тлу Србије живи и ради намењује се слободи“.

Дакле, време је да Србија и српски народ покажу своје право лице по коме их слободољубиви свет познаје и да „број свој узмемо у руке својски па да опет овај народ буде песнички и херојски“. Избором Томислава Николића Србији се отвара шанса да поврати достојанство себи као држави, својих грађанима, али и Војсци Србије. То је шанса да Војска Србије поново постане добро организована и респектабилна војна сила која ће представљати ефикасну снагу одвраћања од евентуалних поновних покушаја освете агресијом на нашу земљу. То је шанса да професионална војна лица, која верно служе својој отаџбини и народу, коначно буду адекватно плаћена и на прави начин вреднована, као и да се реши њихов горући проблем стамбених питања. То је шанса да се оформи способан Генералштаб који ће у сваком тренутку умети да на прави начин заштити виталне интересе Србије и обезбеди им мир и сигурност. Али, то је истовремено и шанса да се поврати патриотски и високоморални дух припадницима војске, људима од части и личног интегритета, какав је уосталом и Томислав Николић, будући врховни командант и председник Србије.

„Томислав Николић је једини председнички кандидат који представља истински суверену Србију као целовиту државу, са Косовом и Метохијом у свом саставу. Као аутентични представник Срба и свих грађана Србије, Николић није под патронатом Запада, тј. Сједињених Америчких Држава и водећих земаља Европске уније које настоје да нам отму Косово и Метохију и да даље распарчавају Србију. За разлику од Тадића и других председничких кандидата, америчких фаворита, који својим залагањем о безусловном приступању Србије евро-атлантским интеграцијама суштински остварују амерички спољнополитички интерес, Томислав Николић, неоптерећен хипотеком Запада, инсистира на заокрету у српској спољнополитичкој оријентацији према братској и пријатељској Русији и тиме показује да има врло изоштрен осећај за крајње тежак и готово немогућ геополитички положај Србије. Наравно, таква интензивна сарадња би поспешила и решавање унутрашњих проблема Србије, пре свега питање корупције, криминала и разрачунавања са мафијом, што би консолидовало српске политичке прилике и успоставило српске политичке и државне институције као институције од ауторитета.“

Када је у питању српски народ у осталим српским земљама, верујем да би Томислав Николић примењивао програм Српске радикалне странке и борио се и за њихове интересе. Његова одлучност да се Косово и Метохија сачува као духовни и државни центар српства, и оријентација ка потпуној отворености Србије за међународну сарадњу на равноправним основама, без прихватања подређеног положаја гарантује уздизање Србије.

Томислав Николић, као честит и политички разборит човек, суштински би помогао да Србија поврати своје достојанство, част и наду у бољу будућност”

• (Др Момчило Субојић)

Странка српског јединства нови члан Српске радикалне странке

- *Свесни смо тога да је Српска радикална странка последњи браник одбране Србије, и то оне Србије која треба да буде целовита, јоносна и досијојансјивена. Само са Томиславом Николићем на челу Србије може се створити ипаква држава, истиче у разговору за „Велику Србију” српски радикал Борислав Пелевић*

Разговарао: Иван Нинић

Српска радикална странка добила је појачање које ће максимално допринети сигурној победи Томислава Николића на предстојећим председничким изборима. На седници Главног одбора која је одржана 23. децембра, Странка српског јединства (ССЈ), донела је одлуку да се интегрише у Српску радикалну странку. О разлозима ове фузије, као и о предстојећим председничким изборима и борби за Косово и Метохију, у интервјуу за „Велику Србију” говори Борислав Пелевић, доскорашњи председник ССЈ, а сада српски радикал:

- **Којим разлозима сте били руковођени када сте одлучили да се Странка српског јединства интегрише у Српску радикалну странку?**

– С обзиром да као странка постојимо још од 1993. године, разлози због којих смо донели такву одлуку огледају се у принципијелном ставу Српске радикалне странке да сачува територијални интегритет и суверенитет Србије, пре свега останак Косова и Метохије у њеном саставу. Сматрамо да је то једина странка која искрено брани Косово и Метохију, док остале странке то раде само декларативно. Осим интегрисања ми смо на Главном одбору донели одлуку у којој смо рекли да ће сви наши општински одбори, има их 42, бити у функцији како предстојећих председничких тако и свих осталих избора који следе. Биће то додатни погон за СРС. Сматрамо да ћемо привући око 100.000 бирача, што је савим реално и сигурно, а довољно да Томислав Николић победи.

- **Какву државничку политику очекујете од Томислава Николића као председника Србије?**

– Моји сарадници и ја свесни смо тога да је Српска радикална странка последњи браник одбране Србије. Последњи бедем одбране Србије, и то оне Србије која треба да буде по-

„Будући председник Србије Томислав Николић неће допустити да Србија буде подељена и поцепана земља, већ праведно друштво једнаких шанси за све. Овом приликом све грађане позивам да својим гласом ту политику подрже”, истиче Борислав Пелевић.

носна, достојанствена. Српска радикална странка је та која се свим силама бори и бориће се да територија Србије буде целовита, да је нико не дели.

Од Томислава Николића као председника Србије очекујем јасно дефинисану политику која ће јасно ставити до знања и Шиптарима и Западу, да ћемо свим средствима бранити Косово и Метохију.

Не мислим ту на ратовање, већ пре свега на дипломатију ослоњену на снажно савезништво са Русијом. Томислав Николић има чврст и јасан став да нико не може да нам отима оно што је наше. Николић ће поштовати устав који налаже председнику Републике апсолутно очување државног суверенитета и територијалног интегритета Србије. Његовим доласком на чело Србије свет ће коначно моћи да чује да српско право на Косово и Метохију није само историјско, већ је и право исказано Резолуцијом 1244 Савета безбедности. Заштита уставног поретка и поштовање правне државе су приоритети Томислава Николића као председника Србије.

Са Томиславом Николићем грађани Србије не би били у неизвесности када су у питању државни ставови. Већ напротив. Он никада, као што то ради Борис Тадић, не би лагао народ говорећи да је за јаку и стабилну Србију са Косовом и Метохијом, а с друге стране тежио сарадњи са земљама које се залажу да нам отму 15 одсто територије. Тиме јасно ставља до знања и Америци и Шиптарима, да једноставно неће предузети ништа уколико прогласе независност Косова и Метохије. Дакле, он иде на руку остварењу шиптарске идеје да им се омогући стварање независне државе.

„Пријатељско“ отимање територије

Пише: Данило Тврдишић

У Србији последњих година, посебно након петооктобарске квазидемократске револуције, очигледно је присуство неких нус-појава које се одвијају на психолошком и ширем друштвеном плану. Те појаве, на које ћемо указати на начелном нивоу, су тесно повезане са пројектом Европске уније као вредносног, цивилизацијског и идеолошког концепта западне постхришћанске цивилизације.

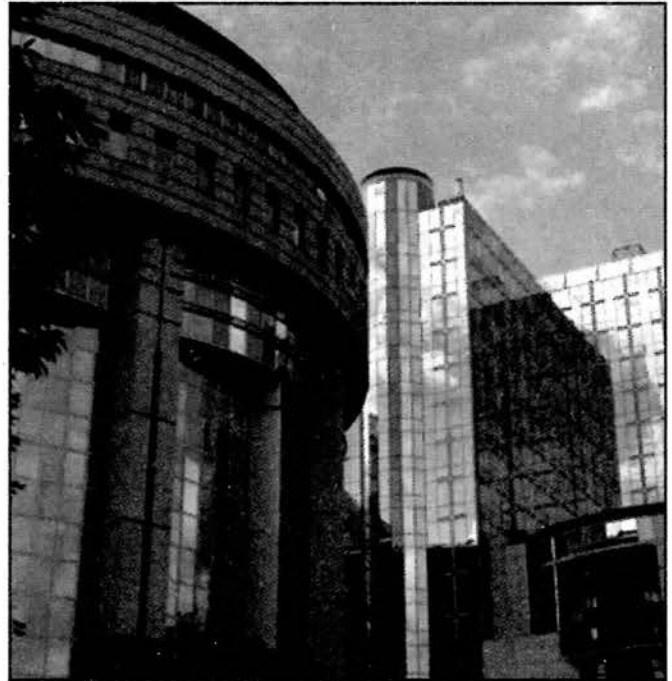
Наиме, за људе као што су Хавијер Солана, Карла дел Понте, Марти Ахтисари, Андреас Цобел итд, део нашег народа нема лепих речи. Чак према њима гаји отворен анимозитет (да се не употреби нека тежа реч) због њиховог отворено непријатељског и лицемерног односа према нашем народу и држави. Са друге пак стране, када тај исти део нашег народа говори и мисли о Европској унији и евроунијатском концепту државе и друштва, он тада као да говори о неком „рају на земљи“ или „врлом новом свету“, који нема никакве везе са поменутим европским представницима. Јер управо поменута европска господа (која су, дакле, том великом делу нашег народа неприхватљива у сваком а понајвише у моралном смислу) су аутентични представници тог и таквог „европског“ система вредности. Они су, дакле, његови главни „јунаци“. Тај систем вредности и његове „добронамерне“ и „благодворне“ последице смо имали прилику небројено пута да осетимо на својој кожи, и то кроз санкције, бомбардовање, хашко мрцварење, политику подршке шиптарском терористичком покрету на Косову и Метохији, кроз бесконачна условљавања итд.

Да заокружимо почетну тезу: ако нам је, дакле, тај и такав милосрдно-анђеоски, колатерално-штетовски, делпонтеевско-соланосовско-ахтисаријевски систем моралних вредности неприхватљив, онда тим пре треба да буде неприхватљиво недоношче тог и таквог система вредности. А то је Европска унија. Са друге стране, ако прихватамо концепт Европске уније, прихватамо потпуно и њен морални став, оличен у поменутим људима који је репрезентују.

Магарци и шаргарепе

У целој причи о ЕУ као новом „бескласном друштву“ јасно се примећује, са здравим разумом неспојива, логика јурњава дела наше елите за европском „шаргарепом“. Та шаргарепа се састоји од кредита и инвестиција пројектованих по неоколонијалном моделу који се примењује у земљама тзв. трећег света. Наравно, нико не помиње да ће поменуте „повољности“, поред осталих, буквално „одувати“ наш платни биланс као кулу од карата, као што се десило у Пољској. Међутим, оно што је индикативно је да у врло често помињаној метафори о штапу и шаргарепи готово нико не помиње магарце. А управо су магарци главни протагонисти поменуте јурњава за шаргарепом.

Дакле, да пређемо са језика метафоре на језик онога што се догађа на „терену“. Видимо да је овде реч о кристално јасној стратегији понижавања и економског условљавања, не

само политичког руководства Србије, већ и целог српског народа од стране новог бриселског „централног комитета“, а у чему им логистичку и сваку другу подршку пружају „домаћи“ жбирови на терену. Они су неопходна окупациона полуга у савременим историјским околностима. Неки од жбирова су потпуно упознати са окупационим циљевима бриселских ментора и раде директно по њиховим директивама, док други део жбировске популације спада у подгрупу корисних идиота који раде из „уверења“ у скори долазак тог „бриселског месије“. Они живе у том ишчекивању, при томе добијајући позамашна финансијска средства за спровођење „хуманистичких“ и других „отворених“ идеја и пројеката у циљу идеолошког и псеудорелигијског припремања српске нације за окупационо ново доба.

„Пријатељ“ који нам отима територију

Као врхунац цинизма и лицемерја који долазе од стране ЕУ је и „пријатељска“ понуда која је у интересу наше „светле“ и „усправне“ европске будућности. То је понуда за легализацију отимачине Косова и Метохије. То је шамар услед којег су се многи сањари и евроносталгичари пробудили из дубоког европског сна са болним зујањем у ушима. У том смислу поставља се једно логично питање: Како ико здравог расуђивања може говорити о уласку у ЕУ као крајњем цивилизацијском домету српске државе и народа после јасног и недвосмисленог одређења званичника ове организације о Косову и Метохији као независном? Треба ли трошити време и указивати на многобројне изјаве бриселских званичника (Цобел, Солана, Рен, Ахтисари, Кушнер итд) који о томе јасно и гласно говоре? Хоћемо ли забити главу

Отимачи Косова и Метохије: Андреас Цобел, Карла дел Понте, Хавијер Солана и Марти Ахтисари

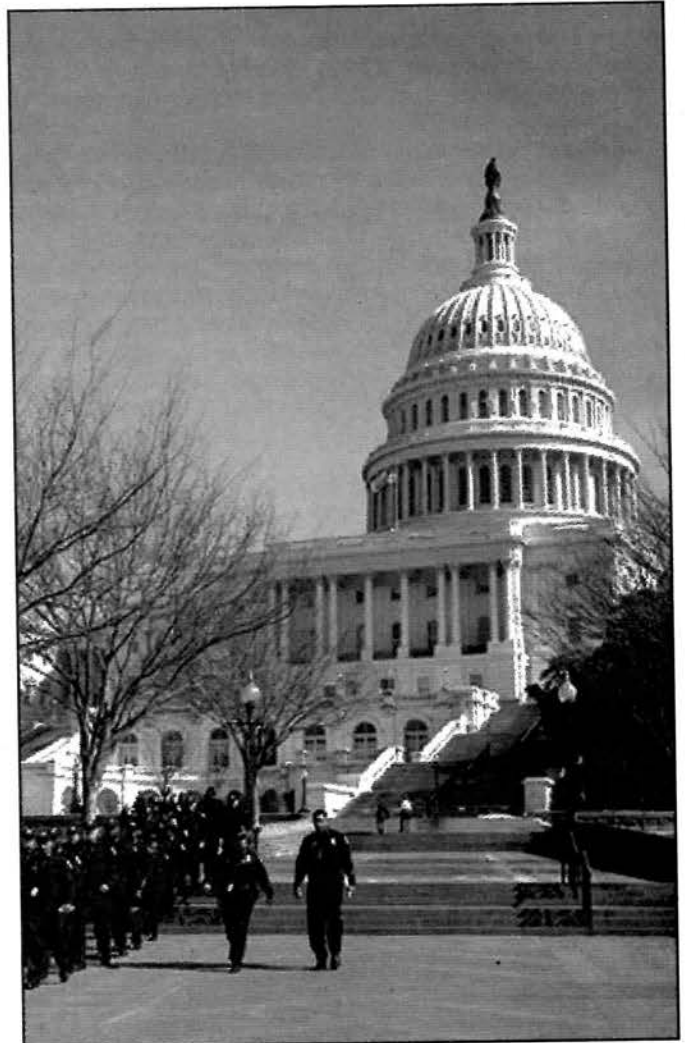
у песак и сачекати да зујање од шамарчине само од себе прође или ћемо се суочити са здравим разумом и логиком и речи и себи самима и њима, „Но пасаран“?

Ропски положај „демократа“ према налогодавцима из ЕУ

Проблем, када говоримо о ЕУ, је у својеврсној идеолошкој острашћености и заслепљености тим новим бескласним друштвом и бриселским централним комитетом, а који се примећује код једног дела наше политичке елите квазидемократа. Када је реч о српској елити јасно је да је то део петооктобарског дуга који она мора враћати у ратама. Та револуција је била финансирана из фондова обавештајних служби и влада са Запада. О томе постоји много доказног материјала првог реда. Дакле, реч је о изузетно јаком притиску са Запада, чија је претходница била агресија НАТО-а 1995. и 1999. године. На тај начин је створен де факто дужничко-поверилачки однос тадашњих (а и садашњих) владајућих структура у Србији према западним менторима.

Међутим, време је показало да је та револуција имала превисоку цену. Такав један дужничко-поверилачки однос се негативно рефлектовао на многе сфере српског друштва, почевши од једностраног одабира западних земаља као

„стратешких савезника“, преко фаворизовања западних улагања, још јачег стезања омаче око врата Србији кроз наметнуто дужничко ропство према Међународном монетарном фонду, Светској банци и западном транснационалном капиталу. Такав један однос налогодавца и послушника посебно очигледно се испољио и кроз „добровољно“ урушавање војно-безбедносних структура Србије као циљано разбијање одбрамбене способности Србије, а које је добило и своје име: „реформа војске“, „цивилна контрола“ и сл. Реч је поново о пројектованом и смишљеном поремећају националног и државотворног ега.

Без Косова и Метохије не идемо у Европску унију

Не може се залагати за очување Косова и Метохије, а истовремено се залагати за улазак у ЕУ. То је једино експлицитно рекао Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке и кандидат на предстојећим председничким изборима. Реч је о циљевима који један другог искључују, и који су у датом историјском тренутку оштро супротстављени један другом. Тако неће бити једино ако ЕУ промени свој став по овом питању и јасно се одреди за Косово и Метохију у саставу Србије, или се Србија, не дај Боже, одрекне саме себе тј. Косова и Метохије у шта је, признаћемо, мало теже поверовати. Наша политичка елита се у том смислу мора дугорочно одредити „којем ће се приволети царству“, односно да ли јој је приоритет Косово и Метохија у саставу Србије, али ван ЕУ, или јој је приоритет ЕУ без Косова и Метохије. Треба само мало храбрости и схватити ту једноставну геополитичку комбинаторику.

Дакле, да закључимо овај део тезе: постављати идеју европских интеграција као кључну у времену свеопште националне и државотворне дезинтеграције, која је иницирана управо од евроинтегратора, својеврстан је апсурд без преседана. И дубока патологија, свакако.

Партнерство за бољу будућност

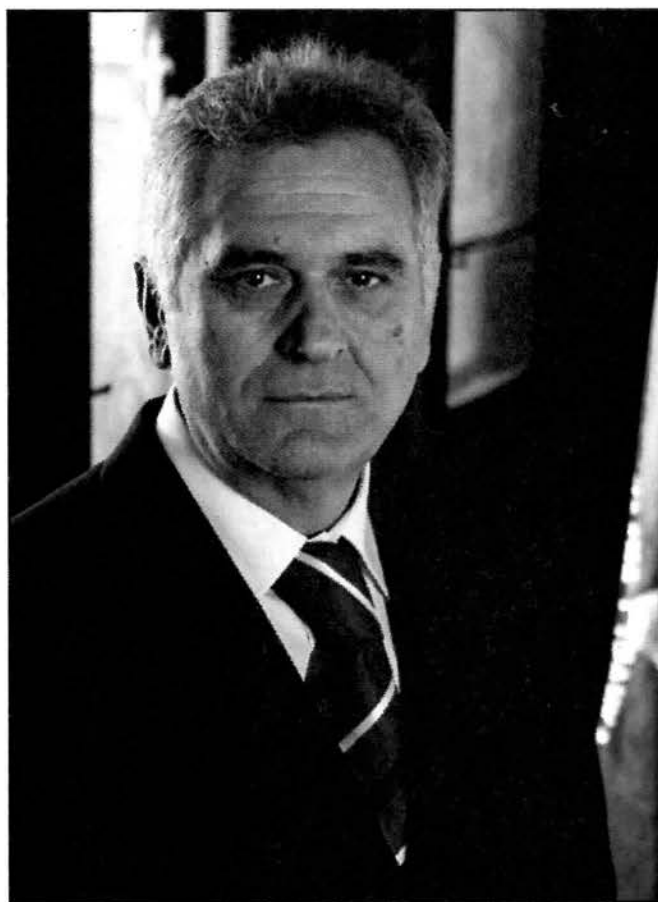
Русија и Србија на раскршћу миленијума

- У анализи новијих историјских и актуелних геополитичких, економских и духовних прилика и односа између Србије и Русије може се јасно и недвосмислено уочити да још доминира принцип „сиојених судова”. Кад је Русија била јака и моћна, и Србија је била. Кад је Русија била слаба и Србија је била слаба или је није ни било. Овом приликом није ми жеља да улазим у даље историјске пошврде ове шезе, већ да укажем на њен актуелни контекст, посебно у последњих двадесетак година

Пише: Данило Тврдишић

Русија је крајем осамдесетих и током деведесетих година прошлога века са правом названа новим болесником на Босфору. То је био болесник са најгором дијагнозом. Том болеснику су већ за живота спремали ковчег сачињен од кредита ММФ-а и Светске банке и „пријатељске помоћи” транснационалног мегакапитала. Навешћу само два примера која довољно илустративно говоре о том деструктивном процесу. На пример, 1995. године продате су две државне нафтне компаније („Сибњет”, коју је откупио Борис Березовски и „Јукос”, коју је откупио Михаил Ходоровски) по продајној цени од 259 милиона долара, док је тржишна вредност процењена на 35 милијарди долара! Однос од 14:1 говори о непостојању државотворно одговорне стратегије приватизације и економске политике тога раздобља у Русији.

По неким grubим проценама, у златним данима за плачкање природних богатстава Русије, дакле, само током годишње владавине режима Бориса Николајевича Јељцина, преко 500 милијарди руске активе „побрано” је на различите начине и отишло на Запад, што легално, што тајно. Дакле, у том периоду, после пада Берлинског зида, кренуло је растакање Русије у свим аспектима њене државотворности (војно-безбедносно, економско, политичко...), односно започела је по домино ефекту дезинтеграција и урушавање државног и националног суверенитета Русије. То растакање се манифестовало кроз неколико паралелних деструктивних процеса, од којих се највећи број може лако препознати и у Србији, посебно након петооктобарских промена и доласка на власт прозападних странака које безусловно и слепо поданички спроводе интересе својих господара, најчешће на штету српских државних и националних интереса. Дакле, у том периоду свеопштег суноврата Русије радило се о процесима територијалне дезинтеграције, неспособној и тромој политичкој елити, економском суноврату и дивљој приватизацији у корист западних експоната у Русији уз вршљање финансијских олигарха инструисаних од стране Запада и у условима размахнутог организованог криминала чији су краци допирали до самог врха државног апарата. Дале, присутни су били и константни локални ратови (у Чеченији) као и велике терористичке акције усмерене против обичног руског народа.

Да би се осликало комплетно стање руске привреде и друштва на крају прошлог века били би потребни читави томови књига и анализа. Међутим, и обичном лаику је било јасно да је укупно стање Русије тих година било на ивици националне катастрофе и потпуног државног краха. Сврха овог текста јесте да понуди неке од одговора на конкретне перспективе односа између Русије и Србије у будућности.

Духовна обнова и привредни успон Русије

У тим и таквим историјским околностима многи (поготово „пријатељи” на Западу и њихови послушници у Русији)

Томислав Николић – нада у бољу будућност уз савезништво Русије

Наша политичка елита морала би озбиљније да схвати и прихвати промењену геополитичку реалност, а не да се понаша као да је Берлински зид јуче срушен. Она мора одлучије да окрене свој поглед ка Русији и да у том правцу предузме јасне и недвосмислене кораке. То подразумева укидање свих баријера за руске инвестиције у Србији, преусмеравање економских веза ка руским тржиштима са којима имамо обостране компаративне предности, јачање стратешких, војних, политичких, културних и других веза на обострану корист. Таква промена спољнополитичког и стратешког курса није питање само боље или лошије спољнополитичке стратегије и перспективе, већ је то, дугорочно посматрано, питање опстанка за Србију.

су били убеђени да је „рањеном медведу“ куцнуо последњи час, а стрвинари најразличитијих врста почели су да се окупљају око њега. Чак и у самој Русији готово нико озбиљан није веровао у чудо. Свако ко би се усудио да озбиљно говори о могућности опоравка био би етикетиран као непоправљиви идеалиста без осећаја за реалност. А ко би се усудио да у такво чудо чврсто и безрезервно верује био би сврстан у ред оних којима је место у психијатријским установама, а не у озбиљним политичким анализама и предвиђањима.

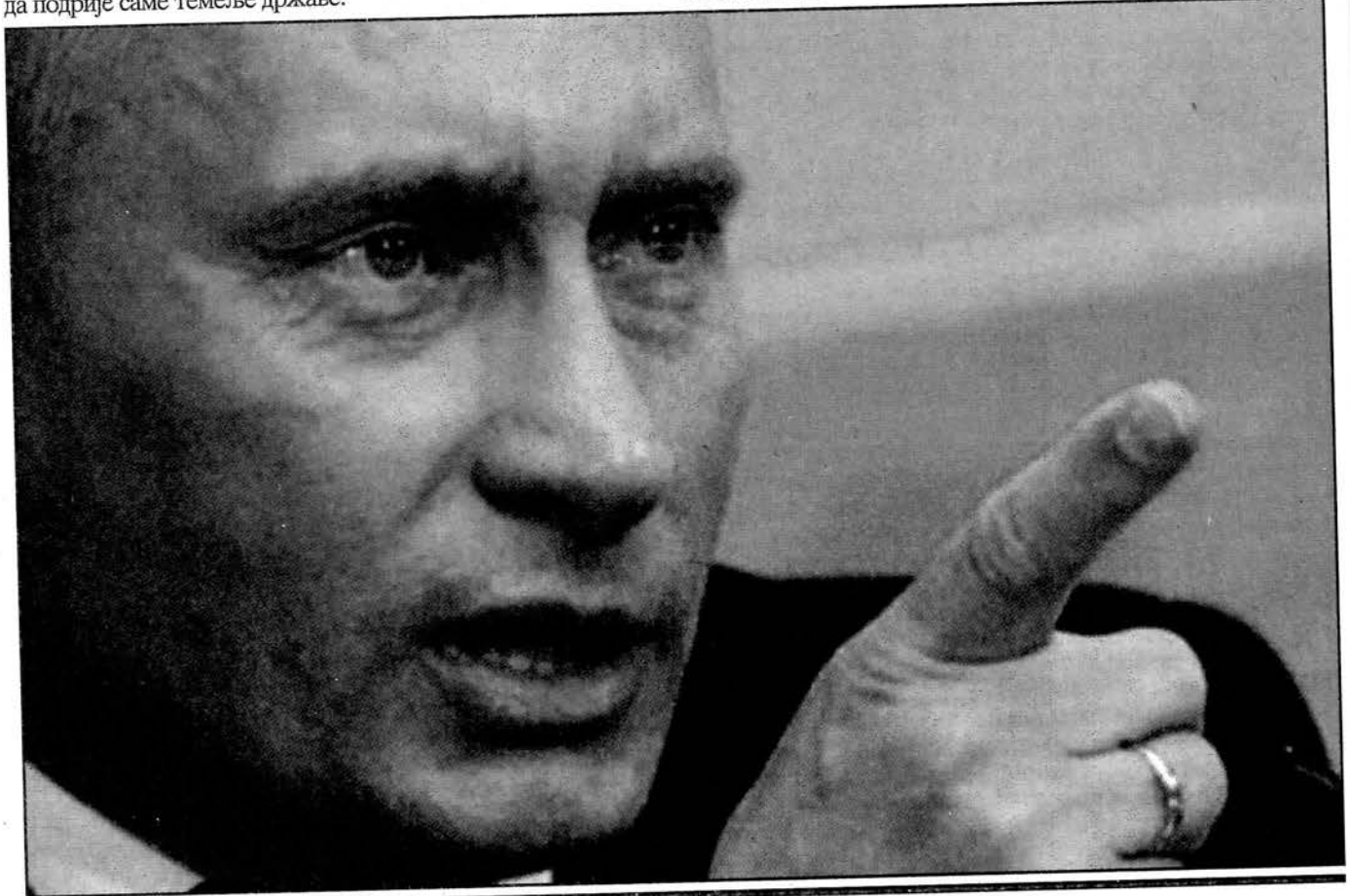
А управо се чудо десило. Русија је почела да васкрсава из пепела. Из најдубље тмине (1999. је била вероватно најтежа година за Русију у новијој историји) почели су да се помаљају стидљиви зраци сунца. Промењена је, без велике буке и помпе, из основа политичка клима Русије. Нова руска власт је ударила снажне и здраве темеље и на унутрашњем и на спољнополитичком плану. Руска економија је добила снажан замајац кроз повећање производње, девизних резерви, остваривање значајног спољнотрговинског суфицита, запошљавања, повећања извоза, раста бруто друштвеног производа, војска је почела да показује значајније знаке опоравка, извршен је одлучан обрачун са криминалом који је претио да подрије саме темеље државе.

Пример „МИГ“-а је довољно илустративан у контексту војноекономске ревитализације Русије и добар показатељ дешавања у том правцу на ширем руском плану.

Наиме, овај руски произвођач авиона је 1999. године био на коленима, производња је стала, а зараде нису исплаћивале осам месеци. Следеће године, уз интервенцију државног врха, опоравак „МИГ“-а је био невероватан. Не само да је покренута производња и почела исплата плата, већ је и зарада „МИГ“-а скочила десет пута. Све то за нешто више од годину дана.

Посебно и, рекао бих, почасно место у руској обнови заузима духовна обнова, односно васкрс православне вере у Русији. То је посебна тема којој ваља посветити посебну пажњу. Овом приликом ваља истаћи да је та духовна обнова која се данас одвија била и јесте неопходан предуслов економске, војне, државотворне и сваке друге обнове.

Кућа се од темеља гради, а не од крова, каже наш народ. Тај темељ је свакако препознат као систем вредности који нуди вера православна са целокупним својим духовним благом и истином коју са собом носи. Том систему вредности се Руси данас масовно враћају као свом изгубљеном закону живота, односно као свом аутентичном архетипу.

Бог на небу, Русија на земљи

Србија на Балкану, Русија у свету. Једна стара српска изрека каже „Бог на небу, Русија на земљи”. Ту изреку су неки неолиберални мислиоци допунили фразом да је „Бог превише високо, а Русија превише далеко”. А ми додајемо: нити је Бог толико високо, јер је Он у срцу сваког који у Њега верује, нити је Русија тако далеко, јер је она обећани „трећи Рим”, стојер духовне и сваке друге обнове у којој, такође, верујемо. Отуда су и предстојећи председнички избори јединствена прилика да српски народ изабере за свог председника Томислава Николића као представника оног проруског спољнополитичког курса који једино и може да врати Србији и њеним грађанима политичку, економску и безбедносну стабилност и наду у бољу будућност.

Мрачна српска верзија прозападне деструктивне власти

Србија је, са друге стране, прошла кроз веома мучне готово две деценије. Деведесете у Русији и Србији доста су биле сличне у многим аспектима. Рат у непосредном окружењу, губљење вековних српских територија, губљење националног самопоуздања и поноса, велики број избеглица услед етничког чишћења у Хрватској и БиХ, економска деструкција латиноамеричког типа са незабележеном инфлацијом у историји која је доживела свој врхунац 1993. године, криминал и корупција у највишим структурама власти, политичка нестабилност, ескалација сукоба на Косову и Метохији, бомбардовање од стране 19 земаља НАТО-а. Све су то застрашујуће околности у којима је Србија дочекала нови миленијум.

А онда је дошла октобарска револуција 2000. године. Многи су били пуни оптимизма и вере да се спрема „српски преображај”, веровало се да долази време националног опоравка и буђења, једног великог и свеобухватног препорода. Међутим, то се није десило. Чак је дошло и до регресије у одређеним областима, као, на пример, у сектору одбране. Наиме, окупација Косова и Метохије је легализована и извршене су припреме за издвајање тог вековног дела територије Србије из њеног састава, десио се егзодус Срба са Косова и Метохије, и то пред очима међународних снага. Затим се 2006. године десио распад државне заједнице Србије и Црне Горе, отварају се нова жаришта и прети се даљим територијалним комадањем и дробљењем Србије (Рашка, Војводина, југ централне Србије...). У исто време, наставља се притисак на Србију од стране Запада кроз широки спектар условљавања везаних за „сарадњу” са Хашким трибуналом и економску помоћ (која, узгред речено, никад није дошла ни приближно у обиму у коме је обећавано, а и оно што је дошло упућивано је у секторе које је одабирао западни пове-

рилац), затим је извршена приватизација по угледу на ону у Русији, која је имала за резултат девастирање и осиромашење државне имовине и укупног стандарда грађана Србије.

У корпус политичких ломова у Србији у првој деценији двадесет првог века који су показали сав недржавотворни и готово антисрпски карактер „демократа”, спадају, пре свега, хапшење и слање у Хаг бившег председника Слободана Милошевића, као и његова смрт у хашком заточеништву, предаја Хагу председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља, лов на „хашке бегунце” Радована Караџића и Ратка Младића и неограничена условљавања и притисци везани за њих. Једном речју – национална и државотворна ерозија се није зауставила са новим миленијумом, као што је то био случај са Русијом, већ се, напротив, у многим областима продубила.

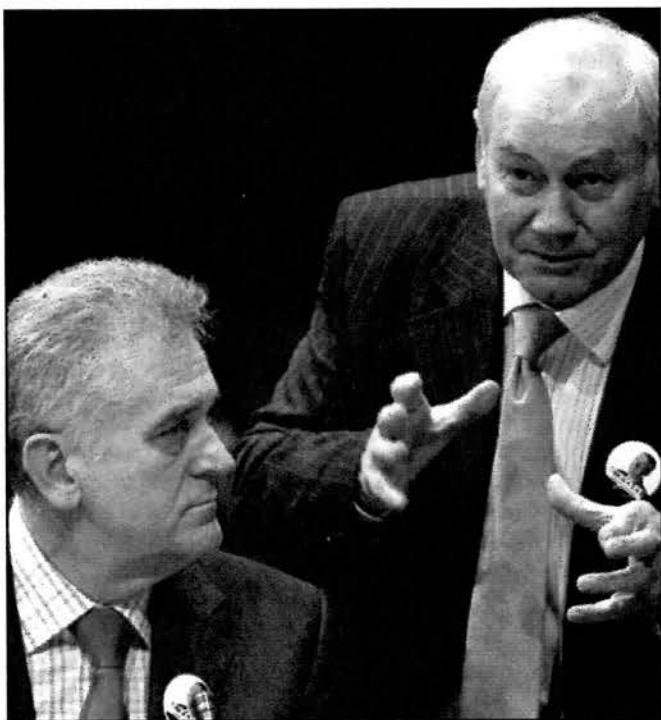
Плаћени да уништавају Србију

Поставља се питање зашто принцип „спојених судова” у друштвеном развоју Русије и Србије, који је готово увек карактерисао њихов историјски ход, није профункционисао у првој декади двадесетог века? Русија је, како је указано, кренула путем опоравка и брзог успона, док је Србија наставила да стагнира, а у многим областима и да назадује. Русија је завршила са периодом распарчавања и дезинтеграције и кренула у интеграционе процесе, док Србија, нажалост, није.

Више је разлога унутрашње и спољашње природе за такав дисконтинуитет у историјском развоју Русије и Србије. Од унутрашњих разлога (дакле, са српске стране) као најважнији ваља издвојити октобарску револуцију 2000. године у Србији, а која је била финансирана из фондова обавештајних служби и влада са Запада. О томе постоји много доказног материјала првог реда. Дакле, реч је о изузетно јаким притиску са Запада, чија је претходница била агресија НАТО-а 1995. и 1999. године. На тај начин је створен *de facto* дужничко-поверилачки однос тадашњих (а и садашњих) владајућих структура у Србији према западним менторима.

Међутим, време је показало да је та револуција имала превисоку цену. Такав један дужничко-поверилачки однос се испољио у многим сферама друштва са негативним тенденцијама, почевши од једностраног одабира западних земаља као „стратешких савезника”, преко фаворизовања западних улагања, још јачег стезања омче око врата Србији кроз наметнуто дужничко ропство према Међународном монетарном фонду, Светској банци и западном транснационалном капиталу. Дужничко-поверилачки процес је довршен са потпуном медијском цензуром за руску опцију у Србији која, узгред речено, без обзира на то, има највише упоришта у обичном народу.

Са руске стране, разлози оваквом дисконтинуитету у међусобним односима и остваривања изразито неповољног спољнополитичког и унутрашњег сценарија по Србију, леже у чињеници да су се кључни догађаји (бомбардовање и октобарска револуција) одиграли у Србији када је Русија била у сваком смислу на коленима (1999) и прве године руског

полета (2000), што је имало за последицу невољно (мада не и потпуно, а засигурно не и дефинитивно) препуштање Србије западној интересној сфери.

Дакле, заједно са потпуно погрешном спољном политиком на ширем плану (услед губљења већег дела државног суверенитета прихватањем петооктобарског дужничко-поверилачког најамног односа српске политичке елите) и прихватањем „добронамерних“ самоубилачких препорука „међународне заједнице“ на унутрашњем плану, заједно са слабом Русијом на спољном плану, треба тражити основне узроке „историјског кашњења“ и незауостављања деструктивних процеса и државотворног, економског, националног и сваког другог посртања Србије у првој декади 21. века. То су, дакле, главни разлози зашто принцип „спојених судова“, који је карактерисао Србију и Русију у њиховом историјском ходу, није још увек профункционисао. Али дубоко верујемо да хоће у блиској будућности, јер сви предуслови за то постоје.

Српска радикална странка промотер новог концепта српске спољне политике

Ти предуслови на ширем плану су, између осталих, драстично промењене међународне геополитичке прилике. Русија је стала на своје ноге у сваком смислу. Са друге стране, Сједињене Америчке Државе су прошле свој зенит, кога данас покушавају да надоместе офанзивном војном и економском политиком. Међутим, потпуно је очигледно да време ради за Русију. Русија данас, у том смислу, Србији поново пружа своју братску руку, искрено, нелицемерно и недво-

смислено. То није она иста рука која се због потпуног економског и државотворног краха крајем деведесетих година прошлога века готово самртнички згрчила, док је Србија остала да се дави у живом блату евроамеричких усрећитеља и њихових милосрдних бомби.

А Србија? Србија је вратила Западу свој „данак у крви“. Србија је вратила дуг Западу са затезном каматом у територијама, дивљем капиталу који нам се неконтролисано увози са Запада, приватизацији по калупима западних ментора, националном понижењу и претњи новим комадањима Србије. Наш дуг према Западу је, дакле, дефинитивно измирен. У том смислу, наша политичка елита морала би озбиљније да схвати и прихвати промењену геополитичку реалност, а не да се понаша као да је берлински зид јуче срушен. Она мора одлучније да окрене свој поглед ка Русији и да у том правцу предузме јасне и недвосмислене кораке. То подразумева укидање свих баријера за руске инвестиције у Србији, преусмеравање економских веза ка руским тржиштима са којима имамо обостране компаративне предности, јачање стратешких, војних, политичких, културних и других веза на обострану корист. Таква промена спољнополитичког и стратешког курса није питање само боље или лошије спољнополитичке стратегије и перспективе, већ је то, дугорочно посматрано, питање опстанка за Србију.

Дакле, једна таква нова (стара) спољнополитичка концепција и оријентација није резултат неког недосањаног руског романтичарског заноса, већ „последњи воз за Владивосток“ на спољнополитичком плану, уколико Србија жели да сачува постојећу територијалну целовитост и државни суверенитет. За Русију пак био би то важан корак у поновном добијању старог и искреног савезника и пријатеља на Балкану, који би био поуздан гарант остварења руских виталних интереса на овом подручју. Ти руски интереси су, кроз верске, културне, историјске и економске везе дубоко и нераскидиво испреплетени са српским виталним националним интересима.

Стоп понижењу и уценама

Сазрело је, дакле, време да се заустави политика штапа и шаргарепе и несхватљивог послушничког мазохизма у српској спољнополитичкој оријентацији свих постпетооктобарских власти (под условом да је она постојала у неком организованом виду, а не као скуп наложених услова које српска страна мора беспоговорно извршити). Ту политику је, такође, карактерисао снисходљив однос према Западу и то највише, што је парадокс, после трагичног искуства бомбардовања, уз истовремено оштар критички однос према Русији, са друге стране.

Чињеница је да данас долази до одређених, али још увек недовољних позитивних помака и сигнала у спољнополитичкој оријентацији и из Русије и из Србије. Међутим, тај процес мора брже да иде, јер нема више времена за чекање, уколико се жели да Русија и Србија опет буду стожери заједничког друштвеног, економског, духовног и сваког другог напретка и препорода.

Борис Тадић – главни експонент Запада за уништавање војно-безбедносних структура Србије

Однос западних налогодаваца и домаћих српских послушника посебно очигледно се испољио и кроз „добровољно“ урушавање војно-безбедносних структура Србије, и то нарочито у време војног министровања Бориса Тадића, актуелног, али не задуго, председника Србије. Он је за време свог мандата министра одбране, али и председника Републике који има функцију врховног команданта оружаних снага Србије, успео да спроведе циљано разбијање одбрамбене способности Србије које је добило и своје име: „реформа војске“, „дивилна контрола“, „производња безбедности“ итд.

Пензионерска странка Србије подржала кандидатуру
Томислава Николића за председника Србије

Пензионери свим срцем уз Тому

Пише: Срђан Томић

Руководство Српске радикалне странке и представници Пензионерске странке Србије, председник Коста Радловић и секретар Марко Буква, током пријатељског сусрета 27. децембра 2007. године у просторијама Српске радикалне странке на Тргу победе и срдачног разговора, договорили су се да Српска радикална странка, заједно са осталим патриотским снагама и политичким странкама које подржавају кандидатуру Томислава Николића за председника Србије, подрже доношење закона у Народној скупштини Републике Србије којим би се примања пензионера установила на нивоу од 70 одсто од просечне нето зараде у Србији, као и усклађивање пензија на тромесечном нивоу са кретањем зараде у претходном тромесечју.

Тим поводом генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић истакао је да постигнути договор са представницима Пензионерске странке Србије није пуко предизборно обећање или предизборни трик, већ озбиљан пројекат, јер су наши пензионери тај новац заслужили својим радом, а друштво им никада и ни на који начин то није вратило.

Доласком досовске корумпиране и антисрпске власти почиње суноврат пензијског система и безнађе пензионера. Кршећи Устав, сопствене законе и одлуке суда, овај режим довео је пензионере до потпуне беде и сиромаштва, а уз помоћ корумпираног руководства из Савеза пензионера Србије на челу са господином Кркобабићем. Досовски режим својим такозваним „реформским законима“, уништио је пензијски систем, а сваког пензионера опљачка сваког месеца у просеку за око 8.000 динара. Садашњој власти није довољно што је довела пензионере до просјачког штапа, већ хоће и тај штап да им одузме, јер применом постојећег закона, пензије ће већ 2010. године износити само око 35 одсто од просечне плате запосленог

Марко Буква је нагласио да актуелна власт претвара пензионере у социјалне случајеве и да захваљујући таквом односу према пензионерима, данас једна трећина живи у беди, а друга, са примањима испод просечне пензије, односно испод 14.000 динара, живи на ивици егзистенције.

Истакао је да Пензионерска странка Србије подржава председничког кандидата Српске радикалне странке Томислава Николића, односно политику Српске радикалне странке која тежи за једном праведнијом економском расподелом и праведнијим друштвеним односима, и која заступа тезу да само боља, праведнија и хуманија Србија може да напредује и остварује интересе својих грађана.

На крају свог излагања Буква је нагласио да Пензионерска странка Србије подржава политику Српске радикалне странке зато што се бори за бољу Србију – за покретање производње, запошљавање, усклађивање висине пензија са платама, што ће омогућити нормално функционисање пензионог фонда, па самим тим и побољшати животни стандард пензионера.

Подршка Пензионерске странке Србије и већине пензионера у Србији председничком кандидату Српске радикалне странке Томиславу Николићу, јасан је показатељ да Српска радикална странка прераста у широки народни покрет који окупља све оне који желе промене у Србији.

„Томислав Николић је трезвен, разуман и одговоран политичар. Има врло изражен државотворни однос према народу из кога потиче. Њему су интереси Србије и српскога народа на првом месту.

Током свог политичког живота, он је показао да је човек који уме да реално и објективно сагледава геополитичку позицију Србије и српског народа. Показао је да води рачуна о здравим економским интересима Србије и да води рачуна о интересима широких народних слојева. Као што су му интереси Србије на првом месту, на исти начин сагледава интересе целог српског народа.

Изузетно је важно да у овом преломном историјском тренутку за српски народ, на чело Србије дође човек који истински осећа проблеме и невоље српског народа”

• (академик Славенко Терзић)

Политика опоравка српске привреде

- Томислав Николић као председник Србије настојаће да српску привреду опорави усмеравајући је у правцу домаћинске, скромне и штедљиве политике. Залагаће се за развој сиромашних сектора, посебно пољопривреде, који ће бити зајамници привредног напретка
- Званични, али „фризирани“ статистички подаци нам говоре да је у Србији у 2006. години било 8,8 одсто сиромашног становништва, чија је погрешка била на линији испод 6.221,00 динар месечно по погрешној јединици. Нажалост, реалност је сасвим другачија јер се процењује да је ова бројка много већа од 8,8 одсто. Сиромаштво је присутно у свим сегментима друштва, како у градским, тако и у сеоским срединама

Пише: Иван Нинић

А о расписивања избора Тадић нас је, бомбардујући нас фризираним статистичким подацима, убеђивао да Србијом тече мед и млеко. Већ на почетку изборне кампање демантовао је сам себе, откривајући неку нову стварност стања српске економије која одједном захтева корените промене. Слажемо се са Тадићем – Србији су заиста потребне суштинске економске промене, али њих никако не може спровести неко које за свог мандата само штети интересима Србије и њених грађана.

Томислав Николић као председник Србије настојаће да српску привреду опорави усмеравајући је у правцу домаћинске, скромне и штедљиве политике. Залагаће се за избор стратешких сектора, посебно пољопривреде, који ће бити зајамници привредног развоја. Заступањем виталних државних интереса у свету, утицаће да се привредницима и производима из Србије обезбеди бољи положај на светском тржишту.

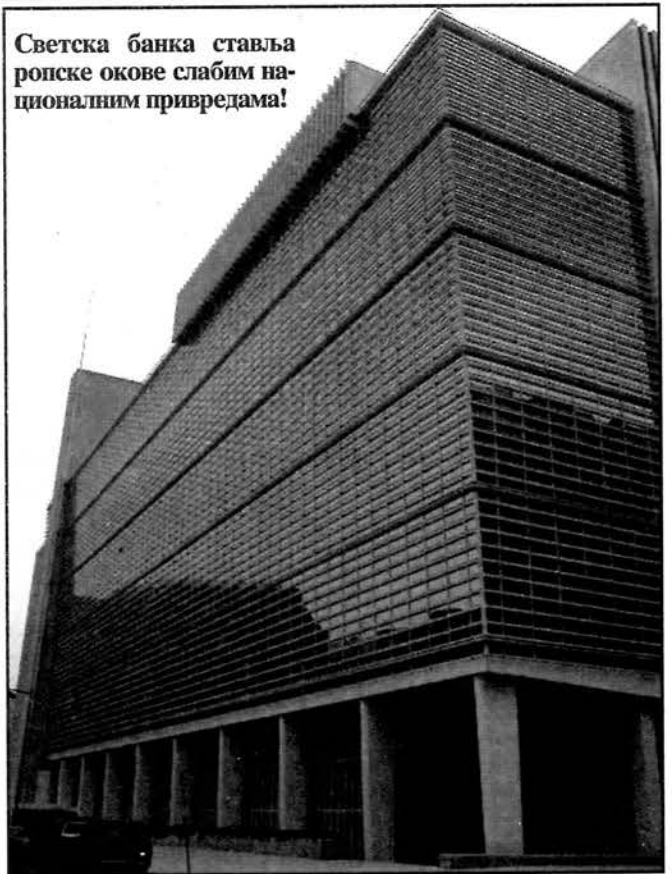
Посебно ће као председник Србије својим ауторитетом инсистирати на детаљној провери досадашње приватизације. Увек ће се супротстављати ненаменској и расипничкој политици трошења буџетских средстава. Томислав Николић као председник државе увек ће имати слуха за потребе најугроженијих категорија становништва: незапослене, пензионере, социјално угрожене итд.

Много је фактора који у Србији утичу на сиромаштво, што уједно представља и високу цену „процеса транзиције“. Привредни раст земље је низак, па је самим тим низак и бруто друштвени производ, а спољни дуг земље је све већи. У Србији је незапослено око милион грађана, са тенденцијом сталног раста стопе незапослености, осим тога, процењује се да има око 232.925 неписмених становника, што директно утиче на сиромаштво. Томислав Николић ће користити свој председнички ауторитет и утицај за превазилажење оваквог стања.

На ивици беде

Није потребно бити велики, како то данашњи „репрезентивци“ демократије називају – „експерт“, да би се дошло до закључка колико грађана Србије тренутно грца у беде,

Светска банка ставља ропске окове слабир националним привредама!

водећи борбу за голо преживљавање. Посебне заслуге за то припадају (унутрашњим факторима) у Србији, то јест, „демократским реформаторима“ на челу са Борисом Тадићем, као и (спољашњим факторима) њиховим идеолошким саборцима и пријатељима из Америке и Европске уније.

Пустошење Србије у циљу привредног и националног слома, деценијски се спроводи над српским народом. Томе у прилог иду вишегодишње санкције, затим војна НАТО агресија, а након тога следе финансијски аранжмани у виду „донација“ и „кредита“, за које је извесно да воде у дужнич-

ко ропство. Даље, дужничком ропству и пустошењу Србије посебно доприноси и Европска унија својим „дотирањем“. При том, та иста Европска унија није у стању да реши сопствене проблеме сиромаштва, за које се процењује да захваћа 16 процената становника ЕУ, што чини 72 милиона људи.

Сиромаштво представља један о најважнијих проблема данашње Србије. Извештај о имплементацији стратегије за смањење сиромаштва Србије, који је пре неколико месеци потписао Божидар Ђелић, потпредседник Владе Србије, не може се сматрати поузданим документом. Према том документу, који је поднет, како се наводи, „грађанима и међународним развојним партнерима“, стоји да у Србији тренутно „свега 8,8 процената становништва живи у беди“. Фризирана статистика и бројке говоре једно, међутим реалност је нешто сасвим друго. Због тога, „демократске“ власти апсолутно може да репрезентује позната крилатица: „Статистика наша дика, што пожелеш то наслика!“, док грађани Србије с пуним правом могу да стану иза изреке: „Глад нас једе!“, чији је аутор Иво Андрић.

Светска банка је одредила минимална средства која су неопходна за голо преживљавање. Према тој формули, свако ко у Србији дневно троши мање од 2,4 америчка долара или 172,1 динар (по особи), сматра се сиромашним. Републички завод за статистику Србије, применом својих формула у 2006. години, одредио је линију сиромаштва од 6.221,00 динар месечно по потрошачкој јединици. Применом овог параметра, у Републици Србији је 2006. године квалификовано 8,8 процената становништва чија је потрошња била нижа од месечне потрошачке јединице.

Пошто су методи истраживања сиромаштва различити, а статистички подаци обично „фризирани“, данас не можемо поуздано утврдити број сиромашних људи у Србији. Ђелићев подаци, односно подаци Републичког завода за статистику и невладиног сектора по овом питању се не слажу. Држава тврди да 700.000 људи живи испод границе сиромаштва, а ово истраживање је рађено на узорку од 5.558 домаћинстава. Невладин сектор процењује да је у Србији 2,8 милиона сиромашних, док од тога 1,4 милиона људи у Србији живи у екстремној беди. Циљ и задатак једне стране је да бројке смањи, а друге да „напумпа“, тако да јавност остаје ускраћена за фактичко стање броја сиромашних, односно броја грађана који живе на ивици беде.

Ако се руководимо стопом од 8,8 процената сиромашних, што представља званичан податак Републике Србије за 2006. годину, онда нам је и то довољно да закључимо са каквом бедом се сусрећу грађани у 21. веку. Неспорно је да је становништво сеоског подручја у Србији далеко сиромашније у односу на становништво градског подручја. У Војводини, где је сиромаштво забележено са стопом од 8,7 процената, у градском региону је 4,9 процената сиромашних, а у сеоском 13,6 процената. У централној Србији 2006. године било је 10,7 процената сиромашних грађана, од тога у градском подручју 6,6 процената, а у сеоском 14,2 процената.

Највише сиромашних у Србији 2006. године, било је у 17,3 процента у шесточланим и већим домаћинствима. Двочлана домаћинства у истој години бележе степен сиромашности од 8,7 процената, а сиромашност петочланих домаћинстава је 8,3 процента. Међу онима чија је егзистенција угрожена у Србији, има и деце. Деца од 14 до 18 година бележе степен сиромашности од 11,7 процената у 2006. години. Сиромашних мушкараца у Србији забележено је 8,6 процената, а жена 9,6 процената.

Велики број сиромашних грађана који су запослени у пољопривреди је забрињавајући, а износи 11,5 процената. Подаци из 2006. године говоре да је телевизор имало свега 8,5

Николић ће им вратити безбрижно детињство

процентата сиромашних, док телефон има свега 5,6 процената. Машину за прање веша поседује свега 5,9 процената сиромашних. Ако је заиста веровати Републичком заводу за статистику, ове бројке су свакако забрињавајуће.

Образовање утиче на сиромаштво

Према индикаторима образовања носилаца домаћинства у 2006. години, такође се бележе забрињавајући подаци. Највише је незапослених са незавршеном основном школом и то 21 проценат. Са основном школом незапослених је 13,7 процената, са средњом 5,5 процената, са вишом 0,6 процената, а са високом 1,8 процената.

Међутим, не треба бити изненађен ако се узме у обзир чињеница да је у 2006. години, као и у 2007. години, за образовање у Србији издвајано свега 3,5 одсто ДБП-а. Све док власт не схвати да је улагање у образовање највећа инвестиција сваке земље, ништа се неће променити. Нажалост, „демократски“ властодршци нису показали интересовање за очување и унапређење просветног система, што и даље у великој мери подстиче сиромаштво грађана.

У Србији има 232.925 неписмених становника, што је 3,4 одсто неписмених становника старијих од 10 година. Пошто прву степену у развоју образовања представља претшколско образовање, ту се уједно и појављује први институционални проблем. Србија нема довољно развијену мрежу претшколских установа, а постојећа мрежа је неравномерно развијена. Основно образовање и поред чињенице да је, условно речено, „бесплатно“, али и већ 60 година законом обавезно, не похађају сви. Основну школу у просеку не упише око 5 процената деце. Према подацима из 2005. године, 95,6 процената деце упише први разред, док пети разред настави 98,8 процената од укупног броја уписаних. Статистика каже да деца са села настављају школовање после четвртог разреда у знатно мањем броју од градске деце, и то 77,6 процената. Основно школовање у Србији, према подацима из

„За мене нема сумње да постојана политика Српске радикалне странке и њен председнички кандидат Томислав Николић заслужују пуну подршку. Свим срцем, што би рекли радикали“

• (Исаја Гојко Ђоџо)

„Политички и државнички квалитети одвајају Томислава Николића од осталих кандидата за председника Србије. За разлику од осталих, његов газда је у Србији а то су грађани Србије. Лишен је личне похлепе, притворности и смутљивости. Николић је чист и честит човек” • (Исаја Мирослав Тохол)

2005. године, заврши 95,2 процента од укупног броја уписаних. На селу основну школу заврши 73,8 процената од укупног броја уписаних ученика.

Средњу школу у Србији упише 76,4 одсто ученика који заврше основно образовање, показује статистика из 2005. године, док исту заврши свега 80,8 одсто од укупног броја уписаних. Подаци Министарства просвете који датирају из школске 2005/06. године, показују да из средње школе на високо образовање пређе 79,5 процената од укупног броја средњошколаца.

Висока цена „транзиције”

Тренутно је у Србији много фактора који директно утичу на сиромаштво грађана. Након бандитског упада у институције Републике Србије, који је изведен од стране пучиста 5. октобра 2000. године, узроци сиромаштва су данас у великој мери распрострањени у свим сегментима друштва. Процес „транзиције” довео је грађане Србије на ивицу просјачког штала, док је „демократским” носиоцима власти омогућио прилив државног капитала у њихове дубоке џепове.

Поступак стечаја, приватизације и реструктурирања друштвених предузећа и предузећа у државном власништву, довео је до отказа и просјачког штала на десетине хиљада радника. У периоду од 2002. године, па закључно са 25. септембром 2007. године, приватизовано је укупно 1.798 предузећа, а у плану је приватизација још 1100 предузећа која имају 239.628 запослених. Само је у 2006. години приватизовано 337 предузећа, у којима је пре приватизације било запослено чак 58.811 радника.

Николић против социјалне беде

На жалост грађана, а на срећу „демократских” власти, Агенција за приватизацију не води базу података о томе колико је лица остало без посла након приватизације. Међутим, довољно о томе говори податак да је Агенција за приватизацију, закључно са 5. октобром 2007. године, раскинула 291 уговор о купопродаји предузећа, а да је за 21 купопродајни уговор у току поступак раскида. Познато је да разлог за раскид купопродајног уговора може искључиво бити непоштовање уговорених обавеза, међу којима су на првом месту социјални програми за запослене на које се купац обавезао.

Тренутно око 250 хиљада запослених у друштвеним и државним предузећима (не укључујући јавна предузећа) чека на приватизацију. Многи од њих ће се, као вишкови радне снаге, врло брзо наћи на евиденцији Националне службе за запошљавање. Треба нагласити да је само током 2006. године, програмом реструктурирања јавних предузећа, 6.904 радника остало без посла. Они су прихватили социјални програм са отпремнином, али како време пролази, отпремнина се троши, па је изванредан ризик да ће постати социјални случајеви.

Стопа незапослености је у тренду пораста, што у својим извештајима оцењује и Европска банка за обнову и развој. Према основним индикаторима запошљавања, Србија се налази на самом дну европске лествице. Званични државни подаци, које је објавио Републички завод за статистику, говоре да је у 2006. години било 21,6 процената незапослених. У односу на 2005. годину овај проценат представља пад од свега 0,2 процента. Када се проценти прерачунају у бројке, делују више него забрињавајуће. У децембру 2006. године, укупно регистрованих незапослених било је 916.257 лица, од чега су жене 53,9 процената. Пошто Национална служба за запошљавање има своју методологију регистрације и евиденције незапослености, њихова стопа незапослености је у децембру 2006. године износила 28,05 процената, што је за око 3,2 процента више него у децембру 2005. године. Тренутно се процењује да је у овој години број незапослених лица прешао милион. Стопа незапослености осетљивих група је увек актуелна, а у њу спадају: избеглице и расељена лица, Роми и особе са инвалидитетом.

Гледано на укупан број становништва Србије, запослено је свега 2.028.854 лица (годишњи просек, узимајући у обзир и запосленост индивидуалних пољопривредника). Није тајна да се послодавцима више исплати да раднике не пријављују на биро, како би избегли обавезе плаћања пореза и доприноса које произилазе из закона. Током 2006. године извршено је 51.955 службених инспекцијских надзора рада „на црно” и том приликом је затечено 16.205 лица која раде „на црно”.

Када је реч о развоју приватног предузетништва и запошљавању радника, то представља утопију, али и сигурно дужничко ропство. За развој приватног предузетништва које кредитима субвенционише држава, предуслов је да потенцијални иноватор буде по могућству близак ДОС-у, а пре свега члан Г17 плус. Фонд за развој Републике Србије у 2006. години је одобравао краткорочне и дугорочне кредите. У овај вид „дужничког ропства” пало је укупно 1.258 носилаца пројеката, а себе су задужили за 14.445.410.000 динара кредита.

Слом српске привреде

Један од основних фактора јесте свакако пад бруто друштвеног производа (БДП) по глави становника са 2.696 долара у 1990. години на 1.035 долара у 2000. години. На томе се треба захвалити сценаристима америчко-глобалистичког пројекта, чији је основни циљ био и остао економски и

политички слом једне мале али суверене земље на брдовитом Балкану. Званични подаци говоре да је Србија у 2006. години остварила мизеран привредни раст који износи свега 5,7 процената. Треба напоменути да је овај раст БДП нижи него у 2004. када је износио 8,4 процента и у 2005. години, када је износио 6,2 процента.

Иако удео инвестиција у БДП-у за период од 2001. до 2006. године бележи благ раст, стандард грађана бележи енормно висок пад. Колико год се „демократски“ властодршци хвалили растом инвестиција, тај раст је, нажалост, био испод циља пројектованог у Владиној Стратегији о смањењу сиромаштва у Србији, као и испод нивоа потребног да се осигура стабилан раст производње. Како говоре статистички подаци Републичког завода за статистику, инвестиције су у 2006. години износиле 17,9 процената БДП-а, а Стратегијом су биле пројектоване на 19,5 одсто. Нешто нам говори да се пројекција инвестиција у БДП-у од 25 процената за 2010. годину, неће остварити.

Још једна омашка „демократских“ властодржаца је више него очигледна. Стратегијом за смањење сиромаштва, дефицит текућег платног биланса у 2006. години је био пројектован на 8,8 одсто БДП-а. Међутим, дефицит текућег рачуна платног биланса у 2006. години је износио чак 11,4 одсто БДП-а. Што се тиче укупног спољног дуга Србије, он је на крају 2006. године достигао чак 58,9 одсто БДП-а, за разлику од 2005. године, када је спољна задуженост Србије износила 52,5 одсто БДП-а. Разлози за овај раст се огледају у расту приватног дуга путем задужења банака и локалних предузећа, и то директно, а све захваљујући доласку капитала страних банака. Оваквом политиком коју воде актуелне власти, тешко је вероватно да ће се спољна задуженост Србије смањити на 51,1 одсто БДП-а, а што је пројекција Стратегије за смањење сиромаштва Владе Србије.

Ако већ анализирамо 2006. годину као годину за коју су израђени комплетни статистички подаци, не треба заборавити ни наставак слома банкарског сектора. Државно власништво у банкарском сектору је на крају 2006. године сведено на свега 14,9 одсто укупне активе. Томе је допринела приватизација до тада државне Војвођанске, Панонске и Нишке банке која је реализована током 2006. године, а у циљу доласка страног капитала и тежње за стављањем Србије и њених грађана у дужничко ропство.

Народна банка Србије је изашла са прецизним подацима о „дужничком“ ропству наших грађана. Према тим подацима, закључно са 31. августом ове године, укупна кредитна задуженост становништва Србије достигла је огромних 280,3 милијарде динара. Највећи дуг је по основу готовинских кредита и износи 104,2 милијарде динара или 1,3 милијарде евра. Према рачуници Народне банке Србије, сваки грађанин у просеку дугује 170 евра, а по запосленом тај дуг износи преко 650 евра. Дуг становништва по основу стамбеног

Николић ће деца створити бољу будућност

кредитирања достигао је чак 72,1 милијарду динара, што је око 900 милиона евра. Када је реч о дугу по основу кредитних картица, он је на крају августа 2007. године износио 24,6 милијарди динара или око 307,6 милиона евра. Готовински кредити су посебно бремене, а дуг по том основу износи 21,9 милијарди динара или око 274,5 милиона евра.

Папрени трошкови живота

Издаци за личну месечну потрошњу свих домаћинстава у Републици Србији у 2006. години су износили 35.263,00 динара. Зараде су имале реални раст од свега 11,2 одсто, док су исто тако трошкови живота повећани за 11,6 одсто. Током исте године, цене индустријских производа на мало су порасле за 12,2 одсто, док је раст цена пољопривредних производа забележен у износу од 17,7 одсто. Скок цена пољопривредних произвођача и рибарства износио је 9,1 одсто.

Када је реч о тренутно обрађеним подацима који се одnose на првих једанаест месеци 2007. године, цене су скочиле за 9,7 одсто. Само у новембру, у односу на октобар 2007. године, цене на мало роба и услуга у Србији су скочиле за 1,1 одсто. У односу на децембар 2006. године цене на мало су повећане за 8,7 одсто одсто, а за исти период трошкови живота су повећани за 10,3 одсто. Просечна зарада у Србији, која је исплаћена у октобру 2007. године, износи свега 28.720 динара. Међутим, примања социјално угрожених категорија грађана, међу којима највише има пензионера, најмање пет пута су нижа од просечне зараде у Србији.

„Томислав Николић сублимира све оно што треба да има председник Србије. Можда неки други кандидати имају неке особине које су веома добре за неку другу земљу, али за Србију је најбољи Томислав Николић. Он је пре свега озбиљан српски домаћин, а таквога одавно није било на кормилу наше државе. То је човек који је врло интелегентан, поштен и одан до краја свом народу и својој земљи.

Николић је човек који не пати од комплекса, што је врло важно. У то сам се лично уверио. Наиме, пре неколико година, позвао ме је ради неких савета. Тада, и поред присутних секретарица, лично је хватао белешке из неке области коју ја, с обзиром да сам професор, знам боље од њега. Није то урадио преко посредника него лично, и то ме је одушевило. Што значи да ће он, за разлику од неких других, када то буде потребно, да потражи савет од оних који се у одређену област боље разумеју од њега. По природи ствари ниједан човек не може све да зна из сваке области. Онај ко тврди да све зна, тај је највећа будала”

• (проф. др Оливер Анђић)

Свим срцем за Николића!

- Своју председничку кампању, кандидат Српске радикалне странке, Томислав Николић, започео је 22. децембра посетом Рударско-топионичарском басену Бор, а након штога обишао је и ошале оштинне западне Србије – Негоштин, Кладово, Доњи Милановац и Мајданпек. Грађанима Србије и рударима Рударско-топионичарског басена Бор Николић је поручио да Бор „није месио на коме ће да се гаји кикирики, него месио на коме ће поново да се вади руда“. „Или ћемо иако у ројство, или ћемо да живимо као слободни људи. Или ћемо да живимо од свој рада или од конзерве коју нам буду давали“ – поручио је Николић грађанима Србије

Пише: Иван Нинић

Ако су Демократска странка и њен кандидат-манекен Борис Тадић започинjali предизборну трку тако што су прву конвенцију одржали у загрејаној хали новосадског „Спенса“, кандидат Српске радикалне странке за председника Србије, Томислав Николић, у предизборну трку је ушао из Рударско-топионичарског басена Бор. Иако је најавио да ће његова кампања званично почети великим митингом у Крагујевцу, према Николићевим речима, овај старт из Бора је био једна мала „замка“, којом је је хтео да поручи Борису Тадићу „да је лако одржати конвенцију у неком великом граду, у загрејаној сали пред, три, пет или десет хиљада гледалаца, али да је тешко сићи у јаму“.

Делегација Српске радикалне странке на челу са председничким кандидатом Томиславом Николићем, председником Извршног одбора и потпредседником странке Драганом Тодоровићем, генералним секретаром Александром Вучићем, као и многобројним народним посланицима српских радикала, обишла је Бор, Негоштин, Кладово, Доњи Милановац и Мајданпек. Испред дирекције Рударско-топионичарског басена у Бору, Тому Николића је са одушевљењем и осмехом на лицу поздравило неколико стотина окупљених грађана, симпатизера и чланова странке. „Нисам дошао овде да држим митинг, дошао сам да сиђем у јаму, да се сетим како сам ја почињао свој радни век, како сам прву кору хлеба зарадио“ – поручио је Николић окупљеним грађанима. Он је нагласио да зна како се тешко зарађује рударски хлеб и да својим доласком симболично жели да постави питање зашто држава намерава да то богатство неке поклоне, да га будзашто прода. „До сада смо се изборили да РТБ Бор не оде. Сада ћемо се изборити да, ако већ мора да се приватизује, и ви од тога имате користи, да и Србија има користи“, рекао је Николић одговарајући на бројна питања новинара и грађана Бора о судбини РТБ Бор.

У изјави за наш лист, Љубиша Цокић, рудар и председник општинског одбора Српске радикалне странке у Бору, каже да је још за време предизборне кампање за парламен-

тарне изборе од политичара тражио да „дођу у Бор, да сиђу у борски рудник, али том позиву се одазвао само господин Томислав Николић“. На питање новинара „Велике Србије“ да ли се у Бору, односно у Србији нешто променило од јануарских парламентарних избора до данас, Цокић каже: „Јесте, али нагоре. Нема побољшања јер држава не жели да улаже у РТБ. Видите и сами да смо због тога пред сумњивом приватизацијом, а како ће то све да ураде не знам. Наш јасан став је да држава мора да остане већински власник РТБ Бора, јер је то највећи природни ресурс који Србија има“. На питање новинара шта од будућег председника Србије очекује, у изјави за наш лист Цокић каже: „Очекујем да Србија коначно постане слободна и стабилна држава, да на чело државе дође човек који истински мисли на Србију, а не као до сада шминкери и продане душе“.

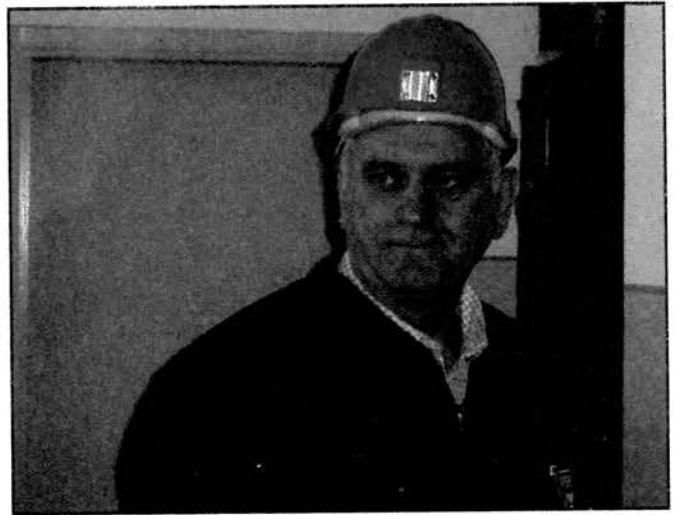
Производња, а не кикирики

У пратњи сарадника, новинара и руководства РТБ Бор, под пуном рударском опремом, Николић је сишао у једну од

јама борског рудника. Кроз дуге ходнике мрачног тунела који се налази на око 340 метара испод површине земље, Тома Николић је корачао први, не обазирјући се на воду, глиб и благо. Руководство РТБ-а је упознало Николића са начином рада, али и са проблемима са којима се сусрећу рудари у овом предузећу. Због веома тешких услова рада, у шта су се уверили и новинари и делегација Српске радикалне странке, рудари изузетно брзо оболевају. Због специфичних рударских обољења, у Бору има преко 300 инвалида. У басену је запослено нешто више од 4500 радника који раде директно на линији производње и прераде бакра. И поред чињенице да су плате нешто веће него ранијих година, за такве услове рада то не представља битно побољшање животног стандарда, поготово имајући у виду свакодневни скок цена робе широке потрошње и услуга.

На дубини од 394 метра испод површине земље, Николића су поздравили рудари који су у том тренутку вршили експлоатацију руде. У срдачном разговору са Николићем рударе је интересовало и да ли је тачна прича која кружи међу радницима да је управо Николић ранијих година један крајак период радио и у борском руднику. „Да, тачно је, био сам на испомоћи неких два-три месеца овде, а био сам и у Мајданпеку када је вршена адаптација хотела 'Касина' од стране фирме у којој сам тада радио”, потврдио им је Николић.

У изјави за медије, из јама борског рудника, Томислав Николић је нагласио да је план за почетак кампање остварен на најбољи могући начин, јер је искрено желео да обиђе један од највећих ресурса у Србији. „Ово није место на коме ће да се гаји кикирики, него место на коме ће поново да се вади руда. То је у интересу не само Бора, већ читаве Србије”, истакао је Николић и додао: „Мени није проблем да сиђем у јаму, ја сам свој радни век започео у оваквим условима. Ја заиста обећавам и желим толико да променим Србију да овде буде најлешше, да се у Бору живи најлешше. Лако је да се живи лепо у градовима у којима није овако тешка производња и индустрија. Дакле, што је добро, стиже из дубине. Руда стиже из дубине земље, најлешше мисли стижу из дубине душе. Ја сам страшно везан за овакав начин зарађивања хлеба и знам да је то најтежи начин. Знам да је Бор угрожен, знам да у њега није улагано”, рекао је Николић. Он је рекао и да је прошле године било покушаја да Бор оде у бесцење. „Захваљујући и председнику Општине Бор, ми смо то успели да спречимо. Овог пута видим да је понуда боља, али волео бих да Руска Федерација у сарадњи са Србијом управља Бором. Мислим да би то било најбоље – да га ми контролишемо и да захтевамо да се искључиво овде производи. Нама не треба неко ко ће ово да затвори, него неко ко ће овде да производи”, нагласио је Николић.

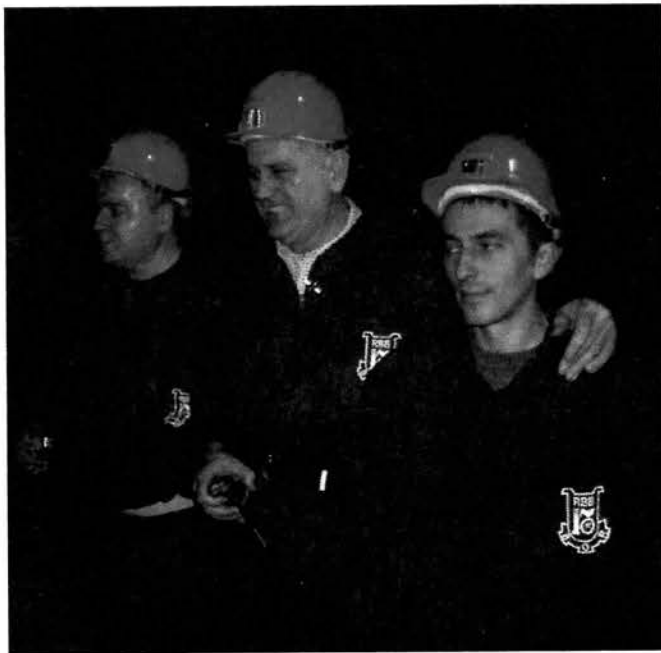
Према Николићевим речима, ако се Србија одрекне оваквих погона, онда заиста није ни спремна да улаже у производњу. Његов став је да људи који седе у штабовима и планирају акције, за производњу нису способни. „Србија тражи људе који траже производњу, ми ћемо се на те људе ослањати и у будућности. Поштујем сваку науку, и науку о техници, и науку о изборима и изборне штабове, али онај ко не уме да сиђе у рудник и онај ко не зна шта од овог рудника Србија још може да извуче, онај ко не зна да овде има око 2 одсто светских резерви бакра и да цела Русија има само три пута више од нас, тај не зна шта је Србија, а онај ко не зна шта је Србија, не би смео ни да се кандидује за председника”, поручио је Томислав Николић.

Подришка Николићу од Покрета за Неготинску и Тимочку крајину

Томислава Николића су одушевљено и на традиционалан српски начин, уз погачу и со, дочекали и грађани општине Неготин, Кладово и Мајданпек. Током шетње главном неготинском улицом, Николић је разговарао са грађанима Неготина и поручио им да је сада прави тренутак за уједињење целе, национално разноврсне, Неготинске крајине. „Ми смо склопили сарадњу и са странкама које овде делују. Уверили су се да смо ми, српски радикали, прави људи за сарадњу. Та ће сарадња бити од користи свима у овом крају – и Власима и онима који нису Власи. Циљ нам је да ујединимо целу источну крајину, и никада није било боље време за то него сада”, поручио је Николић.

У разговору са грађанима Неготина Николић је нагласио и да је бољи живот грађана један од приоритетних циљева његовог председничког програма, али и да би нас „прегазили са свих страна” да није Српске радикалне странке. „Немамо ми ништа против Европске уније, само нека нам каже, 'Не дирамо вам ништа од територије, него какви сте сад та-

У пратњи сарадника, новинара и руководства РТБ Бор, под пуном рударском опремом, Николић је сишао у једну од јама борског рудника. Кроз дуге ходнике мрачног тунела који се налази на око 340 метара испод површине земље, Тома Николић је корачао први, не обазирјући се на воду, глиб и благо. Било је пуно симболике у том призору – јер је и цела Србија данас, захваљујући лажним демократама и актуелном председнику, у правом економском, политичком и моралном муљу.

кви да уђете и у Европску унију'. Ево, ми ћемо први да прихватимо да будемо њен део, али ако крену да нам отимају Косово, шта ће нам непријатељ у кући?'' упитао је Николић.

Председница општине Неготин, госпођа Радмила Геров, примила је у згради општине делегацију Српске радикалне странке. Она је том приликом у име Покрета за Неготинску и Тимочку крајину изразила подршку Томиславу Николићу као кандидату Српске радикалне странке за председника Србије. „Да се Неготин граничи са Бугарском и Румунијом – ви знате, за разлику од многих других политичара који нису знали којим путевима се долази до Неготина, јер су им познати путеви само до централне Србије, Београда и Војводине'', нагласила је госпођа Геров. Она је изразила велико задовољство што је Николић управо из Борског округа започео предизборну кампању. Према њеним речима, то указује грађанима Тимочке крајине да ће Томислав Николић када буде победио на изборима и постане председник Србије, дати свој максимални допринос развоју тог краја, за који она, као председник општине, каже да је у претходном периоду потпуно занемарен од стране Владе Републике Србије.

У разговору са госпођом Геров, Томислав Николић је рекао да зна колико је она као председница општине Неготин незадовољна понашањем власти у Србији, као и то да је имао моралну обавезу да почне кампању из Борског округа, јер је управо одатле добио највећу подршку на парламентарним изборима. „Посебно ми је драго што сте и Ви свесни пресудног значаја ових избора и тога колико би морало више да се уради, не само за Борски округ, него за целу Србију. Драго ми је што сте баш Ви председник општине, нека то служи свакоме на част и понос, јер сте пример како треба да се ради, како треба да се граде односи међу људима који различито мисле. Ја вам обећавам да ћу и после избора, прво доћи у Борски округ. Да се прво захвалим рударима, па онда и Вама. Ваша подршка коју нам на овај начин пружате, заиста је драгоцене и сада сам убеђен да ћу да победим'', нагласио је Николић.

Да живимо од рада, а не од конзерви

Уз снажне звуке српских националних песама, више стотина грађана дочекало је председничког кандидата Српске радикалне странке Томислава Николића у центру Кладова.

Осмеси на њиховим лицима нису могли да сакрију одушевљење које је због посете Николића владало међу грађанима. „Не могу више да слушам како се свађају, а сваки пут се помире пред изборе, преваре нас, па поново. Један вуче на једну страну, други на другу. Устав? Може, ако су ту радикали. Одбрана Косова? Може, ако су ту радикали. Па онда хајде да се боримо против криминала, против корупције, против затварања предузећа, за развој српске пољопривреде'', поручио је Николић грађанима Кладова.

Николић је истакао да Србија тренутно има најгору могућу власт. Према његовим речима, сви нешто раде, сви се негде крећу, само Србија назадује из дана у дан, јер нас већ седам година воде исти људи. „Само преврћу плочу, слушамо исту песму – биће боље, биће боље... Када? Ко да дочека то боље? За њих има то боље, али треба за сваког помало, за сваког понешто да буде боље. Србија је сада заиста на раскрсници – или ћемо да наставимо да пропадамо, или ћемо да тражимо пријатеље, да тражимо савезнике, да производимо, да продајемо'', изричит је Николић. Према његовим речима, Србију више нико не може да превари, а Српска радикална странка је ту да Србију води. За актуелни режим и предстојеће председничке изборе Николић каже: „Све су пробали, све тактике су пробали како да нас преваре, и довели су нас до дна. Ја вам кажем, ово је велика раскрсница. Или сада или никада!''

Обраћајући се грађанима Кладова, Николић је изразио посебну забринутост за младе и њихов положај у Србији данас. „Из каквих ће књига да уче наша деца? Са ким ће да се друже? Где су нам деца? Зашто све мање деце имамо? Зато што млади брачни парови често немају ни стана ни посла. Хајде да се дижемо са дна. Полако, из дана у дан. Једном мора да се промене ствари. Хоћу да победим, хоћу да покажем да можемо боље и честитије и поштеније, да све може да буде боље и за вас и за вашу децу и за ваше унуке'', поручио је Николић.

Према његовом мишљењу, ови избори су заиста пресудни – „Или ћемо пасти у ропство или ћемо да живимо као слободни људи. Или ћемо да живимо од свог рада или од конзерве коју нам буду давали да можемо да преживимо!'' Овом поруком Томислав Николић је замолио грађане да не пропусте ову прилику за промене у Србији. Свако онај ко воли ову земљу и ко је честит, према Томиним речима, гласаће за Српску радикалну странку.

У шетњи улицама Доњег Милановца, кандидат за председника Србије Томислав Николић је позвао све грађане да изађу на предстојеће изборе јер, према његовим речима, то је у овом тренутку неопходно Србији. Грађани општине Мајданпек су се интересовали за решавање проблема ратних војних инвалида. У разговору са грађанима Мајданпека Николић је истакао да му је проблем ратних војних инвалида добро познат и да их је ту држава оштетила, што мора да се исправи. „Ми војску не спремамо за рат и ви то добро знате, али морамо да имамо војску да се бранимо, а да нападамо, никога нећемо'', поручио је Николић грађанима Мајданпека.

Локалне новинаре из Мајданпека је посебно интересовало питање поступка приватизације РТБ Бор. „Ја бих више волео да га продамо партнеру из Русије, али мора да се плати више. Видећемо да ли ће преговори да иду до краја. Спречена је бар продаја налазишта, то је најважније. Они су хтели да продају и оно што још није ни откривено'', нагласио је Николић за локалну ТВ из Мајданпека. Он је даље додао да би највише волео „да се у Мајданпеку и Бору најбоље живи, а не најсиромашније''. „Тамо где се највише ради, где се ствара нешто, треба да буду највеће плате'', закључио је Николић у својој посети општинама западне Србије.

Председник свих грађана Србије

- *Предстојећи председнички избори за Србију су од изузетне важности, јер грађани овог њуџа бирају сасвим јасан колосек којим ће се наша држава крећати у наредном периоду. Председнички кандидати Српске радикалне странке Томислав Николић, грађанима Србије нуди једини прави дисконинуи са актуелном џолићком режима која грађанима Србије није донела ништа добро џоследњих година*

Пише: Иван Нинић

Србија се данас налази на историјској раскрсници. Пред нама су два потпуно различита колосека. Протеклих седам година кретали смо се колосеком блата, глина и живог песка. Украли су нам осмех са лица, продали су наш понос, на тај начин су нас понизили до краја и довели до пројачког штапа. Идиоти су нас систематски уништили и тако реализовали домаћи задатак који су добили од својих „великих шефова“ са Запада. Али нису успели да изврше главни задатак који су добили, а то је задатак колективног заборавља Срба сопственог идентитета и историје. Једино су себе успели да отуђе од српског народа и његових националних интереса. Од мафијаша, шверцера и наркомана, постали су „бизнисмени“, „демократе“, „реформатори“, „моралисти“ и „легалисти“. Само су се окупали, напарфемисали и „ускочили“ у скупа одећа, ципове и виле.

Демократској странци, чија се кадровска „инфраструктура“ у потпуности поклапа са оваквим описом, Србија никада није била, нити ће бити на првом месту. Такви „програмирани работи“ не знају шта је нација, нити знају шта је то држава. Њихов лидерчић и манекен Борис Тадић имао је прилику да се покаже као државник, али је ту шансу пропустио зарад интереса својих и себи претпостављених. Доказао је да је целокупна дружина ДОС-а, и он на њеном челу, једна велика група трагичних политиканата којима је једини и највиши интерес да што дуже задрже фотелју и државну касу. Зато данас функционисају по добро познатом принципу „сви за једног, један за све“, јер их спаја заједничка идеологија која се зове – новац. Због тог „злочиначког“ удруживања актуелне владе на штету српских интереса, Србија мора да се изјасни и промени колосек којим се до сада кретала. Предстојећи јануарски председнички избори су права прилика за то.

Данас је Србији више него икада потребан председник који ће да мисли својом главом и да чини оно што је у интересу свих грађана. Србији је преко потребан председник који нема „лутер“ на глави, кога не може да уцењује свако и када то пожели. Управо због тога, грађани Србије ће 20. јануара, односно 3. фебруара, бити у прилици да положи испит зрелости који Србија пуних седам година жељно ишчекује. Резултати се прелиминарно могу наслути без обзира на наручена али жалова истраживања режимских маркетиншких „кројача“ јавног мњења. Такви резултати су сваким даном кампање све извеснији и они јасно говоре да ће Томислав Николић бити будући председник Републике Србије. Зашто то тако мора да буде, јасно је свима нама који тежимо јачој, лепшој, економски стабилнијој и праведнијој Србији.

Правац другог колосека, којим ће се Србија кретати избором Томислава Николића за њеног председника, дефинисан је Николићевим предизборним програмом. Вођен уставном и моралном обавезом која председника Србије обавезује на очување државног јединства Републике Србије и АП Косова и Метохије у саставу Републике Србије, Николић ће кренути да ради на унапређењу укупног државног и друштвеног поретка, који је до сада прилично драстично иструдио.

Радикално против криминала и корупције

Србију данас потреса велики број афера које у великој мери штете њеном угледу, а које су директна последица размахнутих коруптивних процеса. Томислав Николић ће се, са функције председника Републике, активно укључити у борбу против овог привредног и моралног „корова“ који се увикао у све поре система. Распрострањеност корупције Николић види у свим државним органима, којима већ пуних седам година руководе странке ДОС-а. Актуелна власт не примењује сопствену Стратегију за борбу против корупције, као ни Акциони план о спровођењу те исте стратегије. Према

Николићевом мишљењу, за одлучну борбу против корупције у Србији до сада није постојала јака политичка воља странака ДОС-а, које наизменично партиципирају у подели власти, и то на кључним функцијама свих државних органа. Пошто не могу сами против себе, а ланчано су повезани јер играју у истом колу, функција председника Републике ће дати Томи Николићу пун легитимитет да од надлежних органа затражи извођење пред лице правде свих актера лоповлука и криминала у државном врху.

Као председник Републике Томислав Николић ће се залагати да сви носиоци државних и других јавних функција који су учествовали у корупционашким и криминалним радњама буду најоштрије кажњени. До сада је Србију потресало безброј афера, а грађани су остали без одговора на питање ко су све учесници у њима. Кривци никада нису процесурани, већ су само уз малу „турбуленцију“ некажњено прешли са једне на другу државну функцију, док су иза решетака завршили „ситне рибе“. Као председник Републике Србије, Николић ће подстицати и охрабривати државу у борби против организованог криминала и никада се неће устручавати да криминалце разоткрије пред грађанима.

Деполитизација правосуђа

Пошто је актуелно стање у правосуђу хаотично, председник Републике Србије је у обавези да пружи свој максималан допринос консолидацији праведног и независног судства нашег правног поретка. Обављајући функцију председника Републике, Томислав Николић даће свој допринос да се српском правосуђу врати потпуна независност. Он ће настојати да омогући да сви грађани могу да остваре своја законом и Уставом загарантована права у области правосуђа, и то у најкраћем могућем року.

Носиоце највиших судијских функција, Николић ће, као председник Републике, предлагати и бирати у складу са њиховим знањем и способностима, а не као што је то данас случај, са њиховом страначком припадношћу. Према Николићевом мишљењу, само такви носиоци судијских функција су у стању да у сваком тренутку доносе независне и непристрасне одлуке, а на шта их Устав и закон обавезују. Међутим, правосуђе је тренутно политизовано до те мере да чак и невладин сектор има значајан утицај у кадрирању и „кројењу“ правде.

Власт да положи рачуне

У последњих седам година досманлијска власт не практикује „демократску“ праксу, према којој је у обавези да грађанима Србије положи рачуне за свој рад. Начело јавности рада органа јавне власти је у 2004. години преточено у посебно законско решење, међутим узалуд. Државни органи не показују спремност да пред грађане изађу са одговорима на многобројна отворена питања која се тичу информација о раду. Нова институција у правном систему наше земље, од 2004. године је актуелна и она се зове повереник за информације од јавног значаја. Овај државни орган би требало да штити оправдане интересе јавности да сазна све у вези са државним пословима. Нажалост, државни апарат је добио само још једног буџетског корисника, који у пракси има улогу фикуса.

С позиције председника Србије, Томислав Николић ће insistирати да рад Владе и других органа буде потпуно јаван и да грађани у сваком тренутку могу да добију све информације које су од изузетне важности за њихов живот. Николић сматра да је свака власт дужна да одговара на питања грађана и да им полаже рачуне, јер управо од грађана та иста власт „дрпи“ легитимитет за демократско, а не мешетарско, управљање државним институцијама и органима јавне власти. Он ће се као председник Србије залагати за директна телевизијска суочавања са свим члановима Владе, који ће морати много чешће и детаљније да полажу рачуне јавности за свој рад. Николић сматра да ће се управо на овај начин остварити најбоља и најдинамичнија контрола рада извршне власти у Србији, која до сада уопште није постојала.

Ово су само неки од основних принципа за које ће се залагати будући председник Републике Србије, а који се односе на контролу квалитета и унапређење рада законодавне, извршне и судске власти. Ови принципи, на којима се базира Николићева унутрашња државна политика, препознати су као неопходан, дугорочан и институционални приоритет наше државе, а у циљу успостављања и очувања новог демократског правног и друштвеног поретка који је Србији неопходан након седам година агоније и тираније селективне примене закона и права. Свакако, председник Србије је надлежан и дужан да поступа у складу са својим уставним и (недавно прописаним) законским овлашћењима.

Обављајући функцију председника Републике Србије, Томислав Николић ће се строго придржавати тих овлашћења, водећи рачуна о државној и националној политици, подједнако заступајући све грађане без обзира на било које њихово лично опредељење у било ком погледу. Србија по први пут неће имати „воштану“ фигуру на челу државе, која ће само одобравати претходно инсцениране и наручене потезе спољних господара актуелне владе, бар до нових парламентарних избора, када ће и влада бити народна, на челу са Српском радикалном странком.

Николић ће бити највећи критичар свих лоших потеза појединаца који учествују у раду државних институција, не само јер је то његова уставна и законска обавеза, већ зато што је он човек чији су животни принципи утемељени на истинским моралним нормама од којих никада неће одступити. Он ће стално подсећати други део извршне власти – владу, да државни апарат није њена дедовина, нити је то само апарат принуде и силе, већ да државни апарат треба да представља услужни сервис свих грађана.

Избори који су пред бирачима диктираће колосек којим ће се Србија у наредних пет година кретати. Подлога тог будућег колосека више никада не сме да буде од блага, глиба и живог песка. Србији је потребан морална, честит, принципјелан и доследан председник, који ће својим грађанима пружити услове и шансу да раде и од свога рада да живе, а који их неће саветовати да „саде кикирики“. Србији је потребан човек који неће делити људе на грађане првог и другог реда, на образоване и мање образоване. И коначно, Србији је потребан Томислав Николић, а Томиславу Николићу је потребан наш глас и наша подршка. Победа Николића представља победу целе Србије и свих њених грађана.

Зато Србију, изађи и гласај!

Узајамна контрола власти, јавност рада државних установа и деполитизација судства
Програмски циљеви председничког кандидата Српске радикалне странке Томислава Николића у вођењу унутрашње државне политике, пре свега се огледају у предложеној међусобној снажној контроли извршне власти – председника државе са једне и Владе са друге стране, и то нарочито кроз залагање за борбу против корупције и криминала, као и форсирање транспарентности рада свих државних органа. Николић посебан акценат ставља на неопходност независне судске власти и коначну деполитизацију судијских функција.

**Срби у Хрватској, Републици Српској Крајини, Босни и Херцеговини
и Републици Српској прижељкују победу Томислава Николића**

Председник свих Срба

Пише: Душан Марић

Ако победи на изборима 20. јануара и постане председник Србије, Томислав Николић најављује да ће, користећи све политичке и дипломатске механизме који му буду на располагању, инсистирати да се прекине окупација Републике Српске Крајине, да се Србима прогнаним из Републике Српске Крајине и Хрватске омогући повратак на своја имања и надокнади имовина коју им је отела или уништила хрватска држава, а да се после тога станују у уништујућу које живи у њеним границама омогући да на референдуму одлучи о будућности Републике Српске Крајине.

Никада нећемо и не смемо заборавити српске жртве

У свом председничком програму, Николић се обавезује да неће престати да српску и међународну јавност подсећа на те чињенице и ужасне злочине које је у Другом светском рату и у рату од 1991. до 1995. године хрватска држава починила над српским народом. Од покоља око 700.000 српских цивила (међу њима више од 30.000 деце) у Јасеновцу, до етничког чишћења преко 700.000 Срба у „Олуји“ и другим генцидним акцијама хрватске војске.

„Сва ова питања о којима у свом председничком програму говори Томислав Николић од животног су значаја за Србе у Хрватској, па они, без обзира да ли је реч о мањини од 75.000, која се вратила кући, или већини која се још увек налази у прогонству, прижељкују да кандидат Српске радикалне странке постане председник матице Србије“, тврди Милорад Буха, председник Владе Републике Српске Крајине у прогонству. Он такође наглашава да је Српска радикална странка једина парламентарна странка у Србији која се све време, „од проглашења Републике Српске Крајине, на Светог Никољу 1991. године до данас“, доследно залагала и залаже за одбрану темељних националних права Срба у Хрватској. И једина која захтева ослобађање Републике Српске Крајине од окупације.

Премијер Буха истиче да се та доследност српских радикала огледа и у пресудној политичкој и организационој подршци коју ова странка пружа постојању и раду Скупштине и Владе Републике Српске Крајине у прогонству.

Липицанери важнији Тадићу од српских жртава

Насупрот томе, актуелни режим у Београду, оличен у другом председничком кандидату, „демократи“ Борису Тадићу, за свих седам година владања Србијом практично ништа није учинио и не чини да на дневни ред државних органа Србије, међународних институција, али и билатералних разговора Београда и Загреба, постави питање окупације Републике Српске Крајине и последица суровог прогона српског становништва из Хрватске. Напротив, марионетска власт у Београду та питања потпуно игнорише на начин који је увредљив за све национално свесне Србе, посебно за преко 700 000 непосредних жртава хрватског државног терора.

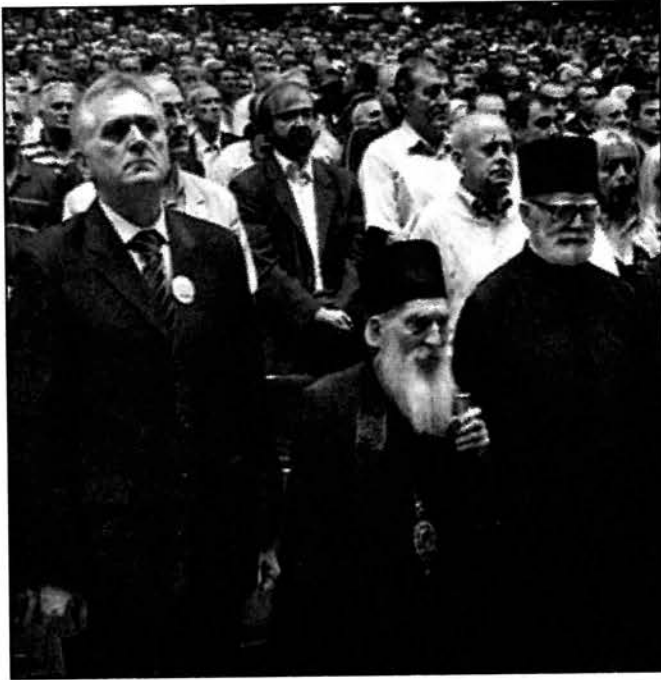
„У Хрватској је убијено око 7.000 Срба, а најмање 700 000 је протерано из земље. Опљачкано је и запаљено на десетине хиљада кућа и других објеката који су били власништво Срба. Отето нам је 40.000 станова, 600.000 хектара земљи-

Република Српска Крајина још увек постоји

Николић подсећа да су све до успостављања неоусташког Туђмановог режима Срби у Хрватској имали статус конститутивног народа и да им је тај статус одузет противправним насиљем, грубим кршењем савезног и републичког устава. Председнички кандидат Српске радикалне странке свој став о неопходности да државни органи Србије поновно покрену питање положаја српског народа у Хрватској, темељи и на чињеници да Резолуција 743 Савета безбедности Уједињених нација (Венсов мировни план) није стављена ван снаге ниједном каснијом Резолуцијом Савета безбедности, а којом је Република Српска Крајина добила посебан међународно-правни статус и стављена под непосредну заштиту Уједињених нација. То значи да, по Повељи Уједињених нација и међународном праву, Република Српска Крајина, иако окупирана, још увек постоји, и то је оно на чему ће се базирати однос будућег председника Србије према решавању проблема наших сународника из Републике Српске Крајине и односа према њеном статусу.

Николић – одговоран политичар и хришћанин

– Никад нисам био ни члан, ни симпатизер Српске радикалне странке - каже Војин Милишић, председник невладине организације „Опстанак” у Бањалуци. – Али уколико постане председник Србије Томислав Николић никад неће, као што је то учинио Тадић, отићи у Сарајево да се извини муслиманима за злочине које су Срби починили над муслиманима. Сарајево, у којем је убијено преко 6.000 српских цивила и око 5.000 српских војника, у којем је муслиманска власт 1992. године отворила неколико десетина јавних кућа и у њих довела преко 3.000 српских девојака и млађих жена да би њени војници могли да се забаве након мучења и клања српских цивила у више од стотину сарајевских логора. Сарајево, у којем ни 12 година од завршетка рата још увек није изговорена ни реч извињења за те и друге злочине над Србима. Заправо, можда би се Николић, као одговоран политичар и хришћанин, и извинио муслиманима, али само под условом да се истовремено Сулејман Тихић, Харис Силајџић и други наследници Алије Изетбеговића извину за злочине муслимана над Србима.

„Томислав Николић је озбиљан политичар, аутентични Србин из срца Шумадије који на најбољи начин познаје интересе српског народа. Господин Николић поседује велико политичко и уопште животно искуство, као и неопходну мудрост за представљање државе Србије и да кроз овај бурни период буде катализатор напретка Србије.

Важно је рећи да део пропагандног рата који се води против Србије свих ових година о евентуалној опасности која прети од радикала, односно од Томислава Николића и Војислава Шешеља, је непримерен и има за циљ да праве вредности у Србији и оне који их заступају спрече да завладају Србијом. То је суштина њиховог политичког маркетинга и овај други председнички кандидат (Борис Тадић) игра на ту карту. Те предрасуде треба разбити и предочити народу, и ова кампања Томислава Николића је у том смислу одлично започета. Мислим да ће српски народ у целини схватити све те подвале које се потурају под изговором напретка Србије, која сваки даном под овом влашћу све више пропада”

• (адвокат Драгољуб Томашевић)

шта, 400.000 трактора и пољопривредних машина”, набраја премијер Буха. „Хрватска још увек крије податак где се налазе посмртни остаци преко 1.000 убијених Срба. Уместо да са режимом у Загребу разговара о тим питањима, Борис Тадић и његови министри их потпуно прећуткују, као да су у питању Бушмани, а не народ којем и сам припада”.

Тадић се према Месићу односи као према свом и српском пријатељу, организује му лов и пикнике по Војводини, а једино питање из области српско-хрватских односа којима се министри Демократске странке у влади Војислава Коштунице баве месецима, јесте како да у Загреб врате двадесетак коња из Хрватске који се налазе у Србији. А који су, да апсурд буде потпун, много више српско него хрватско власништво.

Круну те блентаве, улизичке политике, представља гласање Србије да таква Хрватска, држава настала на злочину над српским народом, постане члан Савета безбедности Уједињених нација, што је највеће признање које једна држава може да добије у Уједињеним нацијама.

„Србија је гласала да Хрватска буде награђена за разбијање Југославије ратом и за геноцид над српским народом. Србија, која се потписивањем Венсовог мировног плана обавезала да ће бранити РСК. То се зове издаја српских националних интереса. То је последња у низу увреда српском народу из РСК и Хрватске од стране досовског режима на челу са Борисом Тадићем. Због тога Срби у Книну прижељкују победу Томислава Николића”, тврди Буха.

Победа Николића – једина нада очувања Републике Српске

Изборну победу председничког кандидата Српске радикалне странке из више разлога прижељкују и у Републици Српској. Први је тај што од почетка процеса насилног разбијања Југославије једино српски радикали нису мењали своје ставове о начину решавања међународног и међуверског сукоба у Босни и Херцеговини, а чија се суштина огледа у заговарању права Срба у БиХ, односно Републици Српској да, користећи позицију конститутивног народа, сами одлучују о својој будућности.

Пошто у овом тренутку, у постојећим међународним околностима, максимум тог права представља Република Српска као конфедерални део дводелне дејтонске БиХ, Српска радикална странка инсистира на стриктном спровођењу међународног договора из Дејтона.

Како је у последњих десетак година, кршењем међународног права, Устава БиХ и Устава Републике Српске, преко тзв. високих представника, Запад, предвођен САД и НАТО-ом, Републици Српској одузео више од 40 надлежности које су јој припадале по споразуму из Дејтона и које су је дефинисале као државу у држави, Српска радикална странка

захтева поновно успостављање Босне и Херцеговине и Републике Српске на изворним дејтонским принципима.

Томислав Николић најављује да ће, у складу с тим одређењем, уколико буде изабран за председника Србије, своју позицију искористити и за то да држава Србија, као гарант постојања дејтонске Босне и Херцеговине и Републике Српске, прогласи ништавним све одлуке тзв. високих представника које су супротне Дејтону и које нарушавају уставни положај Републике Српске као равноправног дела конфедералне Босне и Херцеговине.

Као што је „Велика Србија” у више наврата већ писала, Републици Српској одузети су химна, грб, застава, монета и финансијска самосталност, чување сопствене границе, царина, правосуђе, обавештајне службе, војска, право на издавање пасоша и других личних докумената, право да даје држављанство... а у току је реализација пројекта укидања српске полиције, што би био директан увод у укидање и саме Републике Српске.

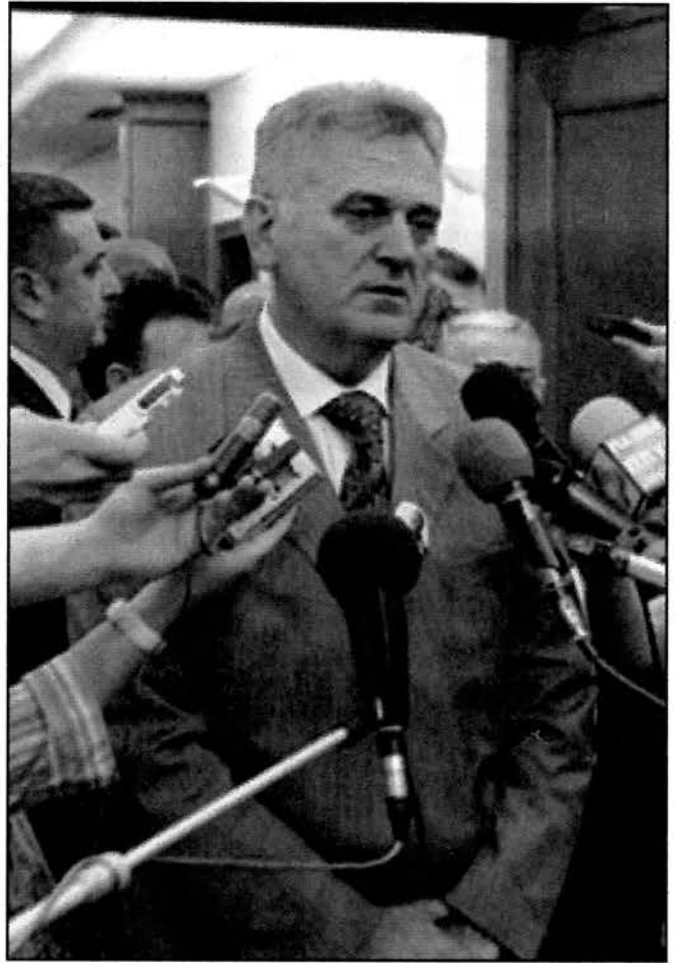
Огромну већину тих надлежности Република Српска изгубила је у последњих седам година, откако се на власти у Београду налазе прозападне странке предвођене Демократском странком Бориса Тадића и Демократском странком Србије Војислава Коштунице.

Иако је као потписник међународног мировног споразума у Дејтону, којим су успостављене Република Српска и Босна и Херцеговина, гарант његовог поштовања и очувања уставног положаја Републике Српске, досовска Србија је без речи осуде, а камоли неке друге оштрије реакције, од 5. октобра 2000. године до данас, гледала како јој муслимани, Хрвати и тзв. међународна заједница отимају део по део надлежности, доводећи на крају у питању и њен опстанак.

Уместо одбране Републике Српске, Тадићу, Ђинђићу, Коштуници и њиховом режиму било је много важније да имају подршку Запада – прво за насилно отимање власти, а затим за њено очување по сваку цену.

Заправо, однос Тадића и осталих досовских политичара према политици САД и Европске уније у Босни и Херцеговини сведен је на ниво пијачне трговине – ви нама одрешене руке за очување власти у Србији, ми вама одрешене руке за обрачун са Републиком Српском.

Срби у Републици Српској не гаје илузије да ће се у случају избора Томислава Николића за председника Србије,

позиција Републике Српске преко ноћи побољшати. Свесни су да их очекује грчевита борба за очување Републике Српске, за коју је 20.000 српских војника, њихових синова, њихове браће, очеве, пријатеља, комшија дало живот.

Али, Срби у Републици Српској верују да ће у тој борби имати искреног саборца у лику потврђеног српског родољуба,

Томислава Николића, будућег председника Србије

Додикова непринципијелна подршка Тадићу

„Гледао сам почетак предизборне кампање Бориса Тадића у Новом Саду и наступ нашег премијера Милорада Додика. Запањен сам. То је најприземнији пример злоупотребе државних функција и тзв. специјалних веза између Србије и Републике Српске у партијске и приватне сврхе”, сматра начелник Купреса Момчило Марић. „Оно што је наш премијер том приликом изговорио против Српске радикалне странке Србије на нивоу је кафанског препуцавања. То је приватизација државе, скандал.

Пљујући те ноћи по Српској радикалној странци, он је покушао да милион и по Срба из Републике Српске посвађа са најмање толико Срба из Србије који ће гласати за Томислава Николића. Питам шта ће се догодити ако сутра Николић постане председник, а Српска радикална странка постане владајућа странка у Србији? С ким ће и како Додик у том случају одржавати „специјалне везе”, ићи на концерте и утакмице?

Мада ме не би изненадило да се у том случају Додик приклони радикалима. Он се једног дана заклиње да никад неће прихватити Лајчакове мере којима се Србима ускраћује положај равноправног народа у заједничким органима у Сарајеву, а следећег дана мртав-хладан гласа за прихватање тих мера. Једног дана прети да никад, ни по цену рата, неће прихватити укидање полиције Републике Српске, а следећег дана потпише споразум којим почиње њено укидање.

Једног дана говори на предизборном скупу Млађена Динкића и Г-17, другог дана на предизборној конвенцији Демократске странке и Бориса Тадића, трећег дана на предизборном митингу Демократске странке Србије и Војислава Коштунице, тако да не треба искључити да једног дана покуша да говори на предизборном скупу Српске радикалне странке и Томислава Николића. Али, остаће све само на покушају”.

Срби из Црне Горе подршку дају Томиславу Николићу
као истинском заговорнику јединствене националне српске политике

Повратак српској матици

Пише: Мр Дејан Мировић

Српска Црна Гора

У 19. веку, када је Црна Гора добила међународно признање, припадност српској нацији су, често и потпуно отворено, истицали тадашњи владари из династије Петровић. На пример, владика Петар Други Петровић-Његош 1847. године објављује своје главно дело „Горски вијенац“. Почине га „Посветом праху оца Србије“. У Законику књаза Данила из 1855. године у члану 92 пише: „Иако у овој земљи нема никакве друге народности до једине српске“. <http://www.njegos.org/census/> – Александар Раковић „Национални идентитет у Црној Гори“, Принцип, Београд, фебруар 2004). Почетком 20. века, 6. августа 1914. године, Црна Гора се солидарише са Србијом и објављује рат Аустро-Угарској. У прокламацији објављеној тог дана краљ Никола позива: „... у свети рат за слободу Српства“ (др Н. Ракочевић „Црна Гора у Првом свјетском рату“, Историјски институт у Титограду, Обод Цетиње, 1969, стр. 47). Године 1909. у књажевини Црној Гори је живело око 95 одсто становника српске националности (толико их се изјаснило да говори српским језиком, а националност се одређивала према матерњем језику, број православаца је износио 94,38 одсто – према <http://www.njegos.org/census/> – Александар Раковић: „Национални идентитет у Црној Гори“ и „Пописи у Црној Гори 1909-2003“, Принцип, Београд, фебруар 2004).

До велике промене долази у време Другог светског рата. У свом познатом интервјуу француском листу „Le Monde“ Милован Билас је објаснио контекст те промене: „За време последњег рата, српски контрареволуционарни покрет био је најмоћнији у Црној Гори; стварање једне државе у овој области ослабило би најозбиљнијег противника југословенских комуниста; као и централизам и хегемонизам српског национализма. Између осталог, партијске и административне структуре засниване су за време рата баш на црногорском партикуларизму...“ (према Д. Тошић: „Ко је Милован Билас“, Откровење, Београд, 2003, стр. 126).

Ипак, без обзира на ове историјске чињенице и преко 80 година живота у заједничкој држави, српски народ је данас мањина у новоствореној држави Црној Гори. То произилази из резултата пописа одржаног 2003. године.

Јасно је и да је мешавина срамне небриге досовског режима и перфидне помоћи „добрамерних посредника“ из Брисела сепаратистима у Подгорици, довела до несретног одвајања Србије и Црне Горе.

Загарантована права српске националне мањине у Црној Гори

Нећемо разматрати теорије о „двојној свести“ Црногораца или о „дуалитету“, нити ћемо покушати да одговоримо на питање по чему се разликују Срби и Црногорци. Нећемо ни оспоравати право неке да се изјашњава како хоће. Ба-

вићемо се само могућношћу да помогнемо нашим сународницима у оквиру међународног права, мотивисани чињеницом да у Црној Гори живи 200.000 наших сународника.

Српски народ би као мањина у Црној Гори требало да ужива сва права из Оквирне конвенције за заштиту националних мањина Савета Европе. Такође, Европска повеља о регионалним и мањинским језицима би требало да се примењује у новоствореној држави Црној Гори. У контексту званичног тумачења да постоје два различита језика, црногорски и српски, језик српске мањине потпада под одредбе Европске повеље о регионалним и мањинским језицима.

Права српске мањине у Црној Гори су загарантована и другим међународним пактовима и конвенцијама, као и историјским развојем мањинских права. Дакле, српска заједница у Црној Гори има право на двоструко држављанство, двојезичне формуларе, економску равноправност, културну аутономију, образовање на свом језику, проучавање сопствене историје, слободу вероисповести, слободу изражавања, најмање једну телевизијску и радио станицу, своје новине, образовање и оспособљавање новинара, преводиоце, невладине организације, реемитовање телевизијског и радио програма из Србије и Босне и Херцеговине (Република Српска), употребу српског језика у локалним парламентарима, пред правосудним органима, приликом финансијских трансакција и запошљавања, означавања назива градова, сарадњу са сународницима из суседних земаља, оспособљавање наставника, запошљавање у државним службама, посебне часове српског језика у оквиру државног образовања.

Данас у Србији само један човек – Томислав Николић, председнички кандидат Српске радикалне странке, може и хоће да помогне српској заједници у Црној Гори да оствари ова права, и очува аутохтони дух црногорског српства од агресивне и опасне завере укидања српског националног, културног и језичког идентитета и стварања још једне у низу антисрпских вештачких нација, чији је главни креатор криминализован црногорски режим.

У Србији – своји на своме

Томислав Николић у свом председничком програму јасно и недвосмислено поручује српској браћи из Црне Горе да у Србији морају и могу да се осећају као своји на своме. Због тога не смеју постојати никакве препреке и посебни услови за школовање и лечење наших сународника из Црне Горе.

Из породичног дома Томислава Николића поручују:

Обезбедио је сигурност и напредак нашој породици – обезбедиће и Србији

Томислав Николић је један од ретких политичара који има имиџ истински породичног човека, али и који се увек трудио да породицу држи што даље од очију јавности, новинара и телевизијских камера. Тврди да му је породица увек била ослонац у животу и додаје да је то оно најважније. „Да нема њих, овим послом се не бих ни бавио“, прича председнички кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић. Они који га познају описују га као тихог и ненаметљивог човека, вредног и поштеног, узорног домаћина, доброг супруга, оца, брижног деду, комшију који је увек спреман да притекне у помоћ.

Ожењен је Драгицом, својом љубављу из младости. У мају идуће године прославиће 33 године брака. Има два сина – старијег Радомира и млађег Бранислава, снахе Милицу и Милену, унуку Ленку и унуке Димитрија и Војина. Стицајем трагичних околности, у младости је изгубио мајку и брата, а касније и оца. О томе никада не прича.

Породицу Николић затичемо на окупу у породичној кући, у родном селу Томислављевог оца, Бајчетини код Крагујевца. Срећни што су ухватили мало слободног времена да буду заједно, дочекују нас речима да код њих у породици увек влада ведро и добро расположење.

Разговор прекида најстарији унук Димитрије који свим срцем подржава дедину председничку кандидатуру вичући, „Ко шиша Бориса и Чеду, гласајте за мог деду“. Ленка и Војин су још увек бебе и за сада подршку деди дају једино осмехом. Поносни деда узима их у наручје и узвраћа осмех.

Породица је Томин најснажнији ослонац

Породица Николић оставља утисак типичне српске породице, којој је најважније да буде на окупу и да их здравље добро служи. Бранислав каже да су брат и он васпитани тако да су један другом најпречи. „Ми као породица бринемо једни о другима. Томе нас је научио отац који је као млад остао без својих најближих“.

Стиче се утисак да су породични односи изграђени истовремено и на патријархалним али и на модерним принципима. „Имамо отворену комуникацију у којој свако има право да износи своје ставове. Разговарао сам о томе са Александром Вучићем који ми је то потврдио. Дакле, Томи свако

може да каже да је направио неку грешку и да са њим то и расправи. Избегавам да га хвалим, сматрам да то није потребно, али имам обичај да му скренем пажњу на нешто што није ваљало. замерим му понекад што некоме у ТВ дуелу није одбрусио, док мајка зна да му замери што се није насмејао или што је правио гримасе док га је камера снимала“, прича Радомир док посматра тату како се игра са унуцима. Уједно констатује да је тек кроз Томин и Димитријев однос могао да схвати лепоту односа деде и унука. Тома је своју улогу деде схватио врло озбиљно, констатују присутни и додају да нема срећнијег деде од њега.

Драгица се надовезује на причу и додаје да су они једна заиста сложна породица. „Ситне чарке су присутне као и у свакој другој породици, али свесни да су то баналности, брзо отклањамо све несугласице. Нема никаквог дурења и злопамћења између Томе и мене и између наших синова и снаха“.

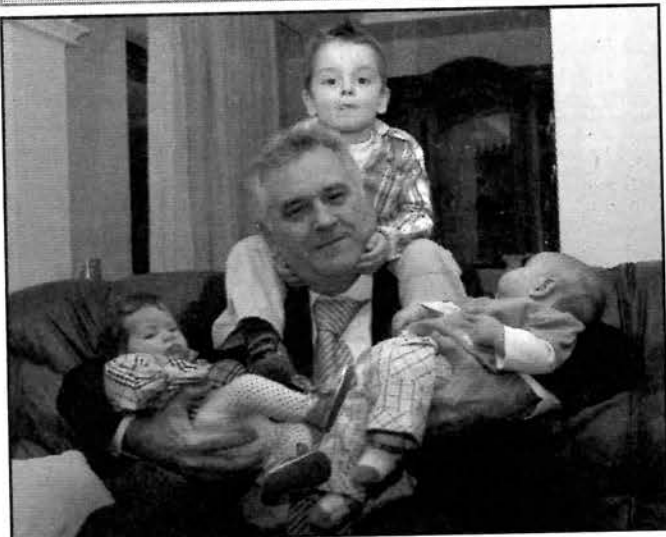
У породици је Тома ауторитет, али су сви једногласни у оцени да је тај ауторитет својим понашањем и заслужио. Драгица, Радомир и Бранислав истичу да је за њих увек

Увек истрајан на свом путу

„Мој отац је читавог живота напорно радио. Успех на послу је остваривао упорношћу и истрајношћу. Тако је било и када се бавио грађевинаром и када је почео да се бави политиком. Зашавши у политичке воде у којима су већ били афирмисани политичари, професори универзитета, новинари, филозофи, адвокати, из дана у дан, својом посвећеношћу послу усавршавао се и не само да их је стижао, већ и прстижао. Данас је далеко испред њих. Било ког посла да се прихвати мој отац даје целог себе, што увек резултира успехом. Тако ће бити и када постане председник Србије“, истиче Радомир.

Не злоупотребљава функције

Радомир прича да Тома никада није злоупотребио ниједну своју функцију. Најбоље то илуструје чињеница да је током НАТО агресије баш Радомир био у војсци, иако је Тома у то време обављао функцију потпредседника Савезне владе. „Многи његови пријатељи тада су мислили и говорили да он не брине о свом детету пошто га је пустио да оде у рат. Међутим, одлука је била моја, сам сам се пријавио, и он иако је могао, није желео да ме у њој спречи. Само је рекао: – У реду, да знаш не могу да ти правим испраћај, није време за славље. Србија ће бити бомбардована, у то сам сигуран. Чувај се колико можеш. Од 22. марта до јула провео сам у шуми. Иако сам оболео од бронхитиса који је напредовао и претворио се у астму и два месеца провео у болници, ништа ми није замерио. Било му је страшно тешко, али је уједно био веома поносан што сам то урадио”.

Томислав Николић је апсолутно најбољи кандидат за председника Србије.
• (адвокат Горан Пејронијевић)

имао добар савет, али и да је спреман да добар савет прихвати. „Наши синови се и дан-данас труде да иду стопама којима јегазио њихов отац. И њима је породица најважнија. Тома сваки слободан тренутак користи да отрчи у очево родно село и осети блискост са својим оцем”, прича Драгица.

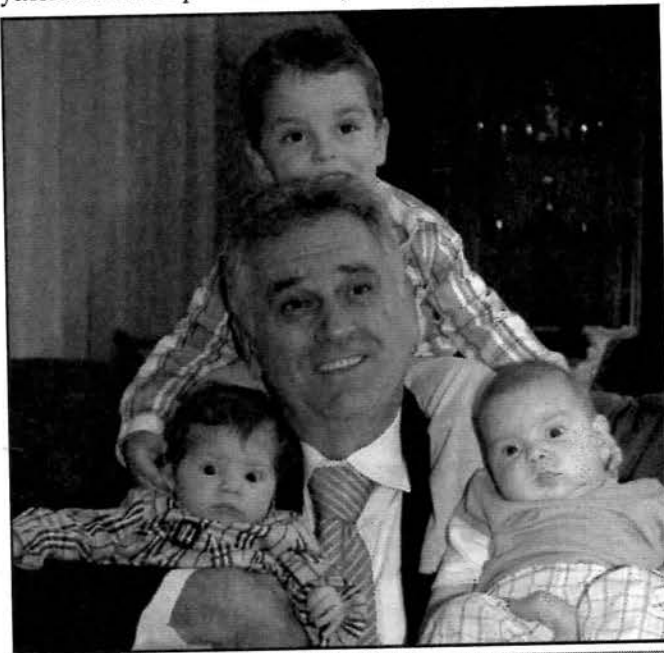
И она је, као и деца, увек имала безусловну подршку свог супруга. „Веома ми је тешко пало што сам остала без посла. Међутим, убрзо сам схватила да је нашим синовима потребан родитељ који ће све време бити уз њих и потпуно сам се посветила њиховом одгајању. И данас смо обоје врло поносни на своју децу и са уживањем и поносом можемо да их представимо и онима који нас не познају. Ја, иначе, и сликам и правим мозаике. Од Томе добијам безусловну подршку. Он ми даје сугестије и савете, али и отворено каже када му се нешто не свиђа”.

Остао је скроман

Описујући свог оца као скромног и честитог човека, Радомир се присећа онога што је рекао својој баби пред жељидбу. „Бако, ја се само бојим да нећу успети сина да васпита као што је мој отац успео да васпита мене. Имам дивног оца. Имао је тежак живот. Знао колико се мучио и док сам ја одрастао. Међутим, то уопште није оставило трага на њему. Ни политика га није променила. Остао је то исти онај Тома каквог га његова родбина, пријатељи, и комшије знају. Ценим то што је остао скроман. Када крене у село, ми га и дан-данас опомињемо да обуче неку пристојнију гардеробу а не ону у којој ће на селу да ради. Не размишља да до се-

ла треба стићи, да може да му пукне гума, па да ће морати да изађе из кола и да је ипак важно какав ће утисак оставити. Остао је потпуно нормалан и обичан човек какав је увек и био. Волео бих када бих у својој породици представљао оно што мој отац представља у нашој”.

Радомир објашњава да се у породици није много тога променило откада је Тома почео да се бави политиком, осим што више одсуствује од куће. Међутим, навикли су се на ту чињеницу. Зато се труде да сваки слободан тренутак проведу заједно и што боље га искористе. Викендом, када Томислав Николић тренутке одмора од политике проводи у Бајчетини, у кући је гужва. Пошто је читава породица позната по дружењу, одмах се у њу сјате и пријатељи, и комшије и рођаци. Тада се на трпези нађу гљиве које скупљају супружници Николић и ракија из Томиног подрума за печење. Ускоро ће, хвали се Тома, његови пријатељи неограничено моћи да уживају и у домаћим воћним соковима које је он произвео. „Тома са комшијама има добар однос. Третира их као браћу. Њих четворица су почела да праве кућу на једној ливади и од тада су нераздвојни”, прича Драгица и истиче да Тома није дозволио да га политика промени. „Какав је пред камерама такав је и у кући. Све што има да каже, он изговори истог тренутка, свидело се то некоме или не. Поседује благодот у гласу, али и оштрину када затреба. Тома безусловно инсистира на поштењу. Безброј пута је причао де-

„Томислав Николић је најбољи и зато треба да води Србију”
• (публициста Драгољуб Ацковић)

„Председнички кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић једини поседује све оне квалитете који чине доброг српског државника: искреност, храброст, моралност, осећај за проблеме широких народних маса, тежњу ка очувању институција националне државе и Косова и Метохије у саставу Србије”

• (Др Зоран Аврамовић)

ци да када почну да раде морају и да пазе да их неко не уведе у незаконите радње. Када би му се учинило да нешто није добро урадили, он их је позивао и говорио им: Када хоћете нешто да скривите, размислите прво да ли можете да отрпите неку батину од оца. Какви сте то људи када радите нешто за шта знате да бисте могли да budete кажњени? Та карактерна црта која га стално тера да инситуира на поштењу не само у породици, већ и на послу, одувек ме импресионира”.

На наше питање како успевају да одрже породични склад, Драгица објашњава да то подразумева уступке на које су она и синови спремни. „Од првог тренутка сам знала да уколико жели да постигне успех, мора да буде потпуно посвећен том послу. Много тога се дешавало у ових протеклих седамнаест година што је захтевало реакцију. То сам морала да урадим ја пошто супруг тог дана не би био код куће. Договорили бисмо се, а онда сам ја наше заједничке одлуке спроводила у дело”.

Тома за себе каже да је сам свој кућни мајстор. Обавља све ситне поправке по кући, од воде до струје. Признаје да је недавно отрпео критику зато што није решио проблем са цурењем славине у кухињи стар два месеца, али да је одмах

важност. „Ни он ни ми немамо потребу ни за каквим обезбеђењем. Тата нема чак ни возача. Нема због чега да страхује. Поштен је и народ то види. Свој положај и утицај никада није злоупотребио”, каже Бранислав.

Није дозволио да га сломе

На наше питање да ли је породица некада испаштала због Томиног посла, Бранислав каже да је било и таквих тренутака. „Мајка је остала без посла. Мом брату су у економској школи професори који су тада били за Депос често знали читав час да држе политичку наставу. Говорили су му да код његовог оца не ваља ово – не ваља оно. Али ми смо то истрпели. Најтеже је било када је два месеца био у затвору у Гњилану. За мене као дете то је представљало прави шок. Сва моја дотадашња сазнања да у затвор иду само непоштени људи, пала су у воду. Тада сам први пут схватио да у затвор могу да оду и поштени ако је неко из власти тако одлучио. И да то нема много везе са поштењем. Али када сам први пут обишао оца и видео са каквим ниподаштвањем издржава казну и да не намерава да одустане од својих политичких циљева, схватио сам да је све добро и да не могу да га сломе”.

Напуштамо кућу породице Николић са јасним утиском да је породица председничком кандидату Српске радикалне странке његов највећи навијач, али уједно и највећи критичар. Укратко, за Томислава Николића породица је најснажнији животни ослонац.

Р. В. С.

„Томислава Николића доживљавам као човека који би једини донео добробит Србији и свима нама”
• (најбољи спортиста Београда у конкуренцији особа са инвалидитетом Драженко Мишировић)

након интервенције супруге, квар био отклоњен. Раније је, надовезује се Драгица, уисавање било његов посао, а сада нема времена, али то му не замера. Зна, како каже, да је, кад год има времена, спреман да јој помогне.

Најважније лекције које су синови научили од тате су честитост и правичност. Кажу да је њиховом тати правда, уз честитост и поштење, на првом месту. „Научио нас је да се све што чинимо у животу, враћа истом мером. Без обзира да ли је то што чинимо добро или лоше. Тако гледамо на живот и трудимо се да чинимо људима добро. Тата тако посматра ствари и у политици, трудећи се да Србији пре свега буде добро”, истиче Бранислав. Радомир додаје да су васпитавани тако да се за све у животу изборе сами и да не очекују туђу помоћ.

Посао Томислава Николића носи извесну дозу ризика, али ни он ни његова породица томе не придају неку посебну

Србија – једна велика породица

„Тата све грађане Србије доживљава као део своје породице, као своју браћу и сестре и тако их увек и ослобавља. Пошто знам колико је посвећен нама, и шта је све у стању да уради да очува склад, обезбеди сигурност и напредак нама као породици и свакоме од нас појединачно, сигуран сам да ће на исти начин, са истом љубављу и енергијом радити за добробит Србије и свих који у њој живе. Уверен сам да ће остати упамћен као велики државник и човек.

Тома је човек који не одустаје ни онда када му се на путу појаве озбиљне препреке. Када је учествовао у градњи пруге Београд - Бар, није се заустављао пред брдима на путу – правио је тунеле и тако пролазио. Зато верујем и знам да након његове победе на овим председничким изборима, Србију и све нас чекају бољи дани”, каже Бранислав.

Сећања Тихомира Станисављевића из Велике Плана на године које је на градилиштима бивше Југославије провео са Томиславом Николићем

Чувар српских кућа

„Из аутобуса који се зауставио испред радничких барака у Мајданпеку у којима смо живели, излази наочит младић, прилази ми и пита да ли је то база предузећа 'Жеграп' из Београда. Одговарам да јесте. Каже: 'Ја сам овде послат за приправника'. 'Одакле си?' 'Из Крагујевца'. 'Шта си по занимању?' 'Грађевински техничар'. Показао сам му бараку у којој се налази секретар. Кад је кренуо према улазу у бараку, не знам ни сам због чега, из џепа сам извадио хемијску оловку и поклонио му је. У знак добродошлице. Касније, све време док смо били на том градилишту, видео сам да му је та иста хемијска оловка стално била у џепу радничке блузе". Овако Тихомир Станисављевић из Доње Ливадице код Велике Плана за „Велику Србију" описује свој први сусрет са Томиславом Николићем, са којим ће у неколико следећих година делити раднички хлеб на више градилишта у тадашњој Југославији.

Разговор водимо у суботу 22. децембра, баш док телевизије емитују опширне извештаје о почетку предизборне кампање двојице главних кандидата за председника Србије – Тадићев почетак из бљештавог, али полупразног новосадског „СПЕНСА" и Николићев старт из 500 метара дубоке јаме борског рудника бакра.

„Обојица су одабрала прави амбијент за своје представљање грађанима Србије", коментарише Тихомир. „Ово је њихова слика. Тадић је одрастао и живео у комфору, увек је имао све што му је требало. С друге стране, Томин живот је слика тешке, али успешне борбе младића из провинције, који је мукотрпним радом бежао од сиромаштва. Све што је стекао, стекао је у зноју и личним прегалаштвом и марљи-вошћу", каже Станисављевић.

Праведан и захтеван пословођа

У време кад су се први пут срели, „Жеграп" је био у великим проблемима са лошим временом и хиљадама тона јаловине из рудника Мајданпек која је почела да пробија природни базен у којем се налазила, претећи да са земље збрише Дебели Луг и још неколико села.

„Радили смо дан и ноћ да обуздамо јаловину и изградимо брану", сећа се Тихомир. „У њу смо уградили 700 кубика јамске грађе и 17.000 тона бетона". Приправник Николић показао се као вредан и бистар момак, па је неуобичајено брзо, по скраћеној процедури, унапређен у пословођу.

Након успешно завршеног тешког посла у Мајданпеку, раднике „Жеграпа" сачекао је још већи изазов: изградња пруге Београд–Бар.

„База нам је била у Пријеполу, а градили смо деоницу од Прибоја до Бијелог Поља. Ми трасу и тунеле, а 'ГОША' мостове. Иако млад, Тома се брзо наметнуо као један од најспособнијих пословођа, којег су због знања и неуморног рада поједнако ценили и радници и директори. Никад се није иживљавао над радницима, нити им је стављао до знања да им је надређен. Међутим, око посла није било погађања – тражио је дисциплину и поштовање рокова. Нераднике није трпео. Али је зато оне који су добро радили, пред шефом градилишта или директорима који су долазили из Београда тврдоглаво штитио, без обзира на учињену грешку."

Тихомир наглашава да изузетно цени школоване људе и дипломе, али се „слатко смеје" кад у скупштинским обрачунима политички противници радикала почну посебно да прозивају Томислава Николића по основу тога што нема завршен факултет, углавном га називајући „гробаром".

„Кад постане председник Србије, он ће заиста бити гробар њиховом лоповлуку и растурању Србије. Џаба им титу-

Време је да прави Шумадинац дође на чело Србије

„Гостујући прексинаћ на телевизији ФОКС, председник СПС-а Ивица Дачић рекао је да би за Србију било добро и корисно да Томислав Николић постане председник Србије", наглашава Тихомир Станисављевић. „И ја то мислим. У овом тренутку, Србији је за вођу потребан домаћин који ће се у доношењу одлука руководити пре свега националним интересима и будућношћу наше деце. Томислав је такав. Ретко надарен и вредан, а одговоран и скроман човек. Запишите и ово: иако сам с десне обале Мораве, сматрам да је време, задњи тренутак, да на чело Србије дође и један рођени Шумадинац".

Од петог октобра наовамо, политичари нису урадили ништа за општу добробит овог народа и уколико се настави њихова владавина по систему ротације ресорних министарстава, где су час министри војске, час министри културе, час водовода и канализације, час ово, час оно, онда ја не видим ту никакву истинску промену. Зато сматрам да ће само озбиљан рез у политичком преузимању власти допринети убрзаној и позитивној промени у државној управи, законодавству, правосудју, полицији и извршној власти. А познајући досадашњи рад господина Николића, сматрам да је он једини који ће донети препород Србији. • (адвокат Сава Анђелковић)

ле и дипломе, већина њих му по знању није ни до рамена. Ако постоји оно што називају 'животним факултетом', он је то завршио. Кад би знали колико је тунела прокопао, колико је месеци данима радио по две смене, од мрака до мрака, и какве резултате је имао, не би имали образа једну ружну реч да му кажу".

Ако је код неког у „Жеграпу“ икада и постојала сумња у Николићеве стручне и људске квалитете, Тихомир Станисављевић каже да је она нестала када је Томислав Николић, након две године проведене на прузи Београд-Бар, постављен за шефа градилишта у Поповом пољу, где је предузеће имало задатак да изврши регулацију тока реке Требишњице.

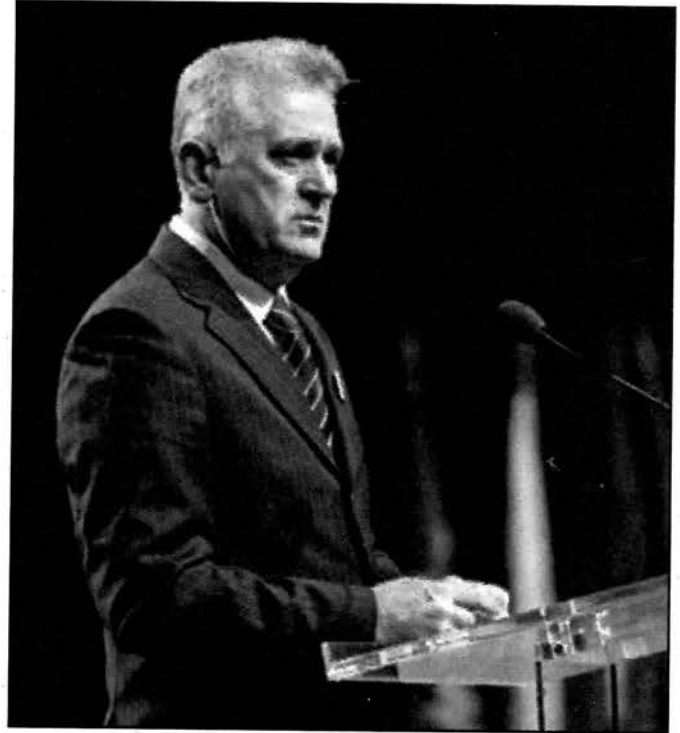
„Ту се показао као изузетан руководилац, али и лафчина у сваком погледу. Радили смо ударнички, пребацивали рокове, боговски зарађивали. Уместо 180 радних сати месечно, неки од нас су пребацивали и 400. То је стварало проблем наплате, јер су директори у Београду признавали и плаћали реализацију сатнице само до 128 одсто, а ми смо имали и преко 250 одсто.

Пошто није имао могућности да нам плати, а да би нам се одужио, Томислав нам је давао слободне дане. Пустео би нас кући, а писао нам да радимо. Сећам се да сам једном ставио три недеље код куће, а у радном листу је записано да сам редовно долазио на посао и пребацивао норму. До оних 128 одсто.”

Увек ведар и расположен

У ретким тренуцима предах, у вечерњим сатима или на велике државне празнике, шеф градилишта је своје раднике водио у требињске кафане и у Мостар, на Вележове утакмице.

– Највише смо излазили у кафану „Последњи грош..“ Ту смо се дружили са братом Сафета Исковића, који нам је био

инвеститор. Тај је певао боље од Сафета, а Томо је волео да га прати. Уморни од посла, одвојени од породице, жељни провода, знали смо попити и опити се, али Томислава никад нисам видео ни „под гасом“, а камоли пијаног.

Држао је до себе и свог ауторитета шефа градилишта – и због радника, и због мештана. Убеђен сам да ће се баш тако понашати и као председник Србије и увек водити рачуна о интересима наше државе и народа.

Након седам месеци, њихови професионални и животни путеви су се раздвојили. Прво је Тихомир прешао на ново херцеговачко градилиште, пробијање тунела Фатница, а онда је Томислав отишао у Крагујевац, где је постављен за директора тамошњег комунално-грађевинског предузећа.

Поновно су се срели тек после скоро три деценије. Један као истакнути политичар, други као пензионер. Било је то у јесен 2002. године, у тадашњој предизборној кампањи за председника Србије.

„Чуо сам да долазе Шешељ и Николић, па сам отишао у Велику Плану да их видим. Искрено, мислио сам да ме Томислав можда неће ни препознати. Прошле су године, ја остарио, променио се. Међутим, само што сам се поздравео са Шешељем, Томислав ме препознао. 'Где си Тико, одакле ти овде?', изненадио се Томо, јер док смо радили заједно, ја сам живео у Кучеву. Ето, и поред свих обавеза и великог броја људи које свакодневно упознаје и среће, и поред тога што је најуспешнији политичар у Србији, Тома Николић памти пријатеље из времена када је почињао своју успешну каријеру. Зато је он човек који својом упорношћу, знањем и урођеном скромношћу и праведношћу може и мора да води Србију у бољу будућност“, завршава Тихомир Станисављевић.

Постизање равноправности полова, побољшање положаја жена и очување породице једна је од приоритетних тачака председничког програма Томислава Николића

Србија – држава једнаких и равноправних

„Постизање демократије и реинтеграција оштећених и маргинализованих између мушкараца и жена у вођењу друштвених односа, у коме они раде у условима једнакости и комплементарности, узајамно се обогаћују својим разликама.“
(Универзална декларација о демократији; члан 4)

Пише: Елена Божић Талијан

Фундаменталне, цивилизацијске вредности уграђене су у темеље програма Српске радикалне странке. Томислав Николић је доказао да се за те вредности, искрено, свом снагом и свим срцем, бори читав свој живот. Једна од тих вредности је **једнакост**. Једнака права и могућности морају да буду обезбеђена за сваког појединца, за сваку жену и сваког мушкарца, за сваку девојчицу и сваког дечака.

Развој друштва и висок степен демократије није могуће остварити без апсолутне равноправности полова и омогућавања свакој јединки друштва да оствари свој пуни потенцијал, искаже своје вредности и да свој допринос друштву. Сви морамо да постанемо свесни чињенице да постизање равноправности полова није „женски проблем“ и „женско питање“, већ друштвено питање. То је такође и етичко питање. Важну улогу и одговорност у процесу остваривања једнакости и равноправности имају мушкарци.

Томислав Николић ће посебну пажњу да посвети залагању за мере које ће обезбедити очување породице. Веома су опасне тенденције (које су већ очигледне) усмерене на разградњу породице. Опстанак овог друштва могућ је једино ако породица опстане и остане основна ћелија друштва.

У том смислу Томислав Николић ће се залагати и за доношење подстицајних мера за рађање.

Приоритет у политичком деловању Томислава Николића је елиминација свих облика насиља над женама. Случајеви насиља представљају повреду људских права. Насиље над женама води кршењу права на живот, сигурност, слободу, достојанство и интегритет жртве. У друштву не сме да постоји ни минимум толеранције према насиљу над женама.

Томислав Николић ће, као председник Републике Србије, наставити интензивно да се бори за побољшање положаја жена и елиминацију сваке врсте дискриминације, као и за спровођење истоветних мера и активности ако су дискриминисана права мушкараца. Та борба подразумева залагање за:

- једнаке могућности и права мушкараца и жена у погледу пословних, породичних и друштвених одговорности;
- једнако право на образовање – стварање једнаких могућности и равноправног приступа образовању мушкараца и жена на свим нивоима образовања као и једнак приступ у употреби и обуци у области информационих и комуникационих технологија;

- једнаку заступљеност жена и мушкараца на пољу научног и техничког истраживања;
- једнаке зараде за исти рад или за рад коме се приписују једнаке вредности, без полне дискриминације по било ком основу;
- једнакост мушкараца и жена у погледу запошљавања, професионалног напредовања, стручне обуке и услова рада;
- једнако учешће жена и мушкараца у одлучивању у политичкој, економској и културној сфери;
- једнако право жена и мушкараца на усклађивање професионалног и породичног живота и залагање за посебне мере које ће ово омогућити, као што је повећање капацитета служби дечијег старања и старања о старима;
- једнакост жена и мушкараца у погледу социјалне заштите;
- доношење подстицајних мера за рађање;
- доношење посебних мера у циљу побољшања сигурности и здравља запослених трудница, породиља и дојиља;
- доношење посебних мера за побољшање здравља жена и мушкараца, узимајући у обзир различите специфичне здравствене потребе;
- доношење посебних мера за заштиту социјално најугроженијих категорија (као што су програми за – заштиту самохраних мајки, за децу са посебним потребама, за особе са инвалидитетом, уз уважавање специфичних потреба жена и мушкараца, за заштиту жена и мушкараца у позним годинама, за побољшање положаја жена и мушкараца у руралним подручјима, за побољшање положаја избеглица и расељених особа, за побољшање положаја жена и мушкараца који живе на Косову и Метохији, за омогућавање одређених предности и права за здравствену рехабилитацију, психолошку и правну помоћ цивилним жртвама рата, посебно жртвама сексуалног насиља),
- доношење мера за превенцију, сузбијање и елиминацију свих облика насиља и дискриминације над женама;
- доношење мера и програма збогом жртвама насиља, организоване проституције и трговине особама;
- доношење програма за психосоцијални третман мушкараца који примењују насиље у породици.
- доношење програма за психосоцијалну помоћ мушкарцима са психофизичким последицама трауматских ратних искустава.

Пружити једнаке шансе младима

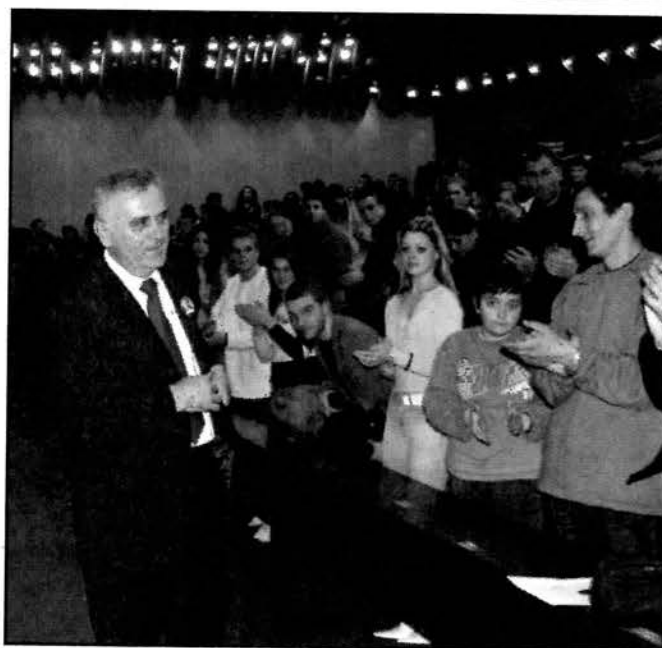
- Улога председника Републике Србије у побољшању положаја младих у држави треба да представља тежњу за стварање једнаких шанси за све младе. Он перманентно мора да подсећа све државне органе да су у обавези да положај младих решавају институционално и што искључиво применом другачије и озбиљније државне и националне политике
- Сасвим је сигурно да ће млади у Србији, избором Томислава Николића за њеног председника, уједињити да поврате свој идентитет, као и место које им припада у овом друштву и држави

Пише: Иван Нинић

Брига државе о младој популацији грађана Србије никада није била лошија него што је то данас. Пуних седам година млади су у континуитету запостављани, а позната крилатица да „на млађима свет остаје”, за прозападни режим чији је Борис Тадић главни експонент, звучи само као добар виц. Странка на чијем челу је Тадић по потреби посеже за младима (у изборним кампањама), а онда (по окончању избора) заборавља на све њихове проблеме. Деведесетих година позивала их је на уличне протесте и демонстрације нудећи им мед и млеко, а данас те исте младе, не испуњавајући ниједно од својих обећања, гура у понор и провалију. Због тога би Борис Тадић и његова странка требало да се стиде, јер „количину легитимитета” коју су тада добијали, а на коју се свакодневно позивају, до дана данашњег нису оправдали.

Пуно је разлога да се забринемо због лошег економског, социјалног и друштвеног положаја у којем се налази млада популација, а која би у сваком тренутку требало да буде спремна да преузме активно учешће у друштвеном и политичком животу Србије. Суноврату младих је највише допринео режим и то институционалним запостављањем активне политике према младима, сматрајући је небитном, јер у датом тренутку није „профитабилна” за оне који је спроводе. Анализирање и истраживање проблема младих држава је препустила невладином сектору који је, уосталом, и сам у спрези са „демократима”. Недавно формирано Министарство омладине и спорта није настало као резултат институционалне потребе решавања проблема младих, већ је утемељено као резултат поделе плена и намирења апетита политичких странака које су на власти.

Нови председник Републике Србије, на првом месту мора да уме да препозна важност државне политике коју ће заступати у корист свих младих грађана. Он пре свега мора перманентно да подсећа све државне органе и институције да су у обавези да воде одговорну политику, која ће створити бољу, како садашњост тако и будућност, али и једнаке шансе за све младе у Србији. Актуелни режим, на челу са председником Србије Тадићем, до сада није умео да препозна потребу младог човека који од државе очекује квалитетно и повољно школовање, а након тога тражи шансу да ради и од свога рада живи. Млад човек је протеклих година од актуелног режима доживљаван као тастер који у друштвеном и политичком животу има само једну – гласачку улогу, и ништа више од тога.

Суноврат уз подршку државе

Млади у Србији се данас сусрећу са многим пороцима. Алкохолизам и наркоманија „нагризају” наше друштво, а држава ништа конкретно не чини како би то спречила. Институције које би се бавиле овим проблемима не постоје, или ако постоје, онда не функционишу. Наравно, држава „сарађује” са невладиним сектором тако што му даје новац из буџета, али и одрешене руке и слободу истраживања порока омладине. У извештајима таквих „истраживача” наша деца су оцрњена и приказана на најгори могући начин, што медији масовно и свакодневно користе за подизање рејтинга своје гледаности.

Према истраживањима европских институција, утицај никотина и алкохола на младе у Србији је енормно висок. Резултати испитивања, које је у Србији недавно спровела Европска агенција за реконструкцију, говоре да је сваки други основац већ попушио прву цигарету, док у сваком разреду у просеку три ученика пуше паклу цигарета дневно. Према том истом истраживању, које је спроведено у 50 школа у Србији, 93 одсто шеснаестогодишњака је конзумирало алкохолна пића, док је марихуану пробало 13 одсто средњошколаца!

Посебан проблем младих у Србији, представља и распрострањеност наркоманије. Тачне бројке се не могу поуздано утврдити, али је неспорно да је број наркомана у свакодневном порасту. Према неким подацима Завода за болести зависности, процењује се да у Београду тренутно има 35000 наркомана. Када је реч о територији Србије, процењено је да има око 800 000 зависника од дроге. Ипак, званичних података нема, али стручњаци све чешће излазе у јавност са информацијом да је у Србији међу наркоманима чак 60 одсто средњошколаца.

Пошто режим у јавности не објављује званичне податке о пороцима младих, онда се са сигурношћу и не може утврдити фактичко стање. Генерална слика из свакодневног живота нам говори да је дошло крајње време да профункционишу државне институције. Председник Републике је управо тај који треба да указује на све ове проблеме и критикује рад владе, штитећи интересе грађана. Министарству просвете је чак и укинута одељење које се бавило питањима омладинске политике. На томе треба захвалити европским прописима којима је Србији наложена „редукција“ броја запослених у јавној администрацији. Где је тада био „председник“ Тадић?

Након тога, за бављење питањима положаја и проблема младих у Србији дата је огромна слобода и простор управо невладином сектору. Наравно, то је и био циљ европских „реформатора“. Тај исти невладин сектор је потом започео разговоре са Европском агенцијом за реконструкцију, а везано за оснивање још једне агенције – „Националне агенције за младе“. Овај пројекат је у припреми, а његова скандалозна реализација је зацртана након парафирања Споразума о асоцијацији и придруживању ЕУ.

Образовање – привилегија богатих

Један од горућих проблема који погоршава ионако лош положај младих је образовни процес. Режим Бориса Тадића учинио је све да образовање постане привилегија богатих, а не потреба сваког младог човека. Обавезно основно образовање јесте, условно речено, „бесплатно“, бар закон тако каже. Међутим, трошкови уџбеника и школског прибора за осмогодишње школовање итекако утичу на сиромашне и социјално угрожене родитеље који нису у могућности да реализују ту „привилегију“. Наставак редовног или ванредног средњошколског образовања исто тако је скуп. Држава бесплатним уџбеницима не награђује ни талентоване, а ни сиромашне ученике.

Стипендије за одређену квоту одличних средњошколаца су мизерне и износе 3.000 динара месечно, а при том касне и по три месеца. За стипендирање свега 110 ученика научног и уметничког подмлатка, држава месечно издваја 7.500 динара по ученику. Када је реч о студентским стипендијама, и ту држава има одређену годишњу квоту, те се из буџета издваја месечно свега 5.100 динара по студенту. Висина ових стипендија није повећавана од 2005. године, уз образложење да би било какво повећање захтевало и веће буџетске издатке, а за то нема довољно новца у буџету. Режим је у 2005. години основао и Фонд за младе таленте, наравно ради сакупљања маркетиншких поена. Колико држава брине о младим талентима говори податак да је тај исти режим у 2007. години „грешком“ испустио да предвиди средства у буџету за стипендије Фонда за младе таленте. Обећање је било да ће се ребалансом буџета ова грешка исправити, али нити је било ребаланса, нити је грешка исправљена. Толико о бризи државе за младе таленте.

Факултетско образовање такође представља препреку за младе у Србији, јер је постало привилегија и луксуз богатих, а не прека потреба овог друштва. Школарине за студен-

те самофинансирајућег статуса су астрономске. Школска година на Архитектонском факултету кошта 240.000 динара, на Стоматолошком 198.000 динара, на Правном 60.000, док је на Филолошком 90.000 динара. За студирање електротехнике студенти морају да издвоје од 66.000 до 160.000 динара, у зависности од избора жељеног смера студија. Дакле, ово су само трошкови уписа школске године, а остале трошкове студирања је немогуће израчунати. Сви професори имају своје уџбенике у којима сваке године промене фронт слова и предговор, па се такво „обновљено“ издање нађе у продаји и обавезно је за све студенте. Цене тих уџбеника нису нимало јефтине, а на то треба придодати и трошкове скрипта, пријава испита итд.

Будућност без перспективе

Забрињавајући је податак да стопа незапослености у Србији, за младе од 18 до 25 године, износи чак 48,8 одсто. Према неким истраживањима, у Србији 41 одсто младих ради „на црно“, док послодавци за 49 одсто младих који су у сталном радном односу не уплаћују порезе и допринесе према њиховој одговарајућој стручној спреми. Ови подаци јасно указују да актуелни режим не чини ништа по питању повећања стопе запослености, а смањења незапослености. За рад у државним органима до посла је могуће доћи само преко везе и то родбинске, политичке или кумовске. Послодавци из приватног сектора су донели свој капитал у Србију, лако пружају шансу заинтересованим радницима, али уз минималну зараду и максимално понижење. Код таквих послодавца се обично не вреднује стручна спрема, нити су млади у могућности да формирају породицу. Младим девојкама се врло често поставља питање да ли у скорој будућности планирају децу. Ако је одговор потврдан велика је шанса да неће бити запослене.

Према неким истраживањима, 70 одсто младих од 21 до 30 године није напустило своје родитеље, односно још увек живи под истим кровом са њима. Разлози за то су исувише јасни, а огледају се у недостатку економске стабилности, односно материјалне сигурности. Према истом истраживању, преко 80 одсто младих је спремно да оде на путовање, али како? Петина њих у протеклих пет година није ишла нигде на летовање, док две трећине испитаника није ишло на зимовање, а преко половине није путовала никада до сада у иностранство.

Док режим Бориса Тадића забада главу у песак када је у питању решавање проблема младих, млади махом напуштају отаџбину у потрази за неким новим животом. Многи се врате, а многи не. Међутим, режим уопште није забринут због тога.

Николић ће решавати проблеме младих

Политику суноврата омладине, својим залагањем за стабилнију државу, може да заустави будући председник Републике Србије Томислав Николић. У сваком свом обраћању грађанима Србије, као и у разговору са њима, Николић посебан акценат ставља на потребу решавања актуелних проблема омладине. Он константно упозорава прозападни режим, чији је главни експонент Борис Тадић, на то да је драстично урушен систем вредности и положај младих у нашој земљи. Сасвим је сигурно да ће млади у Србији, избором Томислава Николића за њеног председника, успети да поврате свој идентитет, као и место које им припада у овом друштву и држави. Ово је време када Србија треба одлучног и озбиљног председника. Томислав Николић је човек који може и зна да поведе Србију у светлију будућност.

СТОП хашкој тиранији

Никада више

- Српска радикална странка и њен председнички кандидат Томислав Николић оштро се противе даљим изручењима наших грађана Трибуналу у Хагу

Пише: Борис Алексић

К олаборација актуелне српске владе са Трибуналом у Хагу (МКТЈ), овим привременим и нелегалним судом, представља отворено кршење Повеље Организације Уједињених нација. Наиме, Србија као чланица УН мора да поштује Повељу ове универзалне међународне организације. Будући да је Трибунал у Хагу основан супротно овом документу, Србија, без обзира на постојећи закон, не сме да сарађује са том институцијом.

МКТЈ је основан Резолуцијом Савета безбедности у време униполарног света и америчког хегемонизма, и тада је Савет безбедности (СБ) противправно узурпирао законодавна овлашћења која припадају Генералној скупштини ОУН и државама чланицама.

Хашки трибунал – производ кршења Повеље УН

Као што је познато, Повеља УН каже да је СБ властан да оснива помоћне органе и то комисију, комитет и известиоца за посебна питања. Тако је, на пример, у својој пракси овај орган УН установио Комитет за пријем нових чланова, Комитет стручњака за питања поступка, Комисију за атомску енергију, Комисију за конвенционално наоружање итд. Повељом УН је, као помоћни орган СБ, формиран Комитет војног штаба. Никада у својој историји, без обзира на тешке сукобе у свету, СБ није створио суд. А и како би када суд не може да буде помоћни орган? Према највишим демократским стандардима, судска грана власти је одвојена од других и потпуно независна у односу на извршну и законодавну. Међутим, у случају МКТЈ тај је принцип погажен, јер је он, за разлику од сталног Међународног суда правде чији је статут део Повеље УН, потчињен Савету безбедности. Дакле, нема никакве сумње да је ова институција створена супротно највишем правном акту Уједињених нација. Управо због тога, а поштујући Повељу УН, Србија нема права да изручује своје грађане Трибуналу. Да не буде никакве забуне, сви смо последњу деценију и по били сведоци отвореног кршења највиших докумената ОУН од стране западних земаља – наоружавање паравојних формација у СФРЈ, признање нових држава без поштовања признате процедуре, агресија на Републику Српску и Савезну Републику Југославију, агресија на Ирак итд. Значи, пракса САД и западноевропских држава одише кршењем Повеље, или како песник каже, „срди нечовјештвом”.

Злочин против мира није у надлежности Хашког трибунала

Посебно је значајна чињеница да најтежи злочин по међународном праву – злочин против мира, није у надлежности Трибунала у Хагу. Примера ради, овај злочин је био око-

сница рада суда у Нирнбергу. Злочин против мира је најтежи злочин јер из њега произилазе сви други злочини у рату, укључујући и геноцид и злочин против човечности. Једноставније речено – уколико нема злочина против мира, нема ни других злочина у једном рату. САД и ЕУ намерно нису дозволили да злочин против мира буде у надлежности Трибунала јер би постојала могућност да они сами одговарају по том основу. Дотурање оружја, слање инструктора и наоружаних формација, стављање своје територије на располагање страног оружаног сили која спроводи агресију на другу државу итд, све то представља злочин против мира. Такође је свима познато јавно признање Фрање Туђмана да рата у СР Хрватској не би било да га Хрвати нису желели, док је рат у БиХ избио након што је Изетбеговић повукао параф са Кутиљеровог мировног плана по наговору амбасадора САД Цимермана, у Сарајеву. На крају, агресија из 1999. године је сама по себи очигледан и необорив доказ извршеног злочина против мира и кршења Повеље УН. Додајмо још да у међународном праву ниједан суд не може да утврди потпуну и праву истину о једном ратном сукобу уколико не разматра злочин против мира, то јест узрок избијања рата. Не може се неко прогласити одговорним без испитивања узрока који су довели до одређене последице. Са друге стране, они који су изазвали један сукоб морају први да одговарају пред лицем правде, као у нирнбершком процесу. Све то није случај са МКТЈ, што је још један разлог због којег треба прекинути сарадњу са овим инстант трибуналом.

Недавно је у предмету БиХ против СРЈ (Србије и Црне Горе) стални Међународни суд правде у образложењу пресуде напоменуо да Трибунал у Хагу неадекватно тумачи Конвенцију о спречавању и кажњавању геноцида и да не-

У свом председничком програму, Томислав Николић је посебно нагласио потребу да Србија као држава мора да пружи помоћ нашим грађанима којима се суди пред нелегалним Хашким трибуналом, а да се њиховим породицама у Србији, колико је у тим околностима могуће, гарантује мир, спокојство и материјална сигурност.

Поред осталог, Николић ће, као председник државе, тражити да се свака сумња о злочину почињеном током ратних сукоба деведесетих година од стране било ког грађанина Србије, испита и процесуира, али искључиво пред надлежним органима Србије.

примерено проширује границе тумачења командне одговорности. Према овој одлуци, Трибунал у Хагу је својим пресудама више пута широким тумачењем повредио наведену конвенцију, подводећи под њу све и свашта. Истом пресудом стални Међународни суд правде је заузео став да Србија није одговорна за планирање рата у БиХ. Овим последњим је срушена основна поставка Трибунала коју он примењује од свог оснивања, а према којој су Срби криви за оружани сукоб у СФРЈ. То значи да је и сам стални Међународни суд правде признао како је МКТЈ све ове године радио погрешно. Ево још једног аргумента против колаборације са Трибуналом.

И књижевни јунаци на потерници Тужилаштва

Тужилаштво Трибунала у Хагу је на званичну потерницу МКТЈ ставило чак и Грубана Малића, измишљену књижевну личност из романа Миодрага Булатовића, и то оптуживши га за учествовање у масовном силовању муслиманки у БиХ. У Булатовићевим делима, Грубан је живео за време Другог светског рата, а да при том ни мртва није згазио. Ово је такође доказ неозбиљности МКТЈ.

Трибунал у Хагу измишља нова кривична дела која нису ни постојала у време рата у бившој Југославији, што представља тешку повреду међународног права и начела према којем нико не може бити осуђен за кривично дело које није било предвиђено као такво у закону или одговарајућим међународним документима. Иако се не помиње у Статуту МКТЈ, овај инстант суд већ увелико доноси пресуде на основу фикције „удруженог злочиначког подухвата“ (УЗП).

Прва оптужница која се експлицитно заснива на УЗП била је потврђена 25. јуна 2001 – осам година од почетка рада Трибунала! Што је само по себи чудно због чињенице да

се најчешће коришћена правна конструкција примењује са толиком временском празнином. Од четрдесет две оптужнице подигнуте од тог дана до 1. јануара 2004, двадесет седам (64 посто) изричито се ослања на УЗП! Штавише, број оптужница које се експлицитно позивају на УЗП не изражава потпуно значај ове доктрине, будући да су још пре јула 2004. године судска већа МКТЈ донела одлуке да оптужени може да буде осуђен по теорији УЗП чак и ако се оптужница не позива експлицитно на УЗП, те да изрази као што је деловање „у заједништву са“ могу да се протумаче као имплицитно упућивање на теорију УЗП! Уколико све оптужнице које терете окривљеног да је деловао „у заједништву“ са другима посматрамо као упућивање на теорију УЗП, онда 34 од 43 оптужнице које су потврђене између 25. јуна 2001. године и 1. јануара 2004. године (дакле 81 посто од укупног броја) примењују УЗП. Због чега је МКТЈ чекао толико дуго са почетком примене УЗП? Одговор је јасан. Ово дело није било, нити је данас предвиђено Статутом Трибунала, а није ни постојало у међународном праву. Нима се жури како би на било који начин осудили што више људи, а пре свих Србе.

Брутално кршење права притвореника

МКТЈ крши основна људска права притвореника. Супротно постојећој правној пракси, Трибунал појединим грађанима Србије није дозвољавао да се сами бране, иако таква могућност постоји. Најочигледнији пример је председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел који је морао да штрајкује глађу како би заштитио своја основна права. Трибунал, супротно међународним повељама о људским правима, доставља документа оптуженима на језику који они не разумеју, забрањује им породичне посете, не обаве-

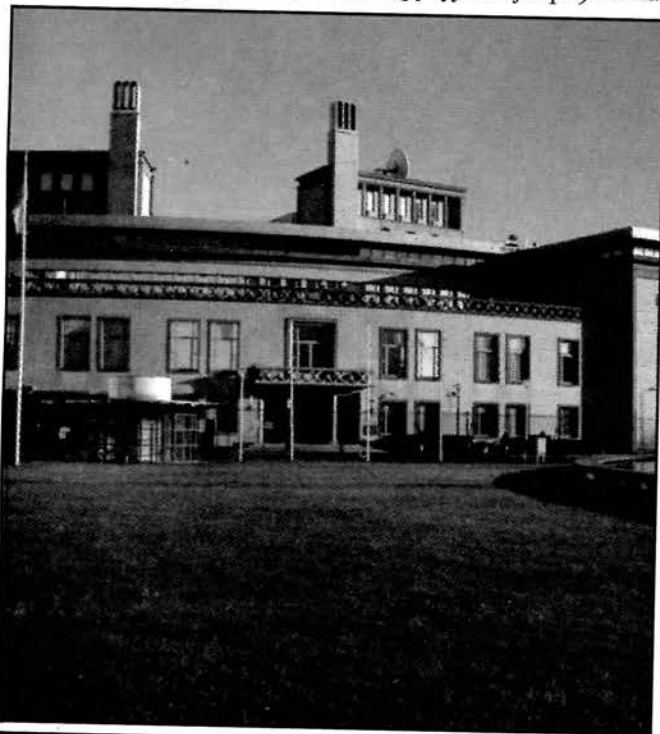
штава их на време о оптужбама, употребљава силу и претње у комуникацији са сведоцима одбране, крши прописе о почетку суђења у разумном року, не открива на време податке о сведоцима оптужбе и њиховим изјавама, одбија да болеснима пружи адекватну медицинску помоћ, трује притворнике итд. Ово нису само разлози за прекид колаборације са Трибуналом, већ за кривичну одговорност одговорних у МКТЈ и његово тренутно распуштање.

МКТЈ је ликвидирао бившег председника СРЈ и Србије Слободана Милошевића пред крај његовог процеса. Трвали су га „медикаментима“ који су поништавала деловање лекова за снижавање високог крвног притиска. Одбили су његов предлог да буде привремено лечен у Русији. Милошевић је непосредно пред убиство упутио писмо у Амбасаду Русије у Холандији у којем је изнео тврдње да га у Трибуналу неадекватно лече и трују. Шевенинген стога више подсећа на гасну комору него на притворску јединицу. То је додатни разлог због којег морамо прекинути колаборацију са МКТЈ.

Трибунал у Хагу фалсификује историју и измишља нове језике. На пример, у оптужници против Слободана Милошевића они наводе да су „Срби 1389. године на Косову пољу стварали Велику Србију“ (!) Годину ослобођења КиМ од Турака 1912. представљају као годину окупације. За њих су османлије који су људе набијали на колац, а стране изасланике у окупираном Цариграду дочекивали са изложеним главама хришћана на зидинама, просветитељи. Доводећи бечко-берлинску стратегију скоро до краја, Трибунал је установио тзв. БХС – босанско-хрватско-српски језик! Без обзира на то што је реформатор хрватског језика Људевит Гај писао да су Хрвати преузели српски језик, те да је исту ствар потврдио и његов син, Трибунал у Хагу је себе прогласио надлежним не само за историју, већ и за филологију. Хрвати данас са својим „новоговором“ употребљавају вулгаризовани српски језик и ту чињеницу својим фалсификатима попут „БХС“, МКТЈ неће моћи да негира.

Грађани Србије – таоци хашких терориста

Више пута су заговорници колаборације са МКТЈ питали: Због чега Србија не треба да изручи своје грађане ка-

да је ваш Војислав Шешел отишао тамо добровољно? Најпре, председник Српске радикалне странке у Хагу не бије битку само за радикале, већ за све наше грађане. Друго, он је тамо отишао добровољно јер фалсификована кривица у његовој евентуалној осуди не може да буде преваљена на Србију и Републику Српску. Разлог томе је што он у време које обухвата оптужница није био на власти, за разлику од, на пример, Радована Караџића и Ратка Младића. Њихова већ припремљена осуда, једног као председника Републике Српске, а другог као начелника Генералштаба Војске Републике Српске, доводи до тешких и неотклоњивих последица по РС и Србију. Управо због тога они, иако навикнути на жртвовање за отаџбину, не смеју никад да се предају и оду у Хаг.

Својим уценама и стратегијом, МКТЈ све грађане Србије, попут НАТО -а некад, држи као таоце. Он Србима прети колективном кривицом и бројним фалсификатима, а наша држава се коначно мора ослободити тих стега. Као што је познато из историје и митологије – храњење разних чудовишта жртвама само поспешује њихову глад. Хитлер се није задовољио Чехословачком и делом Пољске, наставио је даље. Минотаурову глад нове невинне жртве нису могле да угасе. Трибунал у Хагу је и тај Хитлер и тај Минотаур. Стога његово постојање треба прекинути.

На крају можемо мало да „заверимо“ у будућност и да вам саопштимо да ће Војислав Шешел сигурно победити тог Минотаура!

Да би смо ту победу запечатали, на председничким изборима 20. јануара 2008. Србија мора да изабере председника који ће вратити достојанство српском народу и зауставити хајку која се у Србији већ годинама води на најхрабрије српске синове који су бранили наш народ у Републици Српској Крајини, Републици Српској и Косову и Метохији. Једини човек који има воље, жеље и снаге да то оствари јесте Томилав Николић.

ПРОТИВ глобалне тираније

Пише: Слађан Мијаљевић

Томислав Николић је у многим од својих софистицираних јавних наступа врло јасно објаснио стање на нашој политичкој сцени, односно постојање 2 поларизована концепта у односу према државама које предводе данашњи хегемонски глобализам.

Та његова опсервација синтетизована је кроз само једну, али изванредно тачну и јасну реченицу, „Наша политичка сцена се дели на глобалистичке и антиглобалистичке странке”. Наравно, када је то рекао, Томислав Николић је мислио преваходно на оне политичке чиниоце који чврсто заступају своје идеје и програме – са једне стране су они који не мењају своје ставове по жељи белосветских моћника, а са друге стране су они који су у протеклих десетак година у потпуности изгубили првобитни политички и идеолошки карактер и идентитет, и своје деловање свели на пуко испуњавање жеља светских центара моћи, а на штету наше земље. Они иду низ длаку оним перјаницама новог светског поретка којима, како истанчаним осећајем суштине агресивне глобалистичке песнице примећује Томислав Николић, „није ни важно да имају разлог за интервенцију, него да оправдају интервенцију, и да добију у својој држави поново изборе”.

Творци Новог светског поретка активно су учествовали у стварању проблема Косова и Метохије, сада га распирују дајући наду шиптарским терористима, убицама и наркодилерима и „решавају” га на уштрб Србије као суверене државе. А решење се свело на отимање дела најстаријег, и у колективној српској свести најсветијег дела територије. Хоће срце из груди да јој ишчупају! Приче глобалистичких странака у Србији дневно мантрирају о благодетима и срећи који царују у Европској унији и стварају мњење о непостојању алтернативе уласку у ЕУ. Томислав Николић је један од оних који убедљиво прониче у суштину свих глобалистичких обмана намењених српском народу и отрежњује га. Он каже:

„Видите свакодневно одговоре Европске уније, кажу нема промена граница на Балкану, изузев Косова и Метохије,

Хегемонистичке ћате

Представници глобалистичког политичког курса су оне политичке странке и њихови лидери који су се свели на послушнике јадне поданичке и вазалне свести, на оне који немају своје ја, на оне који не штите свој народ и не заступају интересе своје државе. На оне којима је битније да заступају интересе „Савета за националну безбедност” САД, на оне који уз личну корист преко провизија и разних малверзација врло радо помажу америчку економију на штету српске, продајући у бесцење, чак поклањајући стратешке фабрике, и уништавају стратешку индустрију наше земље. Они који безобразно опонирају сваком предлогу који долази од стране патриотских снага, а слепо прихватају најбезобразније и најбруталније захтеве за сиромашење и пљачку наше државе. Свели су се на најобичније административне послушнике, хегемонистичке ћате.

Србија – полигон за глобалистичке експерименте

„Ми не можемо дуго да издржимо да будемо изузетак од светских правила – због нас је основан Хашки трибунал, због нас су уведена нова правила у поштовање суверености и неповредивости граница, због нас се доносе нове и нове резолуције Савета Европе о угрожености људских права и права мањина. Поставља се питање оправданости чланства у тим организацијама. Ми никада нећемо прихватити независност Косова и Метохије. Док постоји, Србија ће се борити за Косово и Метохију. Правило о томе да нема промена граница у Европској унији се схвата као правило које једино не треба поштовати у односу Косова и Метохије са Србијом”, изричит је и одлучан Томислав Николић.

односно Србије. Кажу да то насилно мењање граница није преседан и да неће бити преседан, да такав поступак неће важити нигде у свету, већ само у Србији, да је у Србији насилно одузимање Косова и Метохије некаква потреба и да само тако може да се реши проблем”.

Економско изнуривање Србије – тактика поробљавања

Томислав Николић посебно упозорава на нарочито опасну, перфидну стратегију економског подјармљивања Србије од стране творца и промотера глобализма:

„Нас оптужују да смо против Европске уније, а ми само разумно посматрамо положај Србије у свету, и веома смо сумњичави према ономе што нам Европска унија чини.

Ми смо прихватили њихов политички, економски и финансијски систем.

Ми смо скоро потпуно извршили приватизацију наше имовине, али то није донело опоравак земље. Ситуација је чак много тежа него раније. Криминал је на много вишем степену, а углавном је проузрокован привредним криминалом. Данас смо сведоци колико је огромних фабрика отишло у бесцење. Ми то не можемо да прихватимо јер све то није донело ново запошљавање и бољи живот за грађане, чак је и горе него што је било. Ови који су на власти у протеклих осам година мисле само на свој џеп, само да њима буде добро. Служе се свим могућим демагогијама и средствима да оправдају своје лоповлуке и незнање, свој поданички менталитет. Истовремено, постоји располућеност политичара између диктата које поставља Европска унија и правих интереса земље. Тако да досадашње владе личе на једну запрегу у којој свако вуче на своју страну”.

Антиглобализам у креирању и вођењу спољне политике

Што се тиче спољнополитичке оријентације Србије, Томислав Николић нуди нови, избалансиран правца сарадње са свима, али уз посебан нагласак на заокрет ка снажној сарадњи са Руском Федерацијом и другим антиглобалистичким глобалним центрима – Кином, Индијом итд.

Николић каже: „Желимо да сарађујемо са земљама на Истоку, Западу, Северу и Југу, али полазимо од Истока. Практично, ако бисмо наш мали чамац привезали за велики руски брод, могли бисмо да пређемо све океане. Оптужују нас да се јасно израженом жељом да сарађујемо с Русијом, Кином, афричким и арапским светом, Латинском Америком, директно супротстављамо Америци. Било је тешко, посебно 2000. и 2001. године, издржати све нападе тзв. демократа из ДОС-а који сарађују са Бриселом и Вашингтоном, а сада је све јасније да онај ко сарађује са Русијом, тај се не свађа са Западом, зато што ни Русија није у свађи са Западом. Ако Русија сарађује са Западом, ако Запад сарађује са Русијом, зашто би Запад забрањивао или замерио Србији ако сарађује са Русијом, посебно ако се сарадња са Западом још није показала као нешто што грађанима, што народу Србије доноси бољи живот.”

Српска радикална странка, чији је он заменик председника и председнички кандидат на предстојећим изборима, одлучан је поборник поштовања међународног јавног права и поштовања суверенитета и територијалног интегритета, као и принципа немешања у унутрашње ствари других држава, што је иначе руководећи спољнополитички принцип глобалистичких држава.

„Никада се нисмо мешали у унутрашње односе у другим државама, никада нисмо трчали у стране амбасаде по савет, мишљење, новац или по помоћ да победимо у Србији. Никада нисмо одржавали тајне дипломатске односе; ни са једним западним дипломатом се нисам састајао тајно и никада се нисам састао, а да они прво нису дошли у просторије Српске радикалне странке. Обазрив сам према Западу зато што није још увек показао ни жељу ни вољу да српском народу својом политиком донесе побољшање. Знао да су опасни и да увек може да им падне на памет неко ново драстично кажњавање народа зато што им се не свиђа режим, али сам зато потпуно отворен према свим државама и свим народима који се или боре да стекну слободу или да је очувају, пошто су је тешко стекли и радује ме економски, привредни, политички и војни успон и Русије и Кине, јер су то државе које нас бар никада нису бомбардовале и тврдим да никада не би учествовале у нападу на нас, а то традиционално пријатељство не може да буде раскинуто. Може само да нам помогне и може само да нас ојача и у односу према Западу. Исток и Запад могу да се сретну на територији Србије, али не наоружани оружјем, него наоружани жељом, вољом за сарадњом, капиталом, економским односима”.

Српска радикална странка – промотер антиглобализма у Србији

Посебно је питање односа Запада према водећој и највећој политичкој странци Србије – Српској радикалној странци. То је однос захукталог свирепог моћника према непослушнима и независнима. О томе Николић каже:

„Нека Запад сада каже шта не ваља у Српској радикалној странци. Сада, док смо у опозицији. Не могу они само да кажу – ако радикали дођу, Србија ће бити недемократска земља, нека кажу на основу чега то тврде. Мислим да, нити је Запад толико резолутан у одбијању Српске радикалне странке као сарадника, нити ми превише показујемо да нам је улазак у ЕУ императив и да нам је то циљ. До сада сам са неком тугом посматрао шта ради Русија зато што смо ми отворено показивали да желимо да потпуно сарађујемо са Русијом, а увек је изгледало да Русија има неке друге фаворите које је у Србији подржавала. Сада је ситуација другачија. Наравно, пошто припадамо опозицији, ни не очекујемо да нас неке државе директно подржавају, то би већ било мешање у унутрашње послове које ја не дозвољавам, али видим да и они који су на власти немају превише могућности да дођу у Русију са својим очигледно издајничким ставовима које овде износе. Ситуација је повољнија по Србију и по спољну политику коју води Српска радикална странка данас него раније.”

Глобализам – немогућа авлија за цео свет

„Што се мене тиче, глобализација је нешто неприхватљиво. Глобализам је једна авлија за цео свет, за све расе, за све вере, за све историје, традиције, културе. Немогуће је. Па, пре две хиљаде година су народи били подељени, сваки је имао свога вођу, свако је одлучивао на други начин. Па то је најлепше у свету, та разноликост је нешто најлепше што постоји. Је л' нам планирају децу да сви буду исте боје, исте расе, исте вере и да исто мисле? Не може. Људи могу различито да мисле, да се сукобљавају око тога. Можда је то била нека лепа идеја, хајде да избегнемо сукобљавања тако да се сви помешамо, као што сељак помеша стоку, купи нову па помеша са старом, намаже их нечим да сви исто миришу и сада су постали сви једнаки.

Последњих десет година су биле године успона и бољитка глобализма и Новог светског поретка, а сад почео је његов пад, и нису то више само деца која се по правилу, по социологији, увек буне против свега. Ово сада схватају озбиљни људи. Ја сам разговарао са банкарком који схвата колико је то узело маха, колико то више не може да се заустави. Глобалистима прво сметају државе које воде људи који воле слободу, а онда ће и у другим државама да елиминишу оне који воде антиглобалистичке покрете или ће да их купују. Купите једне вође, па купите друге, па купите треће. Тако је то на Западу. Они купују те вође, посебно када постигну велику снагу. То су стара правила политичке борбе. Мене то превише не забрињава, само ме забрињава то што Америка још увек није одустала од оружја којим убија те људе”, каже Николић.

Посебно је прљава антирадикалска политика коју су спроводили прозападни политичари у Србији, тачније странке ДОС-а.

„ДОС је тих годину и по дана, а можда и две, водио интензивну прозападну, проамеричку политику, а народ је већ почео да се освешћује и да се осврће око себе – ништа се не мења, ситуација је све гора, доносимо ригорозне капиталистичке законе, остају људи без посла, смањују се надокнаде, сва социјална давања се смањују, смањују се услови да се деца запосле, милион незапослених, приватизација се врши бесмучном брзином само да би се фабрике затвориле. Онда је и сам ДОС, сам Ђинђић је одједном почео да мења политику. Неке његове изјаве су говориле о томе да би он волео да се придружи чак и Русији. Сада је то већ потпуно јасно. Прича о томе да има необраног новца на дрвету и да само треба пружити руку је пала у воду. Новца нигде нема бесплатног. Новац може да се заради, али ако ти неко омогући”.

Томислав Николић је у више наврата објашњавао природу феномена глобализма и износио разлоге сопственог антиглобалистичког става, али и политике Српске радикалне странке,

„На Западу већ имају тај антиглобализам на делу, а овде нам се глобализација представља као нешто најлепше што може да нам се догоди. Када нам се буде у потпуности догодило, онда ће у Србији бити на хиљаде антиглобалистичких покрета. А сада је то неко обећање: долари, еври, послови, новац, школовања, путовања у иностранство – све то обећава глобалистички покрет. Па онда каже – ми смо мали, могу да нас прегазе кад год хоће, шта ми сада ту да правимо одбрамбене системе, што бирамо своју власт у инат њима, што

се ми са њима свађамо, ако кажу да буде тај на власти, па нека буде тај – отприлике то је прича, све док се такви облици не успоставе. Када се успоставе, онда и млади и стари крену против тога. Ми хоћемо да идемо за њима, па смо одушевљени као и они, па ћемо грцати као они, па ћемо почети да се боримо као и они. Хајде да почнемо одмах да се боримо. Хајде да одмах не прихватимо оно што се показало као непродуктивно”.

Право лице америчког глобализма

„Мислим да у Латинској Америци много добро познају Американце, да су од њих мало добили и зато им потпуно окрећу леђа. То што је сада у Боливији, то што Куба ради, то је радикалски потез у Латинској Америци – не дирам те, пусти ме да живим. И нема другог. Америка мисли да је у Европи памте као некога ко је помагао у борби против фашизма, и Америка мисли да на основу те старе славе из Првог и Другог светског рата може да влада Европом. Не може, упознала ју је и Француска и Немачка, а не само Србија и друге земље. И да завршимо ту причу о Америци, око тзв. Новог светског поретка. Америка мисли да је цео свет њен, да су државе суверене толико колико она жели. Мислим да је најтежи период прошао; то је био период посртања Русије и уздицања НАТО пакта, када је НАТО већ стигао на границе Русије. Погледајте како сада теку обрнути процеси. Скоро све државе, бивше републике бившег Совјетског Савеза се враћају на сарадњу са Руском Федерацијом”.

Војислав Шешелъ згазио првог сведока оптужбе физичара Обершала

Нестручно лагање

Пише: Борис Алексић

Трибунал у Хагу је трагикомична и гротескна институција. Ову чињеницу је још једном потврдио Војислав Шешелъ приликом сведочења „експерта“ Тужилаштва Ентонија Обершала.

Најпре је сама Обершалова биографија измамила осмех на лицу лидера радикала. Да ли би ико озбиљан као стручњака за „говор мржње“ унајмио физичара и потоњег социолога чија се експертиза заснива на подацима са интернета? Веровали или не, управо то је урадио МКТЈ. Вероватно би требало да дипломирани физичар самом својом појавом да збуни председника Српске радикалне странке. Ипак, Шешелу је као од шале пошло за руком да докаже да Обершал није стручан ни за једну област која се помиње у његовој биографији. Дакле, ни за физику, нити за социологију, а поготово не за „говор мржње“. Стога се појава „стручњака“ Ентонија Обершала у Трибуналу и међу Србима може поредити једино са још једном креацијом Трибунала – Грубаном Малићем. Реч је о измишљеној књижевној личности из романа Миодрага Булатовића за којом је МКТЈ мртав-ладан издао потерницу „због основане сумње да је учествовао у масовном силовању муслиманки у БиХ“.

Али ево како је то изгледало 11. децембра 2007. године.

На самом почетку се поставило питање да ли Обершала треба третирати као сведока-експерта или као обичног сведока Тужилаштва. Жеља тужилаца је била да његов исказ, колико год нестручан био, уђе у списе предмета по сваку цену. Тако да је Претресно веће испунило и ову жељу Карле дел Понте и Кристин Дал и увело нову категорију хибридног сведока о чијој природи се накнадно одлучује.

Лукави судија Жан-Клод Антонети је најпре истакао да је Претресно веће донело недавно одлуку у којој је решено да ће овај сведок бити саслушан у својству обичног сведока, а не према правилу 94 бис. Међутим, према Антонетијевим речима, после те одлуке Тужилаштво је упутило додатну „аргументацију“ која, по мишљењу Тужилаштва, иде у прилог томе да овај сведок има довољна стручна знања да би могао да буде сматран вештаком. Судија је истакао да ће Претресно веће тек по завршетку испитивања и евентуалног усвајања у спис извештаја овог „вештака“, и по исходу питања и одговора, донети одлуку о доказној вредности која ће бити приписана документацији коју је израдио Обершал.

Дакле, збуњени Антонети ни сам не зна шта је Обершал јер га час означава као обичног сведока, а одмах затим као вештака.

На све то, Војислав Шешелъ је затражио да се Претресно веће, како доликује, претходно определи у којем својству се Обершал појављује пред судом. „Молим вас да се изјасните како тај наводни вештак, уколико овде пропадне као вештак, може да се третира као обични сведок. То је оно што је непојмљиво. Што је апсолутно немогуће. То је суштина моје примедбе“, рекао је Шешелъ и нагласио да се спремио

за Обершалов експертски извештај. Према његовим речима, „ту неће остати камен на камену“. Шешелъ је упозорио, „Немам ништа против да се уведе тај наводни вештак и да почне главно испитивање. Само, апсолутно је немогуће када му пропадне вештачење да се третира као обични сведок. По правилу 89 (ф) може се, дакле, увести неки исказ као доказни предмет када му се докаже доказна вредност. А доказна вредност не може бити то што је неко читао фрагменте из мојих књига, па направио свој коментар тих фрагмената. Ту нема доказне вредности. Зна се шта има доказну вредност. Дакле, само аутентични докази имају доказну вредност“. На крају је Обершал позван у судницу где је започео са давањем исказа.

„Запаљиви говори“ поцепали оптужницу

Енигма око Обершалове биографије и својства у којем се појављује пред Трибуналом није ни разјашњена, а тужилац Кристин Дал му је већ доделила улогу парапсихолога! Наиме, она је од сведока затражила да објасни последице Шешелјевих „запаљивих говора“.

Основна теза физичара Ентонија Обершала у сведочењу против Шешелъа била је да је циљ запаљивих говора лидера радикала био заговарање насиља над несрбима у бившој Југославији.

Присутнима у судници је остало нејасно коју метафизичку технику је користио Обершал, али је постало очигледно да га Тужилаштво сматра и стручњаком за прекогницију. Подсетимо да је ово први процес пред МКТЈ у којем Тужилаштво покушава да докаже да су „јавни иступи“ политичара допринели извршењу тешких ратних злочина, што је у потпуности супротстављено досадашњој међународној судској пракси.

„Запаљиви говори“ или „говор мржње“ су облик одговорности сличан вербалном деликту који је постојао у некадашњим комунистичким државама. Трибунал у Хагу је у својој борби за озакоњење геноцида над Србима и рехабилитацију фашизма (нарочито оног хрватског) усвојио овај концепт који искључиво користи против једног народа – српског.

Физичар Обершал је изнео тврдње да су Шешелјеве идеје о Србији „од Карлобага и Огулина“ и његови иступи про-

тив муслимана и Хрвата били део ратне пропаганде и да су нагнали друге појединце на злочине у Вуковару, Мостару, Зворнику, Невесињу, Сарајеву, па и у Војводини. „Шешел у својим ксенофобично-националистичким говорима од 1991. до 1994. године заговара насиље над несрбима у бившој Југославији ради стварања велике Србије. Његов типичан говор почео би глорификацијом Срба, за које би рекао да су велики народ, али да су и жртве ранијих злочина које су починили спољни и унутрашњи непријатељи који им поново прете. Реакција на то била је да се предузме акција за елиминасање извора претње и то агресивним и насилним средствима”, навео је Обершал.

Овде долазимо до још једне чињенице у прилог томе да Тужилаштво Обершала третира као парапсихолога. Наиме, из његових речи се може закључити да верује у моћ масовне хипнозе. Војислав Шешел је тако, по њему, хипнотисао људе (и то масовно на митинзима) да би ови након пријављивања у ЈНА и завршетка основне војне обуке, дакле месецима након тога, одлазили на ратиште где би починили наводне злочине, сећајући се Шешелевих запаљивих речи! Ево материјала за „Треће око”.

Сведок је пред Претресним већем објаснио да је на позив Хашког тужилаштва анализирао око 400 текстова Шешелевих говора и јавних наступа које је у 40 збирки објавила Српска радикална странка. Ту документацију превела је кандидат за доктора наука Универзитета у Северној Каролини (САД), где је он, иначе професор, некада преводилац у Хашком трибуналу, а којој је, према његовим речима, српскохрватски – матерњи језик.

Тужитељка Дал пустила је у судници један Шешелев интервју из 1991. године, у коме он упозорава Србе на опасности од „усташке каме” новог хрватског председника Фрање Туђмана и понављања геноцида из Другог светског рата. Шешел том приликом наглашава да ће свака српска жртва бити освећена.

„Иако је ненасилно решење било боље, и компромис је могао да се постигне, Шешел заговара насиље. У многим од ових текстова он прети другим народима, помиње протеривање, размену становништва, освету и одмазду, и за све што се догађа окривљује 'друге народе'. Понављајући то у сво-

Ентони Обершал је током унакрсног испитивања изјавио да му није познат случај Бранденбург против Охаја, иначе окосница „говора мржње” у судској пракси САД. У том предмету првооптужени је успео да издејствује ослобађајућу пресуду Врховног суда САД, иако је на митинзима отворено позивао на убиства Јевреја и црнаца и изазивао расну мржњу. Будући да инкриминисана дела нису извршена непосредно након његових изјава, највиша судска инстанца у САД је ослободила Бранденбурга од одговорности.

јим наступима, Шешел је 'сејао' страх код оних који су га слушали, а последица је била јавна подршка за политичара који заговара насиље као средство за уклањање претње”, наклапао је Обершал.

Наравно, на овом месту сведок Тужилаштва ниједном речју није помињао, на пример, изјаву Фрање Туђмана у којој он јавно на митингу објашњава да „рата не би било да га Хрватска није желела”. Обершал ништа не каже о суровом убиству дванаестогодишње српске девојчице Александре Зеџ у Загребу 1991. године, нити о глорификацији НДХ од стране Стјепана Месића приликом његових говора у иностранству почетком деведесетих.

Интересантно да се физичар Обершал бавио Шешелевим говорима од 1991. до 1994. године, иако се оптужница односи на период до 1993. године. Тужилаштво и Обершал отишли су и корак даље, као Шешелеве речи тумачени су и коментари појединих новинара који су извештавали са скупова СРС-а. Из трагичне ситуације Тужилаштво је покушало да се извуче постављањем сугестивних питања, али ни то није помогло.

На крају првог дана, прилично измрцварени Обершал, остао је не само без икаквих аргумената, већ на интервенцију Војислава Шешела и без жвакаће гуме коју је жвакао све време свог сведочења.

Обершалаова телепатија

Сведок (или вештак) је и другог дана давања исказа поновио исто што је тврдио и првог дана, а то је да су током ратова у Хрватској и БиХ добровољци Српске радикалне странке, инспирисани Шешелевим говорима, одлазили на ратиште. Тужилаштво је потврдило да Обершала влада и телепатијом јер му је у потпуности „лознато” шта су добровољци мислили и говорили током ратних операција.

„Добровољци понављају оно што је Шешел говорио, да је српски народ жртва, да му прете други народи и да ту претњу треба уклонити. Они су Шешелеве политичке идеје и пропаганду ксенофобичног национализма претварали у акцију. Посебно илустративна је изјава тридесетдвогодишње мајке која је код куће оставила двоје деце да би се придружила добровољцима и оца који је са собом повео два сина. Обоје су рекли да су у источну Славонију пошлци да 'бране Србију', што је у говору добровољцима, у Београду пре упућивања на фронт рекао и сам Шешел. Они, у суштини, кажу да су кренули у добровољце због онога што су видели на телевизији и то доказује какав је утицај имала телевизија, на којој је Шешел имао значајан и привилегован положај”, рекао је Обершал, пошто је тужитељка Дал у судници приказала неколико изјава добровољаца СРС пре и после ослобођења Вуковара, у лето и јесен 1991. године.

„Тужитељка Дал је намерно избацила део у којем тражим да се хумано поступа са женама, децом и заробљеницима”, уложио је приговор Војислав Шешел.

Ентони Обершал је, наравно, заборавио на друге примере из историје који се тичу прикупљања добровољаца и говора упућених њима. Тако је, на пример, Михајло Пулин (иначе оснивач НАКА – претече америчке свемирске агенције НАСА) у својим ауторским текстовима у „Њујорк тајмсу” и „Вашингтон посту” позивао добровољце да крену пут Србије, величао чин Гаврила Принципа и убиство окупатора Франца Фердинанда у Сарајеву итд. Претходно

(1913. године) је у истим листовима писао хвалоспеве о „освећеном српском Косову и косовским јунацима”. Тада је читав слободни Запад хвалио и са уживањем читао Пупинове текстове и нико те речи није сматрао „говором мржње” или нечим сличним. Наравно, не може се очекивати да Обершал ишта зна о овоме јер су поменути текстови доступни на интернету само уз претплату.

Новинари су одмах након Шешелјевог унакрсног испитивања Обершала закључили да је Трибунал поновио грешку једнаку оној из процеса Слободану Милошевићу, када је Тужилаштво својевремено позвало као првог сведока оптужбе 2002. године Махмута Бакалија – своју најслабију карикатуру. Исту грешку, стиче се утисак, поновила је и тужитељка Кристин Дал када је позвала физичара Ентонија Обершала да сведочи о утицају Шешелјевих „запаљивих говора”, који су, према оптужници, допринели наводним злочинима у Вуковару, Мостару, Зворнику, Невесињу, Сарајеву и Војводини.

Подметачина од стране Тужилаштва било је много. Тужилаштво је више пута приказало снимке са једне територије а да их је при том представљало да су са друге територије. Председник СРС их је неколико пута ухватио у лажи. Тако су, на пример, видео записе из Београда представљали као снимљени материјал из Вуковара. Неки од снимака Тужилаштва су приказивани без датума када су направљени, а често су нагло – у пола реченице прекидани. Шешелј је успешно доказао да је Тужилаштво снимке са марша на Дрину против блокаде Републике Српске из 1994. године приказало као видео записе из 1992. године.

Како је сведок Тужилаштва оспорио оптужницу

Војислав Шешелј се током дводневног унакрсног испитивања најпре захвалио Обершалу за сведочење и жаљалио што до њега није стигао пре Тужилаштва, не би ли га убедио да буде сведок одбране. Обершал је, одговарајући на Шешелјева питања, био у дефанзиви, несвесно му помажући до те мере да је оспоравао тачку по тачку оптужнице коју лидера радикала терети за прогон, убиства, мучење, депортације, присилно премештање, окрутно поступање, пљачку и безобзирно уништавање насеља у Хрватској и БиХ, и протеривања Хрвата из војвођанског села Хртковци од 1991. до 1993. године.

Обершал је на почетку изјавио да су Војислав Шешелј и Слободан Милошевић сарађивали од 1993. до 1998. године. На питање председника СРС да ли може да појасни у чему се огледала та сарадња, Обершал је, након што је покушао да избегне одговор на поновљено питање, рекао да не може. Шешелју није остало ништа друго већ да закључи да сведок нема појма о политичкој ситуацији у Србији у том периоду.

Своју нестручност „експерт” Тужилаштва је доказао и тврдњама да су председнички избори у Србији одржани 1996. године, иако су они одржани 1997. године. Затим је навео да је опозициони кандидат на изборима био Зоран Лиљич, иначе кандидат тада владајуће СПС.

Незналица Обершал

Шешелј у унакрсном испитивању није дозволио сведоку да предахне. На већину његових питања Обершал једноставно није имао одговор.

Испитујући кредибилитет сведока, Шешелј је Обершалу поставио више питања, од којих су се нека односила на методе које примењује Тужилаштво.

„Да ли је ово што ради Тужилаштво вид пропаганде?” упитао је. „Ја се водим здраворазумским закључивањем”, збуњено је одговорио Обершал. „Зар није здрав разум непријатељ науке?”, узвратио је Шешелј. „Ви се сад бавите филозофијом”, презнојавао се сведок. „Зар ви нисте доктор филозофије? Што бежите од расправе? Да ли сте 1958. го-

дине дипломирали физику, а већ 1962. стекли докторат из социологије? Зар то није мало необично?”, питао је председник СРС. „Не, уопште. Било је и других случајева. На пример мој ментор”, тврдио је Обершал.

Лидеру радикала пошло је за руком да докаже да Обершал нема ни основна знања из физике и математике. „Реците ми шта је то имагинарни број”, збунио је сведока Шешелј. „Функција сложених варијабла. Са филозофије сте прешли на математику?”, упитао је Обершал заборављајући да су се бројни филозофи бавили математиком. „Не, само доказујем да не знате шта је то. Ево, ја показујем да ви не знате шта је имагинарни број. Имагинарни број је корен из негативног броја. На пример, корен из броја 4 је број 2, а корен из минус 4 не може бити 2, него се пише у математици 2и – имагинарно 2. Је ли тако, господине Обершал? – А Амогадорев број?”

„Не знам”, понављао је сведок. „Видимо да нисте никакав физичар и то вас је отерало у социологију”, закључио је Шешелј.

„Да ли бих ја у САД могао да одговорам кривично за било који фрагмент мојих говора које сте анализирали?”, упитао је Шешелј сведока, мудро га наводећи да му, преко примера спољне политике САД према Ираку, одговори да јавно изрицање „уопштених претњи”, заговарање насиља, залагање за промену државних граница, глорификовање сопствене националне групе, стереотипизација у Америци – уопште није кривично дело.

„Ако сте у ратној зони где се убијају цивили и кажете својим људима да заузму насеље и све отерају, онда сте кривично одговорни. Уколико сте у мирнодопској ситуацији, апсолутно сте слободни да кажете шта год желите”, рекао је Обершал, избегавајући да директно одговори на Шешелјево питање да ли је председник САД одговоран уколико је у својим говорима позивао на бомбардовање Ирака, а затим је ту намеру спровео у дело и при томе убио 200 хиљада цивила.

„Да ли сам се игде у својим говорима залагао за убиство ратних заробљеника?”, упитао је Шешелј.

„Не, али кажете ампутирати, крв ће тећи...”, одговорио је Обершал.

„Ви не знате, али српски народни еп пун је израза о рекама крви. Можда сам крвожедан, али не подстичем на насиље. Једно је говорити о рекама крви, а друго убити непријатеља. Да ли подстрекавам на убијање жена и деце?”, настајало је да испитује сведока.

„Не”, понављао је сведок.

„Противправно затварање, мучење, безобзирно разарање села, насеља, пустошење које није изазвано војном сврхом, прогон на етничкој, расној, или верској основи...”, набрајао је Шешелј тачке оптужнице.

„Не, нисте наступили као Џингис-кан” – закључио је Обершал.

Лидер радикала је, осврћући се на део оптужнице који се односи на протеривање Хрвата из Војводине, предочио сведоку да пред хашким судом још нико није процесуиран за прогон 300.000 српских избеглица из Хрватске, а да њега терете за две до три хиљаде Хрвата који при том нису протерани, већ су добровољно отишли, најчешће уз посредовање Римокатоличке цркве.

Војислав Шешелј је у току унакрсног испитивања открио и да се Обершал не сећа окоснице оптужнице – његовог говора у Хртковцима од 6. маја 1992. године.

„Ви се сада не сећате кључног говора у Хртковцима, 6. маја 1992, на ком се практично темељи оптужница, а при том сте анализирали само његове фрагменте. Знате ли, пре свега, да је то предизборни говор и да ја тврдим шта ћемо ми, радикали, урадити ако дођемо на власт и шта захтевамо од власти да уради?”, упитао је лидер радикала.

„Ако сте на власти, онда спроводите програм. Шешел је тада био у коалицији са владајућим Милошевићем”, још једном је лупио сведок.

„Тврдите да сам имао утицај на политички живот тада? Колико је посланика имала Скупштина у то време? Рећи ћу вам – 250 места. А, колико од тога је имала моја партија, у време говора у Хртковцима?” – упитао је.

„Не знам”, по навизи је одговорио Обершал.

„Само једно. Мене”, објаснио је председник Српске радикалне странке.

„У том случају не можете да будете важан политички фактор”, био је принуђен да оповргне и последњи детаљ оптужнице Ентони Обершал.

Последњи дан испитивања Ентонија Обершала Војислав Шешел је посветио историјским чињеницама које су погрешно наведене или интерпретиране у сведоковом извештају.

Сведок је чак покушао да негира геноцид над Србима у НДХ, тврдећи да у Јасеновцу није страдао велики број жртава!

„Тврдите и да сам се служио неистинама када сам излагао тезе о виктимизацији Срба. Наводите да су подаци из Другог светског рата неистинити, када кажем да је у Јасеновцу побијено 700.000 људи. То су службени подаци југословенских институција”, рекао је Шешел.

Сведок оптужбе није имао појма о извештајима немачког посланика у Загребу фон Хорстенауа који наводи да су Хрвати већ почетком рата побили 200 хиљада Срба.

Како би утврдио шта је према Обершалу „либерално-демократски дискурс Европске уније”, Војислав Шешел се поиграо са сведоком набрајајући изјаве високих европских званичника у којима, очигледно, вређају српски народ. Шешел је, тако, упитао сведока да ли је изјава за „Defens national” у јуну 1997. године француског генерала Жана Кота, бившег команданта Унпрофора у Босни „да су Срби бољестан и затрован народ који је запао у дубоку параноју” либерално-демократски дискурс. Председник СРС-а је навео још један пример: „Бивши француски председник Жак Ширак, у време док је био председник Француске, на Самиту шефова држава Европске уније у јуну 1995. године, у Паризу, прекида излагање грчког премијера Андреаса Папандреуа који је рекао да се у Босни води грађански рат са многим карактеристикама верског. Па Жак Ширак каже: Дозволите ми да вас прекинем, господине председниче, Срби су народ без закона и без вере. То је народ разбојника и терориста”.

Шешел је искористио још једну прилику да оспори кредибилитет сведока Обершала.

„Вратимо се на методологију научног истраживања. Реците ми трпи ли наука формулацију која стоји у вашем извештају: ‘Рекао ми један човек да му је пре извесног времена рекао један београдски студент у неком клубу’”, упитао је Шешел. „Нисам могао толико детаљно да се бавим сваком особом”, није знао шта да каже Обершал. „Поднели сте експертски извештај у форми потврђивања оптужнице, због којег, ако се потврди као истинит, мени следи доживотна робија, а ви не знате ни како се зове први ни други човек. Дошли сте, ваљда, овде са сазнањем да ћете бити подвргнути детаљним испитивањима?”, поентирао је лидер радикала. „Не разумем о чему говорите”, као хипнотисан одговарао је сведок. „Ја се позивам на званичне и истините податке, а не на те фиктивне”, изустео је некако Обершал.

„За вас је најпоузданији податак из текста Срђана Богосављевића да је у Јасеновцу било 59.188 жртава Рома, Срба и Хрвата. Знате ли да је удружење чије податке износите формално невладина организација коју финансира држава Хрватска?”, упитао је Шешел.

„Мене не интересује ко га финансира. Знам само да су то жртве”, рекао је сведок.

На питање оптуженог да ли је иједан Ром или Србин изашао жив из Јасеновца, сведок је наставио серију одговора „Не знам”. Лидер радикала му је објаснио да су из Јасеновца изашли живи само Хрвати и неколико богатих Јевреја. Срби, Роми и Јевреји, увођени су у Јасеновац и ликвидирани без евиденције.

„О томе постоји обимна литература, а вама је Богосављевић поуздан извор. По чему је он стручан?”, упитао је председник СРС без намере да попусти.

„Да ли сте стручњак или шарлатан зависи од ваше међународне репутације међу колегама. Богосављевића можете да проверите на претраживачу Гугл. То ми потврђује да је стручњак”, одговорио му је сведок.

„Богосављевић уопште није научник. Он је власник агенције за истраживање јавног мњења и сваки пут је омашио ко ће да добије изборе. Ко га више плати, он му каже да ће победити. Једине особе које су озбиљно покушале да угрозе званичне податке колико је људи побијено у Јасеновцу су Богољуб Кочовић, Владимир Жељавец и Фрањо Туђман. Њих тројица, ниједан демограф, радили су на основу пописа становника и извукли закључак да је преувеличан број српских жртава. Подвала је била у томе што су у Краљевини Југославији пописи рађени по вероисповести, а у комунистичкој Југославији после Другог светског рата, по националности. Пре рата је, тако, било више муслимана, који су се после рата изјаснили као Срби или као Хрвати”, закључио је Шешел.

На крају унакрсног испитивања Тужилаштво је зажалило што је уопште позвало Обершала да сведочи. Војислав Шешел је напустио судницу као апсолутни победник, а чињеница да је први сведок оптужбе јасно и гласно сам оповргао све тачке оптужнице, дуго ће се памтити.

Обершал је објаснио и методу рада његовог тима на прикупљању материјала путем интернета за Тужилаштво, а против Војислава Шешела: „Све што смо учинили односно ставили у претраживач биле су речи Србин, Хрват, муслиман, Албанац, наравно, на одговарајућим језицима. То је оно што смо ми претраживали. Дакле, тражили смо делове текста који се баве политичким односима Срба и несрба. Ми ништа друго нисмо тражили, нисмо претраживали по терминима попут деца, жене, време, старци, царине, пољопривреда или нешто слично. Ми смо тражили по овим кључним речима.”

Сабрана дела др Војислава Шешеља

Војислав Шешељ

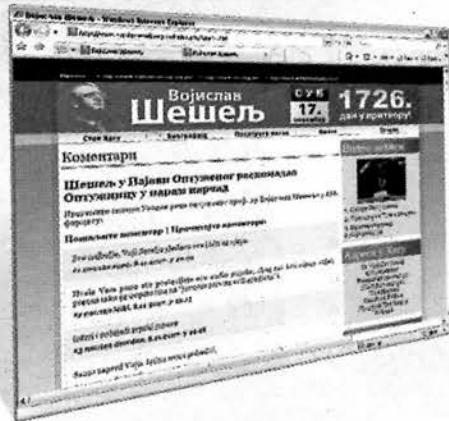
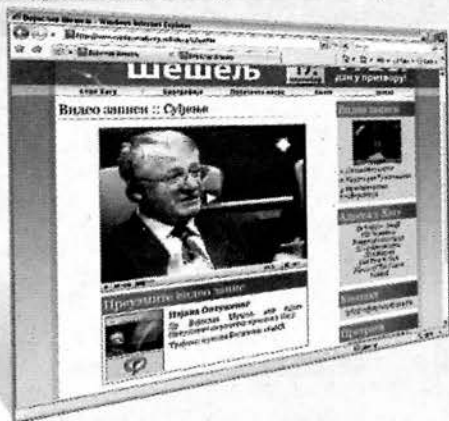
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

